

J P K
A O L
P L A
O I S
N S I
I Y K
E L
R
I

ÖNGEN EV CİNAYETLERİ

Çaviri: Zoynop Ebru Okyar

domingo

**Yedi öğrenci. Lanetli olduğu söylenen
bir ada. Her köşesinde cinayetin pusuya
yattığı ongen biçimli bir ev.**

Bir üniversite polisiye kulübünün üyeleri, yıllık gezileri için bir haftalığına ıssız bir adada toplandıklarında, en sevdikleri polisiye romanlarına taş çıkaracak bir dünyaya adım attıklarını düşünürler. Ancak adanın geçmişindeki korkunç trajediyi anımsatan bir katil onları teker teker avlamaya başladığında, hayatta kalmak için tek sığınakları, çok sevdikleri dedektiflik hikâyeleri olacaktır.

İpuçlarını bir araya getirmeye çalışırken, her yeni cinayet ve muhtemel kanıtlar yeni bir sır fısıldar. Katil aralarında mıdır? Yoksa adanın laneti mi geri dönmüştür?

Japon polisiyesinin imzası Honkaku türünün yeniden doğuşunda büyük rol oynayan *Ongen Ev Cinayetleri*, aynı zamanda polisiye edebiyatın Altın Çağı'na, özellikle Agatha Christie'nin *On Kişydiler*'ine de usta eseri bir saygı duruşu niteliğinde.

***Bence polisiye, özünde entelektüel bir bulmaca...
okuru usta bir dedektifle veya yazarla karşı karşıya
getiren, heyecan verici bir mantık oyunu.***

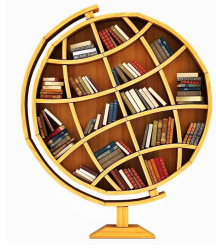
"Her bir kelime, usul usul, hayrete düşürecek ama mantığa da ihanet etmeyecek bir sonu şekillendiriyor"

PUBLISHERS WEEKLY

978-605-198-368-4

ONGEN EV CİNAYETLERİ

Düzenleme
Ny.ozlem

ONGEN EV CİNAYETLERİ YUKITO AYATSUJI

Özgün ismi: Jukkakukan no satsujin <Shinsou Kaiteiban>

© 2007 Yukito Ayatsuji

All rights reserved.

First published in Japan in 1987 by KODANSHA LTD., Tokyo.

Publication rights for this Turkish edition arranged through KODANSHA LTD., Tokyo.

Turkish translation rights © 2025 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Sertifika No: 46105

Çeviri: Zeynep Ebru Okyar

Editör: Alican Saygı Ortanca

Son okuma: Tuğçe Nida Gökırmak

Kapak tasarım: Hamdi Akçay

Sayfa uygulama: Özkan Köse

ISBN: 978 605 198 368 4

Baskı: Şubat 2025

İmak Ofset Basım Yayın A.Ş.

Akçaburgaz Mah. 137. Sok. No: 12

Esenyurt, İstanbul

Tel: (0212) 800 13 13 • Sertifika No: 71320

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30

Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul – Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Yukito Ayatsuji

**ONGEN EV
CİNAYETLERİ**

Çeviri: Zeynep Ebru Okyar

domingo

*Bu yolu benden önce yürümüş tüm
saygıdeğer seleflerime ithafen.*

İÇİNDEKİLER

<i>Giriş</i>	1
1 Birinci Gün: Ada	4
2 Birinci Gün: Anakara	39
3 İkinci Gün: Ada	65
4 İkinci Gün: Anakara	83
5 Üçüncü Gün: Ada	101
6 Üçüncü Gün: Anakara	130
7 Dördüncü Gün: Ada	135
8 Dördüncü Gün: Anakara	150
9 Beşinci Gün	164
10 Altıncı Gün	206
11 Yedinci Gün	218
12 Sekizinci Gün	220
<i>Son</i>	245

GİRİŞ

Geceleyin deniz... Dinginlik vakti...

Sonsuz karanlığın derinliklerinden sadece dalgaların monoton sesi yükselip alçalıyordu.

Dalgakıranın soğuk betonuna oturmuş, ağzından çıkan beyaz buhar onu sarıp sarmalarken tek başına o ucsuz bucaksız karanlıkla karşı karşıyaydı.

Kaç aydır acı çekiyordu. Kaç haftadır ne yapacağını bilmez haldeydi. Kaç gündür aynı şeyi düşünüp duruyordu. Şimdiyse iradesi tek bir amaca, gayet net bir hedefe odaklanıyordu.

Planı çoktan hazır.

Hazırlıkları da neredeyse tamamı.

Geriye sadece *onların* tuzığa düşmelerini beklemek kaldı.

Planının mükemmel olduğunu düşünüyor değildi. Bırakın “titiz” diye tarif etmeyi, bazı açılardan gayet özensizdi bile. Ama ta başından beri planın ayrıntılarını mükemmelce oluşturmak gibi bir niyeti de yoktu zaten.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, ne düşünürse düşünsün, nihayetinde insan insandır, asla tanrı olamaz.

Tanrı olmayı dilemek kolaydı da, insanlar insan olduğu sürece, sahiden bir tanrı olmanın kişi bir dâhi olsa bile imkânsız olduğunun farkındaydı.

Tanrı olmayan bu insan nasıl olur da gelecekteki gerçekleri – onu meydana getirecek insanların psikolojilerini, davranışlarını ve tesadüfleri– tam olarak hesaplayıp öngörebilirdi ki?

Dünyaya bir satranç tahtasıymış gibi baksa da insanı o tah-tadaki piyonların yerine koysa da öngörebileceklerinin illaki bir sınırı vardı. Önden ne kadar ince ayrıntılara girip titizlikle planla-sa da o planların ne zaman, nerede, nasıl sapıtabileceğini bilmesi mümkün değildi. Bu dünya, kurnazca hesaplara dayanan öngörü-lerin tamamen geçerli olamayacağı kadar tesadüflerle dolu. İnsan-ların zihninin aşırı değişkenliği de cabası...

İşte bu yüzden de en iyi plan, kişinin eylemlerini gereksiz yere kısıtlayan değil, duruma uyum sağlayan ve esnekliği mümkün ol-duğunca fazla olan bir plandı. Vardığı sonuç buydu.

Kısıtlamalardan kaçınmalıydı.

Önemli olan olay örgüsü değil, ana hatlardı. Ortaya çıkan du-rumlara göre sürekli olarak uygun pozisyonu almayı mümkün kı-lan esnek hatlar.

Başarılı olup olmaması kendi zekâsına, aklına ve hepsinden de öte şansına bağlıydı.

Biliyorum. İnsandan asla tanrı olmaz.

Ancak farklı bir açıdan olsa da şu noktadan itibaren kendini bir "tanrı" yerine koymaya çalıştığı da bir gerçektir.

Hüküm... Evet, hüküm verecekti.

Onları –hepsini– "intikam" adına yargılamaya niyetliydi.

Yasaları aşan bir hüküm...

Tanrı olmadığından ona müsaade edilmeyeceğinin fazlasıyla farkında. Toplumun gözünde bunun "suç" denilen bir davranış olduğunun ve ortaya çıkarsa bu defa kendisinin hukuk adına yar-gılanacağını da farkında.

Yine de bu tür sağduyulu gerekçelerle duygularını kontrol et-mesi artık mümkün değil. Duygular mı? Yok, öyle sığ bir şey değil bu. Kesinlikle değil. Öyle basitçe geçecek bir tutku değil.

Bu, artık onun ruhunun çılgılığı, hayatının temeli, varoluş sebebiydi.

Gece yarısında deniz... Sessizlik vakti.

Bakışlarını ne yıldızların ne de açık denizdeki gemilerin zerre ışığı bulunan o karanlığa çevirerek planı üzerine düşündü.

Hazırlık aşaması sona yaklaşıyor. Yakında onlar, o günahkâr avları, tuzağına düşecek. Tuzağının on eşit kenarı ve on köşesi var.

Hiçbir şeyden haberleri olmadan gelecekler. İçlerinde herhangi bir şüphe veya korku olmaksızın onları yakalayıp yargılayacak olan o ongen tuzağın ortasına...

Onları bekleyen şey, elbette ölüm. Yani istisnasız her birine verilmesi gereken, hak ettikleri o ceza.

Hem de katiyen öyle çabuk bir ölüm olmamalı. Mesela onları hep birden tek seferde havaya uçurmak gibi bir yöntem, çok daha kolay ve güvenilir bir yol olsa bile kullanılmamalı.

Birer birer sırayla öldürmek zorundaydı. Tıpkı o meşhur İngiliz kadın yazarın kurguladığı olay örgüsü gibi; ağır ağır, teker teker... Bu şekilde derslerini almalarını sağlayacaktı. Ölüm ıstırabını, hüznünü, sancısını, korkusunu öğreneceklerdi...

Bir bakıma belki bir ruh hastasıydı. Zaten kendisi de bunu kabul ediyordu.

Biliyorum. Ne kadar haklı göstermeye çalışırsam çalışayım, yapmak üzere olduğum şey akıl işi değil.

Gecenin zifiri karanlığında sinmiş olan denize dönüp başını yavaşça iki yana salladı.

Paltosunun cebine sokmuş olduğu eli sert bir şeye dokundu. Onu kavrayıp cebinden çıkardı ve yüzüne doğru kaldırdı.

Açık yeşil, şeffaf camdan küçük bir şişe.

Kapağı sıkıca kapatılmış o şişenin içine, yüreğinin derinliklerinden koparıp çıkardığı, halk arasında "vicdan" denilen şeyin tamamını sıkıştırmıştı. Katlayıp mühürlediği birkaç sayfa kâğıt. Gerçekleştirmeye niyetlendiği planın içeriği, oraya küçücük bir yazıyla sıkışık sıkışık yazılmıştı. Alıcı adresi bulunmayan bir itiraf mektubu...

Biliyorum. İnsandan asla tanrı olmaz.

Dolayısıyla, hatta tam da bu yüzden, son hükmü insanlık dışında bir şeye bırakmak istemişti. Şişenin akıntıyla nereye gideceğinin hiçbir önemi yoktu. Sadece —tüm varlıkların kaynağı— denize sonuçta kendisinin haklı mı haksız mı olduğunu sormayı aklına koymuştu.

Rüzgâr çıktı.

İliğine işleyen keskin soğukta istemsizce titredi.

Şişeyi yavaşça karanlığa fırlattı.

BÖLÜM 1

Birinci Gün: Ada

1

“Yine o bayat tartışmaya dönecek iş galiba,” dedi Ellery.

Zayıf, uzun boylu, beyaz tenli ve hoş bir genç adamdı.

“Bence polisiye, özünde entelektüel bir bulmaca. Roman yapısını kullanarak okuru usta bir dedektifle veya yazarla karşı karşıya getiren, heyecan verici bir mantık oyunu. Ne daha fazlası ne de daha azı.

“Dolayısıyla bir aralar Japonya’da da popüler olan ‘toplumsal gerçekçi akım’ın falan artık devri geçti. Tek odalı bir dairede yaşayan ofis çalışanı bir kadın öldürülür. Tabanları aşınmış ayakkabıları giyen bir dedektif büyük çabaların sonucunda kadının sevgilisi olduğu anlaşılan amirini tutuklar... Gına geldi, değil mi? Yolsuzlukmuş, siyaset dünyasının arkaplanıymış, modern toplumun denge-sizliklerinin meydana getirdiği trajedilermiş, yalvarırım oralara girmeyelim! Her ne kadar artık demode kaldığı söylense de bir polisiyeye cuk oturan şeyler, meşhur bir dedektif, bir malikâne, şüpheli hane halkı, kanlı bir trajedi, imkânsız bir suç ve katilin çevirdiği eşi benzeri daha önce görülmemiş bir numara... Böyle boş bir hayal bana yeter de artar bile. Önemli olan, o dünyanın içinde eğlenebilmek işte. Tamamen entelektüel olsun, yeter.”

Çevrelerinde sakın dalgaların fısıldaştığı deniz... İlerlerken motoru güven telkin etmeyen sesler çıkaran, yağ kokan bir balıkçı teknesindeydiler.

“Sahiden beni gıcık ediyorsun!” Küpeşteye tünemiş olan Carr,

yeni tıraş olduğu belli olan çenesini hafif yukarı kaldırıp ukala bir tavırla dudaklarını büzdü.

“Bu lafın hoşuma gitmiyor, Ellery. Bir tutturmuşsun, entelektüel de entelektüel. Polisiyeye bir oyun demen iyi hoş ama her defasında ‘entelektüel’ deyip durman içimi feci daraltıyor.”

“Bak hele sen!”

“Çok elitist oluyor böyle. Tüm okurların senin gibi entelektüel olması beklenemez, değil mi?”

“O da var, doğru.” Ellery yüzünde sakın bir ifadeyle gözlerini karşısındakine dikmişti. “Ben hep bunun üzücü olduğunu düşünmüşümdür. Kampüste yürürken hep böyle hissediyorum. Kendi kulübümüzde bile herkesin entelektüel olması söz konusu değil. Aramızda bile falsolar var.”

“Kavga çıkarmak mı niyetin?”

“Yok be...” diyen Ellery omuz silkti. “Kimse kastedilenin sen olduğunu söylemedi. Ayrıca benim ‘entelektüel’ dediğim, oyuna karşı olan tavırla ilgili bir mesele. Yoksa o kişiler zekidir ya da aptaldır diyor değilim. Şu dünyada zekâsı olmayan insan diye bir şey yok. Yine aynı açıdan söylersek, oyun oynamayı bilmeyen insan da yok. Benim söylemek istediğim, oyunu oynarken zekâyı ortaya koymak, o zihinsel kapasiteye sahip olup olmamak.”

“Hmm...”

Carr, alaycı alaycı homurdanarak arkasını döndü. Ellery dudaklarında hafif bir tebessümle yanında dikilen bebek yüzlü, yuvarlak gözlüklü ufak tefek delikanlıya doğru döndü.

“Ya işte Leroux, polisiyelerin kendine has bir metodoloji üzerine kurulu, entelektüel oyunlar için var olan bir dünya olduğunu farz edersek, yaşadığımız modern zamanların bu yapının çok zor kurulacağı bir çağ olduğunu söylemek lazım.”

“Ya...” diyen Leroux kafasını kurcalayan bir şeye odaklanırcasına başını hafifçe yana eğdi. Ellery devam etti:

“Bu da çağdaş polisiye yazarlarınca üstüne çok konuşulmuş bir tartışma aslında. Hiçbir çabadan kaçınmayan çalışkan dedektifler, sağlam bir teşkilat, en modern adli tıp teknikleri... Polis artık hiç

de aciz değil. Hatta neredeyse imkânları *çok fazla* olduğundan sıkıntı çekiyorlar. Esas sorun şu ki tek silahı gri beyin hücreleri olan, eskinin o meşhur dedektiflerinin aktif rol alacağı bir alan var mı? Şayet Holmes modern bir şehirde ortaya çıkacak olsa, herhalde alay konusu olarak göze çarpardı.”

“Bu da çok abartılı bir laf oldu. Modern zamanda da modern bir Holmes ortaya çıkabilir.”

“Doğru. Elbette doğru. Muhtemelen bir yığın adli tıp bilgisi ve teknikleriyle donanmış olarak çıkardı sahneye. Sonra da onları zavallı dostu Watson’a açıklardı. Okurun bilgisinin asla yetmeyeceği anlaşılmaz teknik terimler ve matematiksel formülleri sıralardı. ‘Çok açık, sevgili Watson! Bunu anlamadın mı yoksa?’”

Kum beji trençkotunun ceplerine ellerini sokmuş Ellery, yapacak bir şey yok dercesine hafifçe omuz silkti.

“İyice uç bir argüman bu tabii... Fakat anlatmaya çalıştığımın aynısı. İncelikten nasibini almamış bir polis teşkilatı var; Altın Çağ’ın büyük dedektiflerinin kullandığı o parlak ‘mantık’ ve ‘çıkarım’lara benziyormuş gibi görünse de aslında tamamen farklı olan, hatta onları aşan soruşturma tekniklerinin zaferini alkışlamak hiç gelmiyor içimden. Günümüzde geçen bir polisiye roman yazmaya kalkışan her yazar, illaki burada bir ikilemle karşı karşıya kalacaktır.

“Dolayısıyla bu ikilemin —en basit demek belki yanlış kaçacak, en etkili diyelim— çözüm yolu olarak benim önceden beri hep söylediğim ‘dağ evinde fırtına’ kalıbı gündeme geliyor.”

“Hakikaten öyle,” diyen Leroux ciddi bir yüz ifadesiyle başını sallayıp onayladı. “Yani diyorsun ki, klasik usul polisiyelerin modern zamanlara en uygun teması ‘dağ evinde fırtına’dır?’”

Mart ayının sonlarıydı. Baharın da eli kulağında olmasına rağmen denizde esen rüzgâr hâlâ insanı ısıırıyordu.

Kyuşu adasının Oita vilayetinin doğu sahilindeki S— Yarımadası’ndaki C— Burnu. Onun ucunda, S— kasabasındaki taşra limanından demir alan tekne, sessizce uzanan C— Burnu’nu arkasına almış, denizde iz bırakarak seyrine devam ediyordu. Hedefi, kıyıdan yaklaşık beş kilometre açtaki ufak bir adaydı.

Hava günlük gneşlikti. Fakat ggn rengi, bu bölgede bahar-
da yaygın olan kum fırtınaları yüzünden maviden çok beyaza ya-
kındı. Gökyüzünde yusuvarlak asılı duran güneşin ışınları, kıpır-
daşan dalgalara düşüp onları gümüş pullara dönüştürüyordu. Ta
uzaklardaki anakaradan rüzgârla gelen o örtünün sarıp sarmaladı-
đı manzaradaki her şey bir sis perdesi ardında puslu görünüyordu.

"Başka bir tekne görünmüyor," dedi aniden teknenin Ellery'le-
re göre ters tarafındaki küpeşteye bir elini dayamış, o zamana ka-
dar sessizce sigarasını tüttüren iriyarlı adam. Bakımsızca uzamış,
kalın telli görünen saçları ve yüzünün alt yarısını kaplayan sık sa-
kalı vardı. Poe'ydu o.

"Adanın öbür tarafındaki gelgit güçlüdür. Tüm tekneler ora-
dan uzak durur," diye yanıtladı, neşeli bir havası olan orta yaşlı
balıkçı. "Bu civarın balık tutma yerleri epey güneye doğrudur.
Limandan çıkıp da o ada yönüne giden tekne hiç olmaz. Sahi,
gençler, siz cidden epey farklısınız, normal niversite öğrencile-
rine kıyasla yani."

"Hah! Öyle mi görünüyoruz?"

"İsimleriniz farklı bir kere. Deminden beri duyduklarıma bakılır-
sa 'Lero'dur, 'Eleri'dir, garip isimler hep. Seninki de öyle mi evlat?"

"Evet ya... Aslında, onlar lakap gibi bir şey."

"şimdilerde niversite öğrencileri birbirlerini hep böyle isim-
lerle mi çağırıyor?"

"Yok, yle bir şey değil bu."

"Evet, dediğim gibi işte, sizler normalden farklı ğrencilersiniz."

Balıkçı ve Poe'nun durduğu yerin hemen önünde, teknenin or-
tasına doğru yerleştirilmiş ahşap bir sandığı kendilerine sandalye
yapmış iki genç kadın oturuyordu. Balıkçının arka tarafta dümeni
tutan oğlu da dahil teknede toplam sekiz kişi vardı.

Baba-oğul balıkçılar dışındaki altısı da Oita ilindeki O— şeh-
rinde bulunan K— Üniversitesi'nde ğrenci, aynı zamanda da
Üniversitenin Polisiye Kulübü yesi ydi. "Ellery", "Carr", "Leroux"
isimleri de "Poe"nın söylediği gibi arkadaşlar arasında kullandık-
ları bir tür lakaptı.

Bunu teker teker açıklamak biraz ayıp olabilir ama lakapları elbette Ellery Queen, John Dickson Carr, Gaston Leroux ve Edgar Allan Poe'dan, yani hayran oldukları o Batılı polisiye yazarlarının isimlerinden geliyordu. Kadınlara ise "Agatha" ve "Orczy" diyorlardı. Onların özgün isimlerinin de polisiyenin kraliçesi Agatha Christie ve *Köşedeki Yaşlı Adam*'la tanınan Barones Orczy olduğunu söylemeye gerek yok herhalde.

"Gençler, şuraya bakın! Tsunocima'daki ev göründü!" diye yükseldi balıkçının boğuk sesi. Altı genç, hepsi aynı anda hemen önlerinde beliren o adaya bakışlarını çevirdi.

Küçük, düzlük bir adaydı. Denizden neredeyse dimdik olarak bir uçurum yükseliyordu; tepesinde de siyaha çalan kabarık bir yeşillik vardı. Ada, üst üste konmuş birkaç devasa on yenlik bakır parayı andıran bir görünüşe sahipti. Onlara yakın tarafta üç noktada küçük çıkıntılar görüldüğünden onları boynuzla benzeterek adaya "*Tsunocima*"* adı verildiğini duymuşlardı.

Dört bir yanı sarp kayalıklarla çevrili olan bu adada küçük balıkçı teknelerinin zar zor yaşayabildiği yer, daracık bir koydan ibaretti. Bu yüzden de eskiden beri meraklı balıkçıların ara sıra gitmeleri dışında orayı hatırlayan bile olmazdı. Yirmi yıl kadar önce Mavi Köşk denen garip binayı inşa edip bu küçük adaya taşınarak orada yaşayan biri varmış. Fakat şimdilerde yine o "ıssız ada" haline geri döndüğü söyleniyordu.

"Şurada, uçurumun tepesinde o bir anlık görünüp kaybolan şey o, değil mi?" Agatha oturduğu sandığın üstünden kalkıp bağırmıştı. Bir eliyle rüzgârda kaygısızca savrulan dalgalı uzun saçlarını tutarken bir yandan da keyifle gözlerini kısmıştı.

"Aynen öyle. Yangından kurtulan müştemilat o. Ana binanın tamamen yanıp kül olduğunu söylüyorlar," diye yüksek sesle açıkladı balıkçı.

"Hmm, yani o, 'Ongen Ev' mi, babalık?" diye sordu Ellery balıkçıya. "O adaya çıkmışlığın var mı hiç?"

* (Jap.) Boynuz Adası. (ç.n.)

“Rüzgârdan korunmak için defalarca koya girdim ama adaya hiç çıkmadım. Bilhassa o olaydan sonra yaklaştım bile. Siz de dikkatli olun hal”

“Dikkatli mi olalım? Ne için?” diye sordu Agatha başını omzunun üstünden çevirerek.

Balıkçı sesini biraz alçaltıp, “Adada o kendini gösteriyormuş,” dedi.

Agatha ve Ellery bir anlığına buna bir anlam veremiyormuşçasına baktı.

“Hayalet diyorum. Hani öldürülen bilmem ne Nakamura adlı adamın hayaleti.”

Balıkçı kırıksıklıklarla dolu esmer yüzünü buruşturdu ve tehditkâr bir ifadeyle sırtı.

“Bu, duyduğum bir söylenti: Yağmurlu günlerde falan adanın yanından geçince o uçurumun tepesinde belli belirsiz beyaz bir siluet görünürmüş. O malum Nakamura’nın hayaletiymiş işte. Eliyle insanları oraya çağırırmış. Başkaları da hiç kimsenin olmaması gereken o müstemilatta ışık yandığını, yangın enkazının yakınlarında soluk bir *ateş topu** gördüklerini, ada civarına balık avlamaya giden teknelerin battığını falan anlatıyor.”

“Bunlar işe yaramaz, babalık,” dedi Ellery, utangaç utangaç kırdayarak. “Bunlar işe yaramaz. Bu hikâyelerle bizi korkutmaya çalışsan da buradaki herkes bundan ancak heyecan duyar.”

İşin aslı, bu altı gencin arasında biraz olsun korkmuş tek kişi, ahşap sandığın üzerinde oturan Orczy’ydi. Agatha’nın kılı bile kıpırdamamıştı. Hatta tersine, “Bu harikal Harikal” diye memnuniyetle mırıldanıp çevik adımlarla teknenin kış tarafına yöneldi.

Muzip bir tavırla, “Baksana, doğru mu? Bu anlatılanlar yani?” diye sordu balıkçının dümeni tutan, henüz çocuksuluğunu yitirmemiş delikanlı oğluna.

“Yalan hepsi... O kadar.” Bir anlığına Agatha’nın yüzüne bakan genç çocuk gözleri kamaşmışçasına bakışlarının yönünü değiştirip

* Geleneksel inanca göre, ölü bedenden ayrılmış ruh. (ç.n.)

dobraca cevapladı. "Söylentileri duydum da benim sahiden gördüğüm hiç olmadı."

"Ya? Demek öyle..."

Agatha'nın hafiften hevesi kaçmış görünüyordu. Ama sonra hınzırca gülümsedi, "Bari bir hayalet falan çıksaydı, iyi olurdu," dedi. "Ne de olsa *o olayın yaşandığı yer* burası."

26 Mart 1986, Çarşamba. Saat 11'i biraz geçiyordu.

2

Koy, adanın batı kıyısında yer alıyordu.

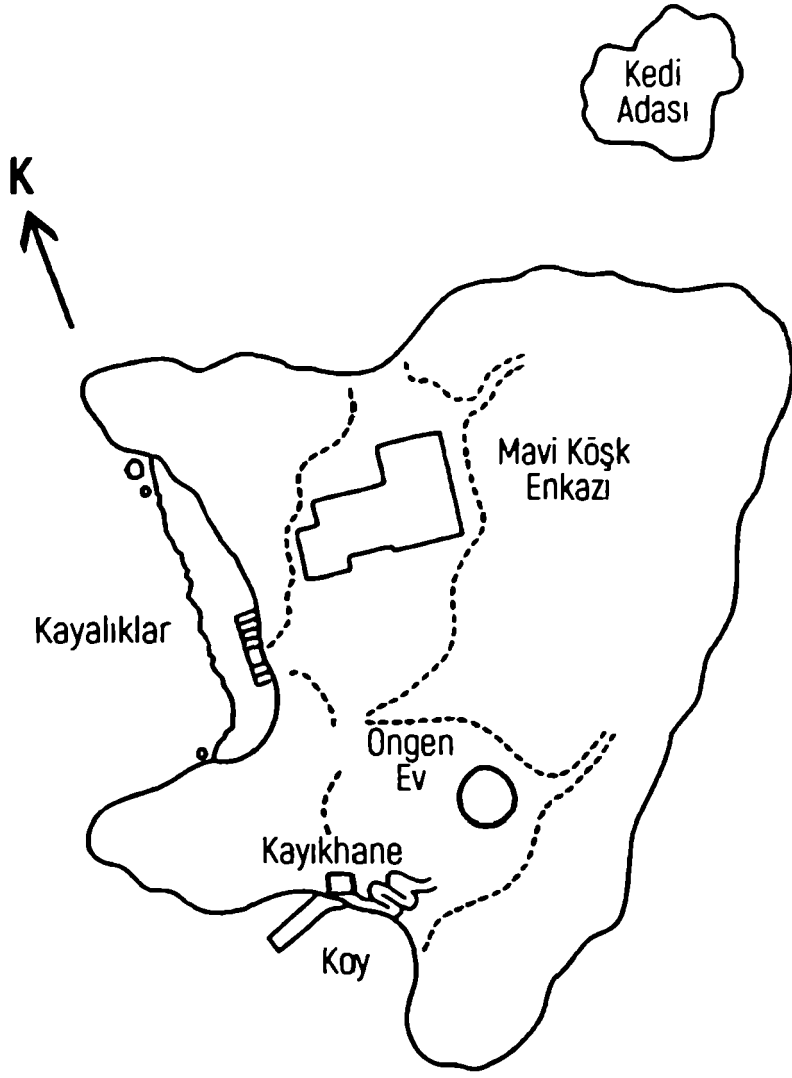
İki tarafı da sarp uçurumdu. Sağ taraftaki çıplak kayalar özellikle dik yükseliyor, adanın güney kıyısında yaklaşık yirmi metrelik bir uçurum oluşturuyordu. Gelgitin çetin olduğu doğu kıyısında da yarın yüksekliğinin elli metreyi bulduğu söyleniyordu. Önlerinde de neredeyse uçurum denebilecek kadar dik bir yamaç vardı. Dar bir taş merdiven, yer yer koyu yeşil çalılıkların kendine yer bulduğu kahverengi kayalıkların üzerine doğru tırmanıyordu. (bkz. Şekil 1.)

Tekne yavaşça koya girdi.

Koy dardı, bundan bekleneceği üzere dalgalar dışarıya göre daha sakindi. Burada suyun rengi de farklıydı. Kasvet verici koyu bir yeşildi.

Koya girince sol tarafta ahşap bir iskele vardı. Arka tarafta ise harap haldeki pis kayıkhaneye görünüyordu.

Tehlikeli olduğu hissi vererek gacı gücür sesler çıkaran iskeleye inen altı kişiye seslendi balıkçı: "Siz hakikaten arada bir gelip duruma bakmamı istemediğinize emin misiniz? Telefon da kesik burada."

Şekil 1: Tsunocima Haritası

“Merak etme, babalık!” diye yanıtladı Ellery. Kocaman sırt çantasının üstüne ilişmiş sigarasını tüttüren Poe’nun omzuna pat pat vurdu. “Burada doktor adayımız da var zaten.”

Bu sakallı adam, yani Poe, tıp fakültesinde dördüncü sınıf öğrencisiydi.

“Aynen öyle! Tıpkı Ellery’nin söylediği gibi,” dedi Agatha, onaylamak içi başını sallayarak. “Bir kere zar zor şöyle bir ıssız ada bulmuşuz, zırt pırt bize bakmaya gelerseniz havaya giremeyiz ki.”

“Mangal yürekli bir küçükhanım da var yanınızda demek.”

Balıkçı iskeledeki kazığa bağıladığı halatı çözerken sağlam görünümüne beyaz dişlerini göstererek güldü.

“Peki madem, gelecek salı günü saat onda burada olurum. Kendinize dikkat edin!”

“Sağ olun. Dikkat ederiz. Özellikle de hayaletlere karşı tabii...”

Uzun ve dik taş merdiveni tırmanır tırmanmaz görüş alanları birden açıldı. Ön bahçesinde bakımsız mı bakımsız bir çimenlik bulunan, beyaz duvarları ve mavi çatısı olan basit bir bina âdeta onları beklercesine orada duruyordu.

Ön cephede görünen, maviye boyanmış çift kanatlı kapı, evin girişi olmalıydı. Zeminden kapıya doğru birkaç basamaklı kısa bir merdiven uzanıyordu.

“Burası Ongen Ev mi?”

İlk konuşan Ellery oldu. Uzun taş merdivenleri henüz yeni tırmanmış, doğal olarak nefesi kesilmişti. Deve tüyü rengindeki deri el bavulunu orada yere bıraktı ve bir süre gökyüzüne baktı.

“Ne diyorsun, Agatha?”

“Şaşırtıcı derecede güzel, değil mi?” dedi Agatha, süzülen hafif terden parlayan alnına bir mendil bastırırken.

“Bana kalırsa... Yani bence...” diyen Leroux da nefes nefeseydi. İki eli de doluydu; Agatha’nın valizi de ondaydı. “Nasıl desem, ben çok daha... iç karartıcı bir atmosfer bekliyordum da...”

“Evet evet, hiç benim de tahmin ettiğim gibi değil. Neyse hadi içeri girelim. Van nerede ki? Önden gelmesi gerekiyordu ama bir şey mi oldu acaba?”

Sonunda nefesini toparlayan Ellery, bavulunu yerden kaldırırken bu lafı eder etmez aynı anda ön kapının hemen solundaki mavi panjur açıldı ve bir adam başını dışarı uzattı.

“Selam millet!”

Bugünden itibaren bir hafta boyunca bu adadaki bu binada onlarla birlikte yatıp kalkacak yedinci arkadaşları Van de işte buradaydı. Bu isim elbette ki meşhur dedektif Philo Vance’in yaratıcısı S. S. Van Dine’dan mülhemdi.

“Az bekleyin. Hemen geliyorum.” Garip, boğuk bir sesle bunu söyleyen Van, panjuru kapattı. Az sonra da ön kapıdan koşar adımlarla dışarı çıktı.

“Kusura bakmayın, sizi karşılayamadım. Dünden beri biraz soğuk algınlığım var sanki... Hafif ateşim çıkmış gibiydi, o yüzden yatmıştım. Teknenin sesine kulak kesilmiştim güya ama...”

Van çeşitli hazırlıklar için altı arkadaşından daha önce adaya gelmişti.

“Üşüttün mü ya? İyi misin?” diye endişeyle sordu Leroux, terden kaymış olan gözlüğünü parmağının ucuyla yerine iterken.

“İyiyim. Yani umarım...”

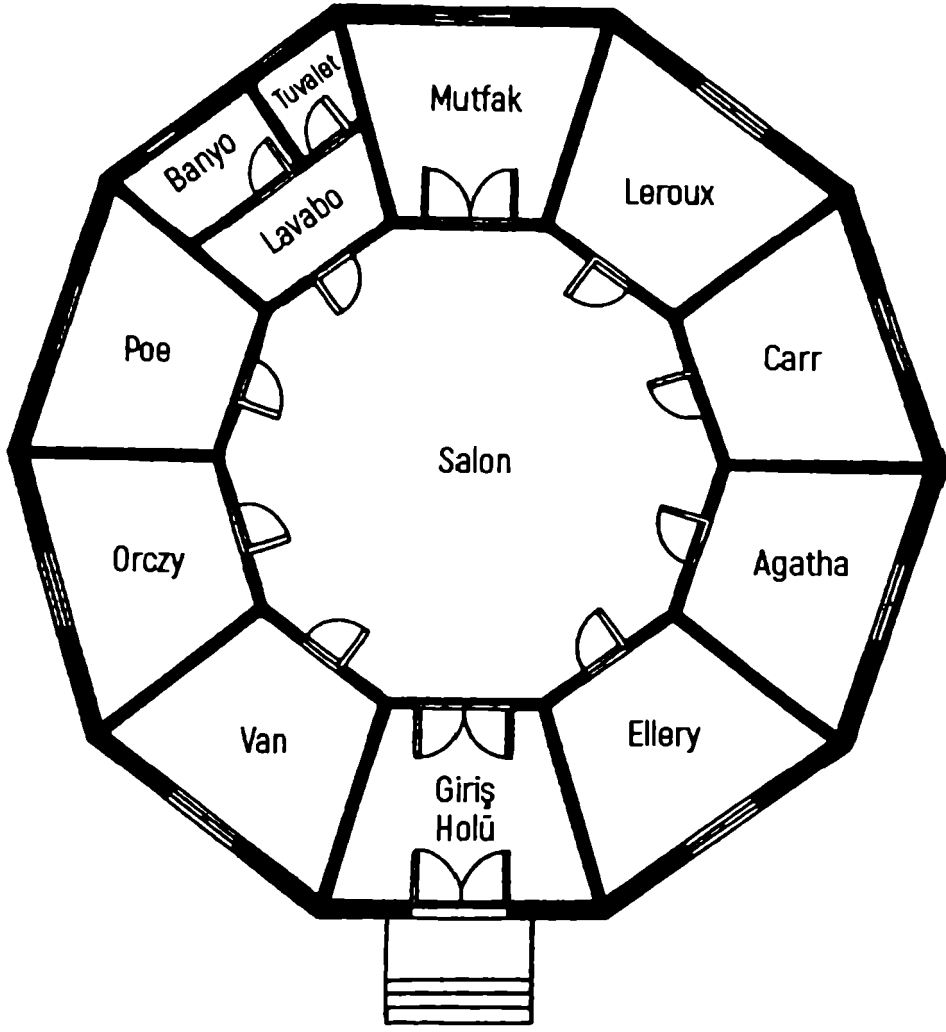
İnce bedeni bir anda ürperip titreyen Van, huzursuzca güldü.

Grup, Van’ın öncülüğünde Ongen Ev’e ayak bastı.

Çift kanatlı mavi kapıdan içeriye girdiklerinde oranın geniş bir hol olduğunu sanmışlardı, oysa bunun bir yanılsama olduğunu hemen anladılar. Gerçekte o kadar da geniş değildi. Odanın şekli dikdörtgen olmadığından öyle geniş görünmüştü. Holün ucundaki duvarda arka tarafa geçilen çift kanatlı bir kapı vardı. Dikkatle bakınca o taraftaki duvarın, giriş tarafındaki duvara nispeten daha kısa olduğu görünüyordu. Başka bir deyişle bu giriş holü, *binanın arkasına doğru daralan bir yamuk* şeklindeydi.

Bu garip odanın perspektif algılarını altüst eden görünüşü karşısında Van dışındaki altı kişi allak bullak olmuş halde düşünürcesine başlarını yana eğmişti. Ardından iç taraftaki kapıdan geçip de binanın ortasındaki salona doğru ilerlediklerinde ise yüzlerinde ikna olmuş bir ifade belirdi. Çünkü burası *eşit uzunlukta on tane duvarla çevrili ongen bir odaydı*.

Ongen Ev denen bu binanın yapısını kavramanın en iyi yolu, basit bir kat planı olarak gözde canlandırmaktan geçiyor herhalde. (bkz. Şekil 2)

Şekil 2: Ongen Ev Kat Planı

Ongen Ev'in ayırt edici özelliği, adından da anlaşılacağı üzere zemine ongen şeklinde, hem de düzgün ongen şeklinde oturan duvarlara sahip olmasıdır. Dıştaki bu büyük ongenin içinde, ortadaki salonu çevreleyecek şekilde küçük bir ongen yerleştirin. Her iki ongenin hizalı köşelerini doğrusal şekilde birleştirip on adet bölüm oluşturun. Başka bir deyişle, ortadaki ongen salon, tam on tane ikizkenar yamuk şeklinde odayla çevrilidir. Bu on yamuktan biri az önce geçtikleri giriş holüydü.

"Nasıl buldunuz? Biraz tuhaf bir havası var, değil mi?" Grubun başını çeken Van, dönüp hepsine bir baktı. "Girişin karşısındaki

şu çift kanatlı kapı, mutfak. Onun solunda tuvalet ve banyo var. Geri kalan yedi oda ise konukların odaları.”

“Ongen bir binada ongen bir salon.”

Yavaşça dönerek odada etrafa bakınan Ellery, ortaya yerleştirilen büyük masaya doğru yaklaştı. Beyaza boyalı o masanın kenanna parmağıyla tık tık vurarak, “Bu da ongen. Çok şaşırtıcı, değil mi? Öldürülen Seici Nakamura’nın monomani eğilimi mi vardı acaba?” dedi.

“Olabilir,” diye cevapladı Leroux. “Yanıp kül olan o Mavi Köşk denen ana binanın zeminden tutun tavana, mobilyalara kadar her şeyinin maviye boyalı olduğunu duydum.”

Yirmi yıldan uzun bir süre önce Mavi Köşk adlı binayı inşa edip bu adaya taşınan ve burada yaşayan kişi: Seici Nakamura. Doğal olarak müstemilat olan bu ongen binayı inşa eden de Seici Nakamura’ydı.

“Artık nasılsa...” Agatha ortaya konuşuyordu. “Odaları karıştırmamak mümkün olur mu acaba?”

Karşılıklı bakan giriş holü ve mutfağın kapılarının ikisi de çift kanatlı, ham ahşap çerçevesiydi. Desenli camları ile de aynı yapıdaydılar. Kapalı olduklarında hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek imkânsızdı. İkisinin iki yanında da dörder duvarda odalara açılan birer kapı vardı. Bunlar da yine aynı ham ahşaptan yapıldığından ayırt etmek çok güçtü. Ortadaki salonda da röper alınabilecek hiçbir mobilya olmadığından Agatha’nın böyle endişelenmesi anlaşılabilir bir şeydi.

“Çok haklısın! Ben de sabahtan beri kaç kere odaları karıştırdım,” diye acı acı güldü Van. Gözkapakları muhtemelen ateşten dolayı hafif şişmişti. “İsim etiketi yapıp kapılara yapıştırsak iyi olur bence. Orczy, eskiz defterini getirdin mi?”

Bir anda adı geçince Orczy şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ufak tefek bir kızdı. Kilolu yapısını dert ettiğinden midir nedir, hep koyu renkli kıyafetler giydiğinden pek demode görünürdü. Gösterişli olan Agatha’yla taban tabana zıttı, ürkek bakışları hep yere dönük olurdu. Hobi olarak yaptığı geleneksel Japon resimlerinde hatırı sayılır derecede başarılıydı.

“Evet, getirdim. Çıkarayım mı şimdi?”

“Sonra da olur. Neyse, herkes odasını seçsin! Hepsi aynı şekilde yapılmış, o yüzden tartışmaya girmeye gerek yok. Ben sizden önce şu odayı kullandım,” diyen Van kapılardan birine parmağıyla işaret etti. “Gerekli anahtarları da almıştım. Kapılara taktım hepsini.”

“Tamamdır, anlaşıldı,” dedi Ellery neşeyle. “Biraz nefeslenip sonra adayı keşfedelim.”

3

Hiç vakit kaybetmeden oda bölüşümü yaptılar.

Ön kapı tarafından bakınca solda Van, Orczy, Poe ve sağda Ellery, Agatha, Carr, Leroux olacaktı.

Altı kişi bavullarını alıp her biri odasına çekildi, Van ise kendi odasının kapısına yaslanıp fildişi rengindeki kaztüyü dolgulu yeleşinin cebinden bir Seven Stars sigarası çıkarıp ağzına götürdü. Sonra da yeniden Ongen Ev’in loş salonunda ağır ağır göz gezdirdi.

Duvarlar beyaz sıvalıydı. Zemin, büyük mavi seramik karolarla kaplıydı ve ayakkabıyla giriliyordu.* On kenardan ortaya doğru verrev olarak yükselen tavanın ortasında ongen şeklinde bir tavan penceresi yapılmıştı. O pencereden giren ışık açıktaki çatı kirişini okşayarak geçip ardından ongen şeklindeki beyaz masayı aydınlatıyordu. Masanın etrafında ham ahşap iskeletli, mavi kumaş döşemeli on tane sandalye vardı. Kirişten âdeta bir sarkaç gibi sarkan küre şeklindeki lambadan başka da hiçbir mobilya yoktu.

Elektrik kesikti. Odayı aydınlatan, tavandaki pencereden gelen doğal ışıktı sadece. O yüzden de gündüz vakti bile bu salon gizemli bir loşluğa bürünüyordu.

Çok geçmeden rengi solmuş bir kot pantolon ve açık mavi bir gömlek giymiş olan Poe, usulca odasından çıkıp geldi.

“Oo, hızlısın! Bekle biraz, kahve yapıp geleyim.”

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı, yarısına kadar içilmiş sigarayla Van mutfağa yöneldi. Halen fen fakültesinde üçüncü

* Japon geleneğinde ayakkabıyı çıkararak iç mekânlara girmek esastır. (ç.n.)

sınıftaydı. Tıp fakültesinde dördüncü sınıf öğrencisi olan Poe'dan bir yaş küçüktü.

"Kusura bakma ya. O battaniyeleri, onca büyük eşyayı falan buraya getirirken çok uğraşmış olmalısın, Van."

"Yok ya, hiç de değil. Birilerinden yardım aldım."

Uzun saçlarını bir fular ile toplamış olan Agatha o sırada yanlarına geldi.

"Oda epey iyiymiş, Van. Ben de çok daha fena olur sanıyordum... Kahve? İsterseniz ben yapayım size."

Agatha keyifli bir halde mutfağa girdi. Tezgâhın üzerinde duran siyah etiketli cam kavanozu görünce, "Of, hazır kahve mi" deyip memnuniyetsizce eline alarak onlara gösterdi.

"Mızızlık etme ama sen de," diye yanıtladı Van. "Tatil köyü değil burası, ıssız ada!"

Agatha uçuk pembeye boyalı dudaklarını büktü: "Peki yemek?"

"Buzdolabında. Yangında elektrik ve telefon hatları kesilmiş gerçi, o yüzden işe yaramıyor. Bari o olsaydı iyi olurdu ama..."

"Neyse bu kadarı da yeter. Su var, değil mi?"

"Evet. Su şebekesi var ve aktif. Ayrıca bir propan tüpü getirip bağladım. Ocağı ve şofbeni kullanabiliriz. Hatta zorlarsak banyo bile yapabiliriz."

"İyi iş çıkarmışsın! Hmm... Tencere kap kacak falan kalmıştır herhalde, değil mi? Yoksa her şeyi sen mi getirdin?"

"Yok, kalmış. Üç tane bıçak da var. Doğrama tahtası küf tutmuş ama."

O sırada ürkek adımlarla Orczy içeri girdi.

"Orczy, yardım et! Gerekli her şeyin kalmış olmasına sevindim ama hepsini güzelce yıkamamız gerek, elimiz mahkûml" dedi Agatha omuzlarını çaresizliği anlatırcasına hafifçe kaldırarak ve siyah deri ceketini çıkardı. Sonra da Van'e ve Orczy'nin arkasından mutfağı kolaçan eden Poe'ya döndü.

"Yardım etmeyecekseniz gidin lütfen. Adanın önden keşfini yapın bari. Kahve ondan sonra..."

Bir elini beline koymuş, ters ters onlara bakıyordu. Van zoraki gülümsedi ve Poe'yla birlikte tırıs tırıs oradan ayrıldılar. Agatha,

salonun karşı tarafına ilerleyen ikisinin arkasından soğuk bir sesle bir kez daha konuştu:

“İsim etiketlerini yapmayı unutmayın! Tam üstümü değiştirken birinin odaya dalmasını istemem!”

Ellery ve Leroux çoktan salona gelmişti bile.

“Kraliçe hazretleri tarafından kovulduk anlaşılan.” Esnek parmaklarının uçlarıyla ince çenesine dokunan Ellery kıs kıs güldü. “Emredildiği gibi adanın etrafını bir dolanalım bari?”

“İyi olur, evet. Sahi Carr nerede? Daha odasından çıkmadı mı?”

“O dışarı çıktı... Tek başına,” dedi Leroux ön kapıya doğru bakarak.

“Şimdiden mi?!”

“Adam tek takılmayı seven pozlarda,” dedi Ellery gayet alaycı bir tavırla, sonra da gülümsedi.

Ongen Ev’den çıkınca sağda, yani adanın kuzey tarafında, uzun çam ağaçları sıralanmıştı. Ağaç hattının bir noktasında aralık bir bölüm vardı ve iki tarafındaki karaçamların dalları oranın üstünde bir kemer oluşturuyordu. Dört genç, bu kemerin altından geçip Mavi Köşk’ün enkazına kadar yürüdü.

Köşkten artakalan sadece binanın temelinin bir kısmıydı. Gerisi etrafa saçılmış molozlardan ibaretti. Geniş ön bahçesi, kalın bir tabaka halindeki siyah kül ile kaplıydı, tamamen harap olmuştu. Çevredeki ağaçların, güçlü alevlere maruz kaldıklarından ötürü olsa gerek, ayakta öldüğü göze çarpıyordu.

“Tamamen tahrip olmuş! Nasıl müthiş bir yangındı kimbilir...” diyen Ellery önlerinde uzanan ıssız manzaraya bakıp iç çekti.

“Cidden öyle. Hiçbir şey kalmamış.”

“Aa, Van sen de mi yeni görüyorsun?”

Van başını salladı.

“Amcamdan epey şey duydum ama bugün adaya ilk gelişim. Sabah eşyaları taşımak sıkıntılıydı, bir de ateşim olunca... Tek başıma adayı keşfe çıkmam mümkün olmadı.”

“Hmm... Ama işin aslı, zaten kül ve enkazdan başka bir şey yok.”

“Birinin cesedi falan kalmış olsa memnun olurdun, değil mi Ellery?” diyen Leroux sırttı.

“Bırak ya! Esas sen sevinirdin.”

Batıdaki çam ormanına doğru bir patika açılmıştı. İlerisinde de doğrudan uçurum var gibiydi. Denizin mavi enginliğinin ötesinde C— Burnu’nun karaltısı belli belirsiz görünüyordu.

“Hava ne güzel Yumuşak ve ılık.”

Ellery denize karşı durup iyice bir gerindi. Ellerini sarı pamuklu kazağının eteğine dolayan Leroux da ufak tefek bedeniyle o tarafa döndü ve “Cidden öyle... Ellery, buna inanabiliyor musun? Sadece altı ay önce tam burada o dehşet verici olayın yaşandığına,” dedi.

“Dehşet verici... Cidden öyle. *Tsunocima’daki Seici Nakamura’nın evi Mavi Köşk’te gizemli dört cinayet.*”

“Kitaplarda falan yok beş kişi cinayete kurban gitmiş, yok dört kişi öldürülmüş gibi şeylere alışkınız da gerçek hayatta, hem de nispeten yakınımızda böyle bir şeyin olması... Haberi gördüğümde sahiden çok şaşırmıştım!” dedi Leroux.

“20 Eylül günü şafak vakti sıralarında olmuştu değil mi? Seici Nakamura’nın S— Yarımadası C— Burnu açıklarındaki Tsunocima’da bulunan, civarda ‘Mavi Köşk’ adıyla bilinen malikânesi çıkan yangında tamamen yanmıştı. Yangın enkazında dört ceset bulunmuştu: Seici Nakamura, karısı Kazue ve evin yatılı çalışanları olan bir karı koca.”

Ellery sesini kasten yumuşatarak konuşuyordu.

“Dört cesette ciddi miktarda uyku ilacı tespit edilmişse de ölüm sebeplerinin aynı olmadığı anlaşılmıştı. Yatılı hizmetçi çift, kendi odalarında iplerle bağlanmıştı. Kafaları baltayla parçalanmıştı. Evin reisi Seici’nin tüm bedenine gazyağı dökülmüş ve kesinlikle yanarak ölmüştü. Aynı odada bulunan Kazue Hanım’ın ise ip benzeri bir cinayet silahıyla boğularak öldüğü belirlenmişti. Dahası bu hanımın cesedinin kesici bir aletle sol bileğinden kesilmiş olduğunu söylüyorlar. Sonuçta o el de enkazda bulunamamış. Olayın ana hatları böyle işte, Leroux.”

“Peki bir de ortadan kaybolan bahçıvan yok muydu?”

“Evet, evet. Olaydan birkaç gün önce yatılı çalışmak üzere gelmiş olan bahçıvan, adanın hiçbir yerinde bulunamamış. O zamandan beri de ondan hiç haber alınamamış.”

“Vay bel”

“Bu konuda iki görüş var: Birincisi, bahçıvanın olayın faili olduğu ve bu yüzden ortadan kaybolduğu. Diğer görüş ise, suçlunun başka biri olduğu. Mesela bahçıvanın katilin saldırısına uğrayıp adada ondan kaçarken kazara uçurumdan düştüğü ve akıntıyla sürüklendiği.”

“Polisin bakış açısına göre ‘Katil, bahçıvan’ şeklindeki teori güçlü görünüyordu, değil mi? Sonraki soruşturma hakkında bir bilgim yok ama. Ellery, sen ne düşünüyorsun?”

“Hmm, evet...” Ellery, denizden esen rüzgârla savrulan saçlarını eliyle hafifçe geri taradı. “Ne yazık ki elimizde çok az veri var. Bizim bildiklerimiz, birkaç gün süresince yaygara koparan televizyon haberleri ve gazete yazılarından ibaret.”

“Senden hiç beklenmeyecek kadar tutuk bir yaklaşım bu.”

“Tutuklukla ilgisi yok. Öylesine bir teori uydurmak kolay. Ama iş kesin olarak ispatlamaya gelince, yeterli veri yok. Zaten bu vaka sırasında polis soruşturması da hayli zayıf olmuş. Kritik olan suç mahalli bu durumda olunca yani... Üstelik adada hayatta kalan da olmamış. Derhal ortadan kaybolan bahçıvanın suçlu olduğu sonucuna varmak istemeleri şaşılacak bir şey değil.”

“Haklısın.”

“Her şey bu küllerin içinde yani.”

Bir anda arkasını dönen Ellery binanın enkazının içine doğru adım attı. Sonra yakınında duran bir tahta parçasını yerden kaldırdı. Eğilerek altına baktı.

“Ne oldu?” diyerek şüpheyle başını yana eğdi Leroux.

“Evin hanımının kayıp eli şuradan çıksa ilginç olmaz mıydı?” diye ciddi bir yüz ifadesi takınıp yanıtladı Ellery. “Ya da Ongen Ev’in zemininin altında bahçıvanın iskeletini bulsak?”

“Aman! İyice uçtu bul” Susarak ikisinin konuşmalarını dinlemekte olan Poe afallamış vaziyette uzun keçi sakalını sıvazladı. “Kesinlikle iyi bir hayal gücün var, Ellery,” dedi.

“Cidden öyle!” dedi Leroux. “Demin teknedeki muhabbet değil kastettiğim ama yarın bu adada bir şey olsa, tam da senin sevdiğin ‘dağ evinde fırtına’ durumu ortaya çıkar, Ellery, değil mi? Hele *On Kişydiler*’deki gibi seri cinayetler işlense, sevinçten uçardın herhalde?”

“Bu durumda ilk öldürülen de kendisi olurdu.”

Poe pek konuşkan biri değildi ama bazen dilinden fısıltıyla garazlı sözler dökülürdü.

Leroux ve Van’ın birbirine bakıp kıs kıs güldüklerini görünce, “‘İssız Adada Seri Cinayetler’ derdik. Hoş olmaz mıydı, ha?” diyerek en ufak bir gücenme belirtisi göstermeksizin konuştu Ellery. “Nasıl isterseniz... Ben dedektif rolünü üstleneceğim. Ne dersiniz? *Bana, Ellery Queen’e meydan okuyacak kimse var mı?*”

4

“Böyle bir yerde de her zamanki gibi kadınlar kaybeden oluyor. Hoş ve boş hizmetçi muamelesi görüyoruz!” Agatha hızlı hızlı bulaşıkları toparlarken homurdanıyordu. Yanında ona yardım eden Orczy’nin gözleri onun beyaz tenli narin parmaklarının hünerli hareketlerine takılmıştı, farkına bile varmadan kendi elindekileri unutuverdi.

“Erkeklerle de mutfak işi yaptırırım, ne dersin? Bizim burada olmamız sayesinde memnuniyetle işlerden kurtulup şımarıyorlar. Sence de öyle değil mi?”

“Evet, aynen öyle.”

“Ukala Ellery’ye önlük giydirip eline kepçeyi tutuşturursak komik olmaz mı? Hatta şirin bile olabilir.”

Agatha kaygısızca güldü. Orczy onun hoş profiline bir bakış attı ve usulca iç çekti.

Hokka gibi incecik bir burun, zeki görünen bir yüz... Soluk menekşe rengi far sürülerek belirgin hale getirilmiş gözler... Bakımlı, ince dalgalı uzun saçlar.. Agatha her zaman neşeli ve kendinden emin. Erkeksi huyları olmasına rağmen kendisinin bir kadın olduğunun

fazlasıyla farkında. Hatta gösterişli güzelliğinin cazibesine kapılıp etrafında toplanan erkeklerin bakışlarından keyif almış gibi görünüyor. Oysa ben...

Küçük ve küt bir burun... Çillerle dolu, bir çocuğunki gibi kırmızı yanaklar... Büyük gözler ama yüzün geri kalanıyla orantısız. Sürekli olarak huzursuzca etrafa bakınıp durmam da cabası. Agatha gibi makyaj yapsam bile bana yakışmayacağını adım gibi biliyorum. Kendi kendimden bile nefret ettirecek kadar ürkek ve evhamlıyım ama bir yandan da duyarsızım...

Her seferinde böyle oluyordu; bir araya gelme fırsatı çokça olan bu yedi kişi içinde sadece iki kadın vardı. Agatha ve o. Elin-den hiçbir şey gelmeyen bu durum, yüreğini daraltıyordu.

Keşke gelmeseydim.

Bunu bile düşündü.

Baştan bu adaya gelmek konusunda pek de istekli değildi. Bu, ona... saygısızca bir meydan okuma gibi gelmişti. Fakat sahiden de arkadaşlarının ısrarlı davetlerini reddedemeyecek kadar çekingendi.

"Aa, Orczy, ne harika bir yüzükl" dedi Agatha, Orczy'nin sol ortaparmağına bakarak. "Şimdiye kadar böyle bir şey takmış mıydın hiç?"

Orczy başını belli belirsiz iki yana salladı:

"Hayır."

"Özel biri mi verdi yoksa?"

"Yo... Yok öyle bir şey!"

Orczy, adaya gitme karar verildiğinde iyice düşünüp fikrini değiştirmişti. Bu, saygısızca bir meydan okuma değildi, yaslarını tutmaktı. "Ölenlerin yasını tutmak için adaya gideceğim," demişti. İşte o yüzden buradaydı.

"Sen hiç değişmiyorsun, Orczy."

"Nasıl?"

"Sen hep kendi içine kapanıksın. Tanışalı iki sene olmasına rağmen, seninle ilgili cidden hiçbir şey bilmiyormuşum gibi geliyor bana. Bunun yanlış olduğunu söylüyor değilim. Sadece garipsiyorum."

“Nasıl garipsiyorsun?”

“Evet. Kulüp dergisinde yazdıklarını okuyunca bazen öyle hissediyorum. Yazdığın öyküler öylesine canlı, neşeli... Ama...”

“Onlar hayal dünyası da ondan.”

Orczy, Agatha’nın bakışlarıyla karşılaşmamak için başını eğdi, dudaklarında zar zor bir tebessüm belirdi:

“Ben gerçekler konusunda çok becerikli değilim. Gerçeklerden hoşlanmıyorum çünkü. Sevmiyorum işte.”

“Neden bahsediyorsun sen?” diyen Agatha güldü. Parmak uçlarıyla Orczy’nin düzgünce kısa kesilmiş saçlarıyla oynadı. “Kendine biraz daha güvenmezsen olmaz. Sen çok tatlısın. Sadece bunun farkında değilsin. Böyle hep yere bakma, biraz iddialı ol!”

“Sen çok iyisin, Agatha.”

“Hadi hadi, burayı hemen toparlayalım da öğle yemeği yiyelim. Olur mu?”

Ellery, Leroux ve Van hâlâ Mavi Köşk’ün yıkıntılarındaydı. Poe biraz önce tek başına yangın enkazının ötesindeki koruluğa doğru gitmişti.

“Ellery! Van, sen de dinle! Tam yedi günümüz var. Bu sürede ikinizden de çok rica edeceğim...” dedi Leroux. Yuvarlak gümüş çerçeveli komik (tabii kendisi komik bulmuyordu) gözlüğünün ardında ufacık gözleri coşkuyla parlıyordu. “Yüz sayfa demiyorum bakın ama bari elli sayfa olsun.”

“Hadi ama, Leroux! Şaka yapıyorsun herhalde?!”

“Ben her zaman gayet ciddiyimdir, Ellery.”

“İyi de böyle damdan düşercesine söylenecek şey mi bu? Ben buraya kesinlikle öyle bir niyetle gelmedim. Değil mi, Van?”

“Ellery haklı.”

“Daha önce de açıkladım ya size amal Bir sonraki *Ölümler Adası*’nı her senekinden daha erken, nisanın ortalarında çıkarmak istiyorum. Okula yeni giren öğrencilerden* üye kazanmak için.

* Japonya’da eğitim yılı nisan ayında başlar. (ç.n.)

Hem de bizim Polisiye Kulübü'nün 10. yıldönümü anısına özel bir sayı olsun diye. Onca bekledikten sonra genel yayın yönetmeni olacağım. Bunun için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim. Oradaki ilk işimde kulüp dergisinin eften püften bir vaziyette çıkmasını istemiyorum."

Edebiyat fakültesi ikinci sınıf öğrencisi olan Leroux'nun, bu yıl nisan ayından itibaren Polisiye Kulübü'nün *Ölüler Adası* adlı dergisinin genel yayın yönetmeni olması kesinleşmişti.

"Tamam da Leroux..."

Ellery, şarap rengi gömleğinin cebinden yeni bir Salem paketi çıkardı ve bandrol etiketini yırttı. Hukuk fakültesinde üçüncü sınıf öğrencisiydi. Aynı zamanda *Ölüler Adası*'nın halihazırdaki genel yayın yönetmeni idi.

"Böyle zamanlarda Carr'a yaltaklanacaksın. Yazı içeriğinin nasıl olduğu bir yana, kulübümüzün en üretken üyesi o... Van, pardon ya, ateşini bir versene."

"Senin ona laf soktuğun pek nadirdir, Ellery, ne iş?"

"Öyle değil zaten. İlk sataşan Carr oldu."

"Lafı gelmişken Carr'ın morali bozuk gibi görünüyor, değil mi?" dedi Leroux.

Ellery gevrek gevrek güldü ve sigarasının soluk dumanını üfledi.

"Sebebi var da ondan."

"Neymiş?"

"Üstat Carr geçenlerde Agatha'ya yürümüş ama hiç yüz bulamamış."

"Agatha'ya mı? Vay be, yürekliymiş!"

"Sonra da artık inat için midir değil midir bilmem, bu sefer de Orczy'yi tavlamaaya çalışmış. O da reddetmiş."

"Orczy'yi..." diyen Van omuzlarını kıstı.

"Demek öyle. Kısaca üstadın keyfi kaçtı tabii."

"E, normal olarak kaçar tabii. Seni reddeden iki kişiyle aynı çatı altında olmak..."

"Aynen öyle. O yüzden de Leroux, son derece hünerle pohpohlamazsan, Carr'dan yazı alamazsın."

O sırada Ongen Ev tarafından gelmekte olan Agatha göründü. Daha önce bahsi geçen karaçam kemerini geçip orada durdu. Üçüne el salladı, "Öğle yemeği yiyelim hadi! Poe ve Carr nerede? Beraber değil miydiniz?"

Ongen Ev'in arkasından çam ormanına doğru giden patika.

Doğu sahilindeki uçurumu görmek niyetiyle o yola girmişti. Ama ilerledikçe yol gitgide daraldı. Üstüne üstlük çok dönemeçli olduğundan elli metre bile gitmemişti ki yön duygusunu yitirdi.

Kasvetli bir ormandı.

Ağaçların arasındaki boyu uzun ve gür bambu otları, attığı her adımda kıyafetlerine takılıyordu. Zeminin durumu da fenaydı; defalarca ayağı kayıp düşüyordu. Geri dönmeyi düşündü ama onu da kendine yediremiyordu. Ufacık bir adaydı. Kaybolup da dönemeyecek değildi ya!

Ceketin altına giydiği siyah boğazlı kazağın yakası, terden sırlıklam olmuştu. Rahatsızlığı doruğa ulaşıyordu ki sonunda yol ormandan çıktı.

Uçurumun tepesindeydi. Denizin parlak rengi gözlerini kamaştırdı. Yüzü denize dönük iriyarı bir adam orada duruyordu. Poe.

"Aa, Carr, sen misin?"

Ayak seslerini duyup başını çevirdiğinde gelenin Carr olduğunu gören Poe, hemen yine denize doğru döndü.

"Adanın kuzey sahili. Şuradaki *Nekocima** gibi görünüyor." Parmagıyla yakında görünen ufacık bir adayı işaret ediyordu. Resif den-se yersiz olmayacak büyüklükteydi. Tümsekler olan zeminde tek tük bodur çalılar büyümüşü. "Nekocima" adından da anlaşılacağı üzere şekli, denizin üstüne sinmiş siyah bir mahluku andırıyordu.

Gözlerini kısarak adaya bakan Carr, "Hı hı," diye başını salladı.

"Ne oldu, Carr? Pek keyifsiz görünüyorsun."

"Evet ya... Keşke buraya gelmeseydim diyorum, pişman oldum," diye yüzünü buruşturan Carr lanet okudu. "Sırf geçen yıl

* (Jap.) Kedi Adası. (ç.n.)

öyle bir olay oldu diye şimdi de burada ilginç şeyler olacak değil yal Yine de hayal gücümü biraz canlandırır belki umuduyla kalkıp geldim... Off, bir hafta boyunca her gün gruptakilerin suratını görmek zorunda kalacağımı düşündükçe moralim iyice bozuluyor.”

Carr da Ellery gibi hukuk fakültesinde üçüncü sınıf öğrencisiydi. Ancak üniversite sınavında bir yıl kazanamayıp ertesi yıl okula girdiği için yaşı bir üst sınıftaki Poe ile aynıydı. Orta yapılıydı. Fakat boynu kısa sırtı da kambur olduğundan daha kısa görünürdü.

“Sen ne yapıyorsun peki, böyle bir yerde tek başına?”

“Ne bileyim işte...”

Poe’nun zaten kısık olan gözleri, kalın kaşlarının altında iyice kısıldı. Kemerine takılı, huş ağacından yapılmış hap kutusuna benzer sigara tabakasından bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koydu. Sonra tabakayı Carr’a da uzattı.

“Kaç paket getirdin ki? Böyle sürekli başkalarına ikram ediyorsun. Hem de kendin ağır tiryaki olduğun halde.”

“Seviyorum, ne yapayım. Güya tıp fakültesindeyim ama...”

“Hem de her zamanki gibi Lark mı? Entellerin içeceği bir sigara değil bu.”

Bir yandan söylense de Carr, ikram edilen sigarayı aldı.

“Ama en azından muhallebi çocuğu Ellery’nin mentollüsüyle karşılaştırdınca...”

“Bak yine başladın, Carr! Sürekli Ellery’ye sataşamazsın. Bu işin eğlencesi gitgide kaçıyor. Herifle kavga çıkarmaya çalışsan da seni alaya alıp sıyrılacaktır.”

Carr kendi çakmağıyla sigarasını yaktı ve asık bir suratla başını çevirdi.

“Senin bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok.”

Poe hiç de alınmış gibi değildi. Sessizce, keyfini çıkararak sigarasını tüttürüyordu.

Biraz sonra Carr yarısına kadar içtiği Lark’ını denize fırlattı. Yakındaki bir kayanın üzerine oturup ceketinden bir cep şişesinde viski çıkardı. Hoyratça kapağını açtı, ağız dolusu bir yudum alıp boğazından akışını hissederek içti.

“Gündüzden mi başladın içmeye?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Bunu takdir ettiğimi söyleyemem.” Poe’nun ses tonu daha da sertleşti. “Biraz kontrollü gitmen gerekmez mi? Sadece gündüz içtiğinden demiyorum da...”

“Beyimiz hâlâ o konuyu mu kafasına takıyor yoksa?”

“Dediğimi anladığına göre...”

“Anlamıyorum işte. O zamandan beri ne kadar geçti? Sonsuza kadar onu kafana takamazsın!”

Carr, suratını asıp konuşmayı bırakan Poe’yu umursamaz bir halde şışeyi yeniden kafasına dikti.

“Ağzımın tadını kaçıran sadece Ellery değil. Issız bir adaya geldik, hadi tamam. Ama kızlarla birlikte gelmek çok canımı sıkıyor.”

“Issız bir ada olsa da hayatta kalma talimi yapmaya gelmedik, değil mi?”

“Pff. Öyle bile olsa ben Agatha gibi burnu havada bir kızla birlikte olmak istemiyorum. Üstelik bir de Orczy var. Şu veya bu nedenle şu bir iki yıldır biz yedi kişi ‘yakın arkadaş grubu’ gibi olduk. Herkesin duyacağı şekilde yüksek sesle söyleyecek değilim ama öylesine karamsar, kusurlarını örtecek bir tek özelliği olma-yan biri. Üstelik aşırı utangaç bir kız ki...”

“Abartıyorsun!”

“Ah, unutmuşum, sen ve Orczy çocukluk arkadaşydın, değil mi?”

Poe, canı sıkın halde yere attığı sigarasını ayağıyla söndürdü. Sonrasında yeni hatırlamışçasına kol saatine göz attı, “A, bir bu-çuk olmuş! Yavaş yavaş dönmezsek yemeği kaçıracağız,” dedi.

“Yemekten önce... Bir dakikanızı alabilir miyim?”

Gösterişli bir altın çerçeveye sahip numarasız gözlük takan Ellery gruba döndü.

“Bir sonraki yayın yönetmenimizin hepimize söyleyecekleri varmış.”

Öğle yemeği için ongen şeklindeki masa hazırlanmıştı: domuz pastırmalı yumurta, basit bir salata, Fransız ekmeği ve kahve.

“Şey, tam yemek vakti biliyorum ama formalite olarak kısa bir şeyler söylemek istiyorum,” diye resmi bir tavırla konuşan Leroux sempatik bir havada “Öhm” diye boğazını temizledi.

“İşin aslı, bu Ongen Ev’e gelmek bu sene yeni yıl partisinde ortaya çıkan bir fikirdi. O sırada elbette gerçekleşme olasılığı hiç kimsenin aklında bile yoktu. Fakat sonra bu bina amcasının eline geçince Van bu nazik davette bulundu.”

“Davet ettim denilmez aslında. Gitmek isterseniz amcama ricada bulunabilirim, dedim sadece.”

“Hadi hadi... Bildiğiniz gibi Van’ın amcası, S— kasabasında emlak işiyle uğraşıyor. Kendisi aynı zamanda becerikli bir işadamı. Satın aldığı bu Tsunocima’yı yakın gelecekte gençlere yönelik bir eğlence adasına dönüştürmek için büyük planları da var. Öyle değil mi, Van?”

“O kadar abartılacak bir şey değilse de...”

“Her halükârda bizim bunun için bir test grubu olarak bugün buraya gelmemiz mümkün oldu. Sevgili Van, sabahın erken saatlerinden beri bizim için tüm hazırlıkları üstlendiğinden dolayı öncelikle sana şükranlarımızı sunuyorum. Çok teşekkür ederiz!”

Leroux, Van’e döndü ve beklenmedik bir hamleyle eğilerek ona selam verdi.

“Evet, şimdi esas konumuza gelelim...”

“Ne diyorsan tamam da yumurta ve kahve soğuyor!” diye araya girdi Agatha.

“Az kaldı zaten... İyi peki, neyse, onca uğraştığınız yemek soğursa olmaz. Hadi hepiniz buyurun! Yerken dinleyin beni lütfen. Şey... Bugün burada toplanmış olan herkes, kulüp etkinliklerini tamamlamış ve yeteneklerini ortaya koyarak isim alma hakkını kazanmış kişilerden oluşuyor. Yani kulübümüzün yaratıcı kadrosunun ana ekibi burada.”

K— Üniversitesi Polisiye Kulübü’nde üyelerin birbirine bu tür takma isimlerle hitap etmesi, kulübün kuruluşundan bu yana

sürdürülen bir tür gelenektir. On yıl önce kulübü kuran üyeler, polisiye meraklısı olmanın verdiği çocuksulukla, o zamanlar henüz küçük bir grup olan kulüp üyelerinin hepsine ünlü Batılı yazarların adlarıyla bağlantılı lakaplar takmıştı. Sonra yıllar geçip de üye sayısının artmasıyla birlikte doğal olarak önemli yazarların isimleri yetmez olunca da çözüm yolu olarak "ismin devredilmesi" yöntemi bulunmuştu. Şöyle ki, yazarın adına sahip olan bir kulüp üyesinin mezun olduğunda kendi seçtiği bir genç üyeye ismini devretmesi şeklinde işliyordu bu sistem. Doğal olarak ismi devralacak her bir üyenin seçimi, dergideki faaliyetleri baz alınarak yapılıyordu. Dolayısıyla şu anda bu lakaplara sahip olan kişilerin kulübün liderleri olması söz konusuydu. Bu sebeple de çeşitli vesilelerle sıkça bir araya gelen bir ekip oldukları da bir gerçektir.

"Evet, kulübümüzün acar üyeleri, bugünden itibaren bir hafta boyunca boş düşüncelere yer olmayan bu ıssız adada kalacak. Zamanımızı boşa harcamayız, değil mi?" diyen Leroux, oradakilere sırtarak baktı. "Yazı kâğıtlarını bizzat ben hazırladım. Dostlar, bu gezi sırasında derginin nisan sayısı için her birinizden birer tane olmak üzere yazı rica edeceğim!"

"Nee?!" diyen Agatha'nın sesi yükseldi. "Bir tek senin bavullarının garip ama fazla olmasının sebebi şimdi anlaşıldı, Leroux. Demek ki niyetin buydu!"

"Evet, niyetim buydu. Kıdemli üye olarak Agatha sen de, Orczy sen de lütfen..."

Başını hafifçe öne eğen Leroux, tombul yanağını sıvazlayarak "Heh heh" diye güldü. Uğur getirdiğine inanılan *fukusuke* denen geleneksel figürlerin gözlük takmış hali gibiydi. Masanın etrafındaki herkesin yüzünde hafif alaycı bir gülümseme belirdi.

"İssız adada seri cinayetler'e dair öyküler toplanırsa sadece peki? O zaman ne yapacaksın, Leroux?" diye üstüne gitti Poe.

Leroux, gayet burnu havada, "O zaman bu konuda özel bir sayı çıkarırız. Baştan böyle bir şeye karar verelim mi, ne dersiniz? Bu hep arzuladığımız bir şeydi zaten. Ta en başta dergimizin adı

Ölüler Adası,* Dame Christie'nin başyapıtının ilk Japonca adından alınmış, değil mi?"

Tek dirseğini masaya yaslamış, Leroux'yu seyreden Ellery, yanında oturan Van'e dönüp fısıldadı:

"Vay anasını! Yeni yayın yönetmenimiz çetin ceviz çıktı!"

5

İlk günleri olaysız geçti.

Leroux'nun yazı talebi dışında, hiçbirini bağlayan bir işleri yoktu. Zaten hep birlikte şunu bunu yapalım diyen bir grup olmadıklarından boş vakitlerini hepsi kendi dilediğince geçirdi.

Ve akşam oldu...

"Ne oldu, Ellery? Tek başına iskambil mi oynuyorsun?" dedi odasından çıkıp gelen Agatha. Giydiği beyaz bluz ve siyah deri pantolonu renksizken uzun saçına bağladığı fular parlak bir altın sarısıydı.

"Bu aralar biraz buna takılıyorum. Henüz iyi olduğumu iddia edecek kadar değilse de..."

Elindeki kartları gelişigüzel karıştıran Ellery gülümsedi.

"Takılıyorum dediğin, iskambil falı mı yoksa?"

"Daha neler artıkl! Öyle bir merakım yok," dedi Ellery, ongen masanın üzerinde kartları hünerle kararken. "Kart dediğim sihir numaraları elbette."

"Sihir mi?!"

Agatha bir anlığına hayretten gözlerini belertti. Sonra hemen "Haal" diyerek, anladığını belirten şekilde başını salladı. "Bunu demişken, aslında nispeten senin de böyle şeylerin var."

"Böyle şeyler?"

"Evet işte. İnsanları kandırmaktan mutlu oluyormuş gibi bir huyun var ya."

"Buna huy demek çok fena bir kelime seçimi."

* Agatha Christie'nin *And Then There Were None* [On Kişiydiler] kitabı Japonya'da 1955'te "死人島 [Ölüler Adası]" adıyla yayımlandı. (ç.n.)

“Aa, niye ki?” diyen Agatha kıkırdadı. “Madem öyle, bir şeyler yap göster. Ben hiç sihirbazlık numarası görmedim.”

“Polisiyelere meraklı olup da sihirle ilgilenmeyen biri çok nadirdir.”

“İlgilenmediğimden değil de hiç fırsatım olmadı. E, hadi, yapsana.”

“Pekâlâ. O halde buraya gel ve şuraya otur.”

Günbatımı yaklaşırken Ongen Ev’in salonu alacakaranlığa gömülmüştü. Agatha, geniş masada Ellery’nin karşı tarafındaki sandalyeye oturdu. Ellery kartları dizip masanın üzerine koydu, sonra da montunun cebinden bir deste daha çıkardı.

“Evet, şimdi burada arkaları kırmızı ve mavi olmak üzere farklı renkte olan iki deste kart var. Bunların birini sen kullanacaksın, birini de ben kullanacağım, Agatha. Hangisini beğenirsen onu seçer misin lütfen?”

“Maviyi alayım,” diye yanıtladı hemen Agatha.

“Tamam. Maviler senin.”

Ellery, arkası mavi olan iskambil destesini masanın üzerinden uzattı.

“Önce bir hile olmadığından emin ol. Dilediğin gibi kesip karıştır. Ben de bu kırmızı arkalı desteyi güzelce karacağım. Tamam mı?”

“Tamam. Normal iskambil kâğıtları, evet. Amerikan malı mı?”

“Bicycle Rider Back. Arkasında, bisiklete binen bir meleğin resmi var. Oralarda en popüler marka bu.”

Ellery özenle karıştırdığı kendi destesini masanın üstüne koydu.

“Şimdi desteleri değişeceğiz. Maviyi buraya uzat. Kırmızıyı da sana vereceğim... Tamam. Şimdi de aralarından istediğin bir kartı al ve ne olduğunu aklında tut. Ben de senin kestiğin kartlardan birini seçip aklımda tutacağım.

“İstediğim herhangi birini, değil mi?”

“Aynen. Tuttun mu aklında? Şimdi onu destenin en üstüne geri koy. Evet, öyle. Sonra da benim gibi bir defa desteyi kes. Böylece üst yarıyla alt yarının yeri değişsin. Evet, evet, güzel. Şimdi bunu iki üç kez tekrar et.”

“Böyle iyi mi?”

“Tamam. Çok iyi yaptın. Şimdi bir kez daha desteleri değişelim,” deyip tekrar Agatha’nın eline mavi arkalı desteyi uzattı. Ellery, onun gözlerinin içine bakıp, “Hazır mısın?” diye teyit ettirdi. “Şimdi ne yaptık biz dersen, gelişigüzel kesip kardığımız iki destedeki kartlardan dilediğimiz birer tanesini alıp ne olduğunu aklımıza yazdık, sonra da geri koyduk ve tekrar karıştırdık, değil mi?”

“Evet, doğru.”

“Peki Agatha, o destenin içinden az önce tuttuğun kartı bulabilir misin? Sonra da masaya yüzüstü koy. Ben de bu desteden kendi tuttuğum kartı bulacağım.”

Hemen ardından masanın üzerine mavi ve kırmızı olmak üzere iki kartı koymuşlardı. Ellery bir nefes aldı ve Agatha’ya kartları ters çevirmesini söyledi.

“Nasıl yani? Sahi mi bu?!” Agatha hayret içinde çılgılığı basmıştı. İki kartın ön yüzünde de aynı simge ve aynı sayı vardı! “Kupa 4 mü?!”

Ellery memnun bir halde gülümsedi:

“Epey iyi bir numara, ne dersin?”

Güneş battığında ongen masanın tam ortasında antika bir gaz lambası yanıyordu. Elektriğin kesik olduğunu duyduğundan Van getirmişti. Salon dışındaki odalara ise pek çok kalın mum konmuştu.

Yemek bittiği sırada saat çoktan yedi olmuştu. Kahveyi getirip herkese servis ettikten sonra Agatha hafifçe Ellery’nin omzunu dürtüp, “Hey Ellery, niye demin yaptığın numaraların sırrını bize anlatmıyorsun?” dedi.

“Kaç kere söyledim ama boş! Sihrin sırrı söylenmez. Zaten polisiyeyle arasındaki fark da burada. Bir olgu ne kadar gizemli olursa olsun, işin püf noktasını öğrenince genelde insanı hayal kırıklığına uğratar.”

“Agatha, Ellery sihirbazlık numarasını sende mi denedi?”

“Aa, Leroux sen biliyor muydun? Ellery’nin sihirbazlık numaraları yaptığını yani.”

“Bilmez olaydım! Son bir aydır deneme tahtasına döndüm. Şöyle doğru düzgün yapabilene kadar sırrını herkesten saklamamı söyledi. Onun hiç beklenmedik derecede çocuksu bir tarafı var, değil mi?”

“Hadi ama Leroux!”

“Hangi numaranı gösterdin?”

“Basit olanlardan birkaç tane.”

“Onlar basit numara mıydı yani?” Agatha memnuniyetsizliği gitgide artan bir ses tonuyla, “Madem öyle, hilesini öğret iştel” dedi.

“Sırf kolay diye sırrını açıklamaktan bir şey olmaz, diyemeyiz. Özellikle ilk gösterdiğim numara mesela, çocukların bile bildiği çok temel bir numaradır. Mesele, hilesinin ne olduğu değil, sahneleme ve yanlış yönlendirme.”

“Sahneleme mi?”

“Evet. Örneğin...”

Ellery eliyle fincana uzandı, sade kahveden bir yudum aldı.

“... *Magic* adlı filmde Anthony Hopkins’in canlandığı sihirbazın eski sevgilisine bir numara gösterdiği, benimkiyle neredeyse aynı hilenin olduğu bir bölüm vardı. Orada bu normal bir sihir numarası olarak değil de ESP* deneyi olarak sergilenmişti. Birbirlerini anlamalarını sağlayan bir bağları varsa kartların eşleşeceği kurgusuna dayanan sihirbaz bunu bir bahane olarak kullanıp kadını tavlamaya çalışıyordu.”

“Hmm. Ama senin beni tavlama niyetin yoktu, değil mi?”

“Ne haddimel” diyen Ellery, abartılı bir hareketle omuz silktili. Kıp kırmızı dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Korkarım ki kraliçe hazretlerini tavlama cüretine şu an sahip değilim.”

“Çok ince bir sözcük seçimi.”

“Teşekkürler. Bu arada...” dedi Ellery hâlâ elinde olan kahve fincanını kaldırıp dikkatle ona bakarken. “Konuyu tamamen değiştirmek gibi olacak ama gündüz de bahsettiğim Seici Nakamura, son derece takıntılı bir adammış. Bu fincana falan bakınca insanın hafiften içi ürperiyor, değil mi?”

Yosun yeşili şık bir fincandı. Mutfak dolabında kalmış olan pek çok şeyden biriydi. Dikkati çeken ise şekliydi. Bu da tıpkı bina gibi düzgün ongendi.

“Özel siparişe yapılmış herhalde. O kül tablası da demin

* *Extra sensory perception* (duyu ötesi algılama). (ç.n.)

kullandığımız tabaklar da öyleydi. Baştan aşağı her şey ongen! Sen ne dersin, Poe?”

“Hiçbir şey diyemiyorum.”

Poe, yarısı içilmiş sigarasını ongen kül tablasına bıraktı.

“Biraz sıradışı olduğu kesin ama zenginlerin eğlencesi genelde bu tür şeyler olur ya...”

“Zengin eğlencesi diyorsun yani.”

Ellery iki eliyle fincanı kavradı ve üstten içine doğru baktı. Her ne kadar ongen denilse de bu kadarcık bir çapı olunca neredeyse daire gibi görünüyordu.

“Her neyse, sadece bu Ongen Ev için bile ta onca yoldan bu adaya gelmemize değdi, değil mi? Burada ölenlerin şerefine kadeh kaldırmak geliyor içimden.”

“Ama Ellery, Ongen Ev iyi güzel, herkesin de hoşuna gitti fakat adada gerçekten hiçbir şey yok. Kasvetli bir manzarası olan çam ormanı sadece.”

“Pek öyle sayılmaz,” diye cevap verdi Poe, Agatha’ya. Yangın enkazının batı tarafındaki uçurumun dibinde düzgün bir kayalık alan var. Merdiven de yapılmış, sahile kadar inilebiliyor. Hatta balık bile tutabiliriz.”

“Bunu dediğine göre alet edevatını getirdin herhalde Poe hocam? Bu çok iyi. Yarın taze balık yiyebilir miyiz acaba?” diyen Leroux şapır şupur yalanmaya başladı.

“Benden çok şey beklemeyin,” dedi Poe yavaşça keçi sakalını sıvazlayarak. “Bir de bu evin arka tarafında yetişen kiraz çiçeği ağaçları var. Tomurcukları epey dolgun, belki iki üç güne açarlar.”

“Harika! Açarlarsa *çiçek sefası** yapalım.”

“Çok iyi olur.”

“*Sakura sakuraa*,” desenize. Neden bahar denince bu kiraz çiçekleri muhabbeti böyle abartılıyor ki? Bana kalsa şeftali ve erik çiçekleri yeğdir.”

* Japonya’da baharda kısa süreliğine çiçek açan sakura ağaçlarını seyredip, altında âlem yapma geleneği vardır. Bunu anlatan meşhur şarkı da “Sakura sakura” şeklinde başlar. (ç.n.)

** Geleneksel bir halk şarkısı. (ç.n.)

“Çünkü senin zevklerin pek tipik değil.”

“Öyle mi dersin? Bu ülkede vaktiyle önde gelen soylular kiraz çiçeğindense erik çiçeğini tercih edermiş, Leroux.”

“Sahiden mi?”

“Sahiden tabii. Değil mi, Orczy?”

Bir anda ona hitaben bir şeyler söylenince Orczy panik içinde şiddetle titredi. Sonra yüzü hafifçe kızardı ve başını aşağı yukarı salladı.

“Açıklaması ne, Orczy?”

“Evet, şey... Şöyle... *Manyoşu*’da* en çok Japon tırfılı ve erik çiçeği üzerine şiirler var. Her biri hakkında yüzden fazla şiir varken kiraz çiçeğine ilişkin olanlar kırk tane civarında.”

Orczy, Leroux gibi edebiyat fakültesi ikinci sınıf öğrencisiydi. Branşı İngiliz edebiyatı olsa da klasik Japon edebiyatını da epey bilirdi.

“Hmm... Bunu bilmiyordum,” dedi Agatha etkilenmişçesine. Ne de olsa ilgisiz bir alandandı: Eczacılık fakültesi üçüncü sınıf öğrencisiydi.

“Biraz daha anlat da dinleyelim, Orczy.”

“Şey, peki,” diye huzursuz bir tavırla konuşmaya başladı Orczy. “*Manyoşu* zamanlarında anakaradaki Çin kültürünün üstünlüğünü kabul eden bir eğilim vardı. Dolayısıyla Çin zevki etkilemiş olmalı. Kiraz çiçeklerinden bahsin artması ise *Kokin Vakaşu*’dan** itibaren... Şey, ama çoğu, kiraz çiçeklerinin yaprak dökümüne dair.”

“*Kokin* deyince Heian Dönemi oluyor, değil mi?” dedi Ellery.

“İmparator Daigo zamanı... 10. yüzyılın başları.”

“Toplumsal koşulların kötü olmasından mı acaba, çoğunun kiraz çiçeklerinin yaprak dökümüne dair olması?”

“Düşünmek lazım. İmparator Daigo, Engi dönemi hükümdarı olarak meşhurdur. Kiraz çiçeklerinin döküldüğü sıralar, bulaşıcı

* 8. yüzyılda derlenmiş şiir antolojisi. Klasik Japon edebiyatının en önemli eserlerinden. (ç.n.)

** 10. yüzyıla ait klasik şiir derlemesi. (ç.n.)

hastalıkların kolay yayıldığı mevsim olurmuş. Kiraz çiçeklerinin dökülmesi vebaya davetiye çıkarır* dendiğinden imparatorluk sarayında bile Hana-Şizume Festivali düzenlenirmiş. Yani sanırım bununla bağlantısı var...”

“Demek öyle...”

“Ne oldu, Van? Pek sessizsin?” dedi Poe o sırada yanındaki sandalyede başı öne eğik olarak duran Van’ın yüzüne bakarak. “Kötü mü hissediyorsun?”

“Evet. Başım ağrıyor.”

“Betin benzin attı... Ateşin de var.”

Van bir yandan omuzlarını gevşetmek için boynunu hareket ettirirken bir yandan da derin bir nefes aldı.

“Kusura bakmayın ama ben önden yatsam sakıncası olur mu?”

“Tabii tabii, öyle yap sen.”

“Tamam. O zaman hadi görüşürüz.”

Van, iki eliyle masadan destek alıp sandalyeden ağır ağır ayağa kalktı.

“Arkadaşlar, bana hiç aldırmayın, siz eğlenenize devam edin. Gürültüden hiç rahatsız olmam.”

Birbirlerine iyi geceler dilediler ve Van odasına çekildi. Kapısı kapandı. Loş salon bir an sessizliğe gömüldü. Sonra çıt diye metalik bir ses duyuldu.

“Ne ters herif!” O zamana kadar susup bacaklarını huzursuzca kıpırdatmakta olan Carr, alçak sesle konuşmuştu. Neredeyse kapanacak gibi duran gözleriyle sinirleri bozukmuş gibi bakıyordu. “Gösteriş yapmak için mi kilitledi kapısını? Ürkek bir kadın da değil yani!”

“Bu akşam gökyüzü nasıl da parlak!” dedi Poe, onu duymazdan gelip açık duran ongen tavan penceresine bakarak.

“Yanlış hatırlamıyorsam evvelki gece dolunay vardı,” dedi Leroux. O esnada tavan penceresinin dışından bir anlığına soluk

* İnanışa göre kiraz çiçekleri dökülünce veba tanrıları da öfkelenip hastalığı yaymaya başlar. Düzenlenen Hana-Şizume Festivali de onların gazabını azaltmak amacı güder. (ç.n.)

bir ışık geçti. C— Burnu'ndaki deniz fenerinin ışığı buraya kadar ulaşıyordu.

"Şuna bakın, ayın halesi var! Yarın yağmur mu yağacak acaba?"

"Hahhal O bir batıl inanç, Agatha."

"Ayıp ediyorsun, Ellery! İllaki batıl inanç da diyemeyiz zaten, havadaki su buharı yüzünden öyle oluyor ne de olsa."

"Haftalık hava raporunda bir süre güzel havanın devam edeceğini söylüyor ama."

"Olsun, yine de bu, 'ayda tavşan var' düzeyinden çok daha bilimsel bir kerel"

"Aydaki tavşan..." Ellery alaycı bir tavırla güldü. "Biliyor musunuz, Miyako Takımadaları'nda da 'Sırtında kova taşıyan adam var' diyorlar!"

"A, o hikâyeyi ben de duymuştum," diyen Leroux'nun yuvarlak yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ay tanrısının emriyle ölümsüzlük iksiri ve ölüm iksirini bir kovaya koyup insanlar âlemine gelmiş, değil mi? Ama yanlışlıkla yılanı ölümsüzlük iksirini, insana ise ölüm iksirini vermiş. Bu yüzden de ceza olarak hâlâ o kovayı taşıyormuş."

"Evet, aynen öyle!"

"Benzer bir hikâye Hottentot kabilesinde de varmış," dedi Poe. "Fakat onlardaki de tavşanmış, adam değil. Tavşan, ay tanrısının sözlerini iletmeyi başaramayınca hiddetlenen tanrı ona bir sopa fırlatmış. Tavşanın dudağı da üçe bölünmüş."

"Hmm... İnsanoğlunun düşünceleri her yerde birbirine benziyor yani." Ellery, uzun boylu zayıf bedeniyle mavi sandalyede arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Görünüşe göre 'aydaki tavşan' dünyanın her yerinde var. Çin'de, Orta Asya'da... sonra Hindistan'da..."

"Hindistan'da da mı var?"

"Sanskritçede aya *śaśin* deniyor. Ama bu söz aslında 'tavşanlı' anlamına geliyor."

"Vay bel"

* Uzakdoğu ve yerli Amerikan kabile kültürlerinde ay yüzeyindeki karaltıların tavşana benzetilmesine dayanan efsaneler vardır. (ç.n.)

Poe, masanın üzerine koymuş olduğu sigara tabakasına elini uzatırken yeniden başını kaldırıp tavan penceresine baktı. Ongen şeklinde gördükleri karanlık gökyüzünün bir köşesinde amaçsızca asılı kalmış sarı ay.

Tsunocima, Ongen Ev.

Lambanın loş ışığı, gençlerin gölgelerini titreştirerek onları çevreleyen beyaz duvarlara çiziyordu.

Gece, ağır ağır ilerliyordu.

BÖLÜM 2

Birinci Gün: Anakara

1

Öldürdüğünüz Çiori, benim kızımdı.

Takaaki Kavaminami, daracık odanın tam ortasında sürekli yayılı duran yer yatağında yatarken kaşlarını çattı.

Saat sabahın on biri. Biraz önce eve döndüğünde bu mektup posta kutusundaıdı.

Dün gece bir arkadaşının evinde mahjong* oynayarak sabahlamıştı. Her seferinde olduğu gibi dairesine döndüğünde bile oyun taşlarının şiddetli sesi kulaklarında hâlâ belli belirsiz yankılanıyordu. Mektubu görür görmez ise gözleri tamamen açılmıştı.

“Bu da ne böyle?”

Gözkapaklarını ovuşturarak içinde mektubun bulunduğı zarfı aldı ve dikkatlice bakmaya başladı. Herhangi bir özelliğı olmayan kahverengi bir zarftı. Posta damgasının tarihi dündü: 25 Mart. Gönderim yeri O— şehir merkezi olarak görünüyordu. Sıradışı olan tek nokta, üzerindeki yazının elektrikli daktiloıyla yazılmış olmasııdı.

Göndericinin adres yoktu. Zarfın arkasında sadece “Seici Nakamura” ismi yazılııdı.

“Seici Nakamura.”

* Üzerinde farklı figürler bulunan taşlarla oynanan, okeye benzeyen Çin kökenli bir masa oyunu. (ç.n.)

Sesli olarak duymak istercesine ismi mırıldandı. Bildiği bir isim değildi... Aa, hayır, bir yerlerde duymuştu sanki.

Yattığı yerden kalktı, şiltenin üstünde bağdaş kurdu ve tekrar mektuba bakmaya başladı. Onu yazarken de elektrikli daktilo kullanılmıştı. B5 boyutunda kaliteli bir kâğıttı.

“Öldürdüğünüz Çiori, benim kızımdı.”

Bu Çiori ismi tanıdık gelmişti. Muhtemelen Çiori Nakamura’ydı bahsedilen. Öyleyse babası da Seici Nakamura’ydı.

Bir yıldan fazla zaman önceydi. Geçen yıl ocak ayında gerçekleşmişti olay. O sıralarda Kavaminami’nin üyesi olduğu K— Üniversitesi’nin Polisiye Kulübü’nde bir yeni yıl partisi düzenlenmişti. Çiori Nakamura bu kulübün yaşı daha küçük olan bir üyesiydi. Kavaminami’den de bir sınıf alttaydı, yani o sırada henüz birinci sınıf öğrencisiydi. Kavaminami şu anda üçüncü sınıfta, gelecek ay dördüncü sınıfa başlayacaktı, kulüpten ise geçen baharda ayrılmıştı.

Çiori Nakamura o yeni yıl partisinden sonraki eğlencede ölmüştü. Kavaminami, bir işi olduğu için mekândan ayrıldıktan sonra o “kaza” olmuştu. Kalp krizini akut alkol zehirlenmesi ve kronik hastalığının tetiklediği söylenmişti. Anlaşılan ambulansla hastaneye götürüldüğünde artık çok geç kalınmıştı.

Kavaminami de cenaze törenine katılmıştı.

Çiori, O— şehrinde anne tarafından dedesinin evinde yaşıyordu. Cenaze töreni de orada yapılmıştı. Fakat o sırada taziyeleri kabul edenlerin başındaki kişinin adının Seici olduğunu hiç sanmıyordu. Daha eski moda bir erkek ismiydi. Acaba o, babası değil de dedesinin adı mıydı? Şimdi düşününce o cenazeevinde babası gibi görünen birine rastladığını da sanmıyordu. Peki Çiori’nin babası olduğunu iddia eden kişi neden onun gibi hiç tanımadığı birine böyle bir mektup göndermişti acaba?

Mektupta Seici, Çiori’nin *öldürüldüğünü* vurguluyordu. Kızı bir partide içmek zorunda bırakıldığı içki yüzünden aniden ölünce “öldürüldü” gibi bir hisse sahip olması belki anlaşılabilirdi. Ancak ne kadar intikam arzusuyla dolu olursa olsun üstünden bir yıldan fazla vakit geçmişti, şimdi neden yani?

Bunları düşünen Kavaminami, ansızın oturduğu yerde doğruldu.

Seici Nakamura... Evet!

Hafızasındaki düğüm çözülmeye başlamıştı. Büyük bir güçle yerinden fırladı. Duvarın dibinde hafif eğikçe duran çelik rafların yanına gitti, oradan bazı dosyalar çıkardı. İçlerinde hobi olarak topladığı gazete kupürleri vardı.

Sanırım geçen yıl eylül civarı olmalı...

Bir süre hışırtılar içinde kâğıtları inceledi ve sonunda o haberi buldu.

TSUNOCİMA'DAKİ MAVİ KÖŞK YANDI! GİZEMLİ DÖRTLÜ CİNAYET?

Kavaminami, parmağını iri puntuyla yazılmış manşete pıt pıt hafifçe vurarak elinde açık dosyayla zemin hasırının üzerine oturdu.

"Bir ölüden gelen suçlama mı?"

"Pardon, Higaşilerin evi mi acaba? Efendim ben K— Üniversitesi'nden Kavaminami. Hacime orada mı?"

"Kavaminami mi dediniz?"

Telefona çıkan, annesi gibiydi.

"Hacime'yi soruyorsanız, bu sabah seyahate çıktı. Kulüpten arkadaşlarıyla birlikte."

"Polisiye Kulübü'yle mi yani?"

"Evet. Niye ki? Issız bir adaya gideceklerini söyledi."

"Issız ada mı? Adanın adını biliyor musunuz?"

"Hmm... Tsunocima demişti. S— kasabasının oralardaymış."

"Tsunocima..."

Kavaminami nefesinin daraldığını hissetti. Ahizeyi sıkıca kavradı.

"Şey, efendim... Hacime'ye hitaben gelen bir mektup oldu mu acaba?"

"Mektup mu?"

"Seici Nakamura adlı birinden gelen bir mektup?"

"Hmm..."

Hattın ucundaki kadın biraz tereddüt etti ama Kavaminami'nin sesinden acil bir durum olduğunu sezmiş olsa gerek ki, "Biraz

bekleyin lütfen,” dedikten sonra telefonun başından ayrıldı. Bir müzik kutusunun kulağı tırmalarcasına çalan sesi bir süre devam etti. Ardından telefona geri dönen kadın ürkek bir sesle konuştu:

“Gelmiş. Bunun anlamı nedir?”

“Gelmiş mi? Demek gelmiş...”

“Evet.”

Bunu öğrenince onu dimdik tutan güç bir anda uçup gitti, kendini bir tuhaf hissetmeye başladı.

“Tamam, şey... Kusura bakmayın. Yok bir şey. Böyle ansızın rahatsız ettim sizi.”

Kavaminami, ahizeyi yerine koyup öylece duvara yaslandı. Eski bir apartman dairesiydi. Üzerine fazla ağırlık verilince tüm duvarlar gacır gucur ediyordu. Düzgün takılmamış olan pencerenin dışından her an bozulacakmış gibi çalışan bir çamaşır makinesinin sesi geliyordu.

Seici Nakamura’nın mektubu Higaşilere de gitmiş...

Kan çanağına dönmüş gözlerini defalarca kırptırdı.

Bir eşek şakası mı acaba sadece?

Kulübün telefon rehberini inceleyip o yeni yıl partisinden sonraki eğlencede bulunan diğer üyelerin evlerine de iki üç kez telefon etti. Fakat hiçbir evinde olmadığından ve çoğu yatılı öğrenci olduğundan hiç kimseden bir teyit alamadı. Acaba?

Grup şu anda seyahate çıkmıştı. Hem de tutup söz konusu olan o olayın geçtiği Tsunocima’ya gitmişlerdi! Bu, sahiden de anlam taşımayan bir tesadüf olabilir miydi? Bir süre kafa yorduktan sonra Kavaminami yeniden telefon rehberini açıp ölen Çiori Nakamura’nın numarasını aramaya başladı.

2

O— şehri, K— Üniversitesi Polisiye Kulübü’ndekilerin Tsunocima’ya doğru yola çıktığı S— kasabasından otobüsle yarım saat sonra da trenle kırk dakika mesafedeydi. Kuş uçuşu kırk

kilometreden daha azdı muhtemelen. O— şehrinden sadece dört durak ilerideki Kamegava İstasyonu'nda trenden inen Kavaminami, istasyonun oradan dağa doğru olan yolu hızlı adımlarla yürüdü.

Çiori Nakamura'nın dedesine telefon edip vefat eden torununun üniversiteden arkadaşı olduğunu söylediğinde artık evin yatılı hizmetçisi midir kimdir orta yaşlı hoşsohbet bir kadın sorularını cevaplamıştı. Tahmin edileceği üzere, Kavaminami açık sormaktan çekiniyordu. Epey çaba harcadı ve dolaylı olarak Çiori'nin babasının Tsunocima'daki Seici Nakamura ile aynı kişi olduğunu teyit ettikten sonra Kavaminami, Seici'nin erkek kardeşi Kociro Nakamura'nın adresini öğrenmeyi de başardı. Kociro adlı kişinin varlığı, gazete yazılarını incelerken edindiği bir bilgiydi. Kadın, Kociro Nakamura'nın, Beppu'daki Kannava'da yaşadığını söylemişti. "Yerel lisede öğretmenlik yapıyor, şu anda bahar tatili olduğundan normalde evde olması gerek," demişti.

Beppu eskiden Kavaminami'nin babaevinin olduğu yerdı. O yüzden civara aşına olduğunu da düşündüğünde doğuştan gelen merak duygusu, içinde fıkır fıkır kaynamaya başladı. Ve... "Önce bir haber vereyim," diye falan hiç aklından geçirmeden derhal Kociro'nun evini ziyaret etmeye karar verdi.

Beppu'daki Kannava, "Cehennem Turu" ile meşhur bir kaplıca beldesiydi. Günlük güneşlik bir gökyüzünün altında dağ yolundaki hendeklerin ve sıra sıra evlerin orasından burasından beyaz buharlar yükseliyor ve rüzgârda salınıyordu. Hemen sol tarafta kara bir duvar gibi yükselen Tsurumi Dağı vardı.

Kısa olan çarşı kısmını geçince yol aniden ıssızlaşmaya başladı. Bu civarda kaplıca kürü için uzun süre kalan insanlara yönelik geleneksel hanlar, pansiyonlar ve kiralık villalar pek çoktu. Telefonda sorduğu adrese güvenip yürürken çok geçmeden, fazla da sıkıntı çekmeden aradığı evi buldu.

Sakin bir havası olan tek katlı bir evdi. Alçak çalı çitinin arka tarafında sarı çiçekli katırtırnakları, beyaz ispiryalar, uçuk pembe Japon ayvası çalıları gibi çiçekler baharın rengarenk görüntüsünü

yansıtmaya başlamıştı. Kavaminami, bahçenin kafesli kapısından geçip kaldırım taşları döşenmiş yolda evin girişine kadar ilerledi. Derin bir nefes alıp zile bastı. Az sonra kapının arkasından yumuşak bir bariton ses duyuldu:

“Kim o?”

Karşısına çıkan kişi, görünüşü buranın Japon mimarisine hiç de uymayan bir adamdı. Açık yakalı beyaz bir gömlek, kahverengi bir hırka ve fûme rengi flanel bir pantolon. Gelişigüzel taranmış saçlarına hafif kır düşmüştü.

“Kociro Nakamura, siz misiniz?”

“Evet...”

“Şey efendim... Ben müteveffa Çiori Nakamura’yla üniversitede aynı kulüpteydim. Adım Kavaminami. Böyle aniden çıkıp geldiğim için sizden çok özür dilerim.”

Bağa gözlük takmış olan Kociro’nun yüzündeki keskin hatlar yumuşadı:

“K— Üniversitesi Polisiye Kulübü mü? Benden ne istiyorsun?”

“Aslına bakarsanız bugün bana garip bir mektup geldi.”

Kavaminami söz konusu mektubu zarfıyla birlikte adama uzattı:

“İşte bu.”

Kociro mektubu alınca isim ve adresin titizlikle sıralanmış harflerine göz gezdirdi. Hemen ardından kaşlarını bir anda kaldırıp yeniden Kavaminami’nin yüzüne baktı.

“Neyse içeri gel. Bir arkadaşım var ama aldırma. Yalnız yaşadığımdan pek ağırlayamam seni gerçi ya...”

Kavaminami’yi evin arka tarafındaki geleneksel tarzdaki odaya buyur etti. Altı hasırlık iki bölümün birleşmesinden oluşan L şeklinde bir odaydı. Odaları ayıran *fusuma** kaldırılmıştı ve burası on iki hasırlık tek bir oda olarak kullanılıyordu. Ön tarafa doğru olan

* Klasik Japon mimarisinde bulunan, genellikle odaları bölmek amacıyla kullanılan opak kâğıt kaplı panel. (ç.n.)

altı hasırlık bölüm Batı tarzındaydı ve herhalde hem oturma odası hem misafir odası işlevi görüyordu. Yosun yeşili halının üzerine yine aynı renkte bir koltuk takımı yerleştirilmişti. Arka taraftaki altı hasırlık bölüm ise sağdaki bahçeye çıkıntı yapıyordu, çalışma odası gibi bir havası vardı. Tavan yüksekliğinde birkaç kitaplık ve büyük bir çalışma masası görünüyordu. Oda öyle temiz ve derli topluydu ki tek başına yaşayan bir erkek olduğuna insan inanamıyordu.

“Şimada, misafirimiz var!”

Ön taraftaki altı hasırlık bölümün bahçeye bakan dar verandasında bir rattan sallanan sandalye vardı ve Kociro’nun bahsettiği “arkadaş”ı ona oturmuştu.

“Bu genç, K— Üniversitesi’nin Polisiye Kulübü’nden Kavaminami. Bu da benim arkadaşım Kiyoshi Şimada,” derken sesini yükseltti. Şimada coşkuyla yerinden kalktı. Fakat bu ani hareketiyle bacağına hızla sallanmakta olan sandalyenin ayağına çarptı. Hafifçe inleyerek sandalyeye geri çöktü. İnce uzun, sırk gibi bir adamdı. Kavaminami’nin aklına bir anda peygamberdevesini getirmişti.

“Şey, aslında geçen sene kulüpten ayrıldım.”

“Öyle demek.”

“Evet.”

Şimada acı içinde bacağına ovuştururken sordu:

“Ee, sen neden bizim Ko’nun evine geldin?”

“Bundanmış,” diyen Kociro, Kavaminami’nin getirdiği mektubu Şimada’ya uzattı. Gönderenin adını görür görmez Şimada bacağına ovuşturmayı bıraktı ve Kavaminami’nin yüzüne baktı.

“Okuyabilir miyim?”

“Buyurun.”

“Kavaminami, işin aslı...” dedi Kociro, “Aynı mektuptan bana da geldi.”

“Ne?”

Kociro, iç taraftaki çalışma masasına doğru gidip bordo renkli sümenin üzerindeki mühürlü mektubu alıp Kavaminami’ye getirdi.

Kavaminami hemen zarfın önünü arkasını inceledi. Ona gönderilenle aynı zarf, aynı mühür, aynı elektrikli daktilo harfleriydi. Gönderenin adı da tahmin edileceği gibi "Seici Nakamura"...

"İçine bakmamda bir sakınca var mı?"

Kociro, konuşmadan başını salladı.

Çıortı öldürüldü.

Sadece bundan ibaretti. Mektup metni farklı olsa da B5 boyutunda kaliteli kâğıda elektrikli daktiloyle yazılma biçimi aynıydı.

Mektuba bakakalan Kavaminami bir süre hiçbir şey söylemedi.

Ölü birinden gelen esrarengiz mektuplar. Geçen yılki parti sonrası olan eğlenceye katılan tüm üyelere de gönderildiğini rahatlıkla tahmin edebiliyordu zaten. Ama bu adama, Kociro Nakamura'ya da aynı mektuptan gelmiş olacağını hiç düşünmemişti.

"Sahiden bu ne demek oluyor sizce?"

"Hiç bilmiyorum," diye yanıtladı Kociro. "Ben de afalladım. Art niyetli bir şaka olduğu kanısındayım. Demin de Şimada ile bunu konuşuyorduk. 'Şu dünyada fazla boş vakti olan ne çok insan var' diye... Sen de tam o sırada geldin."

"Sadece bana değil, muhtemelen diğer kulüp üyelerine de aynı şey gitmiş gibi."

"Off."

"Bu Seici Nakamura'nın, affedersiniz, abinizin yani, sağ olması acaba mümkün mü?"

"İmkânsız."

Kociro kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Bildiğin gibi abim geçen sonbaharda öldü. Ben cesedi teşhis etmek zorunda bile kaldım. Çok feci haldeydi. Kusura bakma Kavaminami ama o olayı artık hiç hatırlamak istemiyorum."

"Siz kusura bakmayın. Peki madem, bu mektupların basit bir eşek şakası olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Başka ne düşünebilirim ki? Abim altı ay önce öldü. Bu, inkâr edilemez bir gerçek. Ve benim hayaletlerin varlığına inanasım yok."

“Mektupların içeriği hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“O konu...” derken Kociro’nun yüzü düştü. “Çiori’nin talihsizliğini duydum ben de ama kazaydı diye düşünüyorum. Çiori benim çok sevdiğim yeğenimdi. Öldürüldüğünü falan düşünmek... O zaman bu ruh hali anlaşılır oluyor. Yine de sizleri suçlamanın bir anlamı yok. Esas affedemediğim, bir eşek şakası için abimin adını kullanarak böyle mektuplar gönderip durmaları.”

“Eşek şakası yani?”

Kavaminami ikna olmamıştı. Başını kabul edercesine belli belirsiz aşağı yukarı sallarken rattan sandalyedeki Şimada’ya doğru baktı. Adam gayet memnun bir yüz ifadesiyle onu seyrediyordu.

“Bu arada,” dedi Kavaminami, mektubu Kociro’ya geri verirken ve sordu: “Bizim kulüptekiler şu anda Tsunocima’ya gitmişler. Haberiniz var mıydı?”

“Yok,” diye kayıtsızca cevapladı Kociro. “Oradaki arazi ve ev, abimin ölümünden sonra bana miras kaldı. Geçen ay da S— kasabasındaki bir işadamına sattım. Sıkı pazarlıkla fiyatı çok düşürdü adam ama zaten oraya tekrar gitmeye niyetim yoktu. Sonra olan biteni bilmiyorum.”

3

Kavaminami, gün içinde halletmesi gereken işleri olduğunu söyleyip çok geçmeden Kociro’lar ile vedalaştı.

Klasik tarz odadan çıkmadan önce arka tarafta ağzına kadar dolu olan kitaplıkları merak edip sorduğunda Kociro, civardaki lisede sosyal bilgiler öğretmenini olarak çalıştığını, aynı zamanda da Budizm üzerine araştırmalar yaptığını söyledi. “Erken dönem Mahayana Budizmindeki ‘prajnada boşluk kavramı’ üzerinde çalışıyorum,” diye bu defa garip şekilde utangaç bir havayla açıkladı.”

“*Prajnada boşluk kavramı*?” diyen Kavaminami başını hafifçe yana eğerek düşündü.

"Hani Kalp Sutrası var ya... 'Biçim boşluk, boşluk biçimdir' der. Buradaki o 'boşluk' nedir, bizim Ko onun üzerine çalışıyor," diye açıkladı Şimada sallanan sandalyeden çevik bir hareketle kalkarken. Hoplarcasına adımlarla Kavaminami'nin yanına gelip o âna kadar iyice incelediği malum mektubu uzatırken, "Kavaminami'ydi, değil mi? Hangi imlerle yazılıyor?" diye sordu.

"Kava, Yangtze Nehri'ndeki gibi, minami ise doğu-batı-kuzey-güneydeki güney gibi."*

"Hmm, demek nehir ve güney imleri... Anladım! Güzel isim. Sevgili Ko, ben de yavaş yavaş müsaade isteyeyim. Kavaminami, beraber çıkalım mı?"

Kociro'nun evinden çıkıp yayaların az olduğu yolda yan yana yürürken Şimada ellerini birbirine kenetleyip iyice gerindi. Bu esnada siyah kazaklı aşırı zayıf bedeni daha da ince uzun göründü.

"Konan'dı değil mi? Evet, güzel isim."

Kenetlenmiş haldeki ellerini bu defa başının arkasına götüren Şimada önceki sözünü tekrarlamıştı ama bu kez "Kavaminami" yerine imlerin diğer okunuşu olan "Konan" olarak telaffuz etmişti.**

"Neden Polisiye Kulübü'nü bıraktın sen? Tahminime göre kulübün havasının sana uymamasındandır. Doğru mu?"

"Haklısınız. Doğru bildiniz."

"Yüzüne bakınca anlaşılıyor," dedi Şimada sırtarak. "Yani polisiyenin kendisine olan ilgini kaybettiğin anlamına gelmiyor."

"Polisiyeyi hâlâ seviyorum elbette."

"Öyledir. Sen polisiyeyi seviyorsun. Ben de Budizm

* Japon yazı sisteminde aynı şekilde okunan ama farklı yazılan imler bulunduğu bilhassa özel isimlerin yazımına ilişkin sorulara toplumda sıkça rastlanır. (ç.n.)

** "Kava" Japoncada "nehir" anlamına gelir, aynı anlamı karşılayan birkaç im bulunduğu kendisinininkiyle aynı ime sahip olan bir nehir adı ile açıklıyor. "Minami" ise Japonca "güney" anlamına gelen sözcüktür. (ç.n.)

*** Japoncada kullanılan yazı imlerinin birden çok okunuşu vardır. Yazılışı aynı ama okunuşu farklı sözcükler çoktur. ("kava-minami" imlerini "ko-nan" olarak okumak mümkün.) (ç.n.)

kitaplarından çok polisiyeyi severim. Açık ve net anlatırlar. Ne dersin, sevgili Konan, gidip bir çay* içelim mi?"

"Olur," diye cevap verdikten sonra Kavaminami kendini tutamayıp yüksek sesle gülüverdi.

Yol hafif bir meyille yokuştan aşağı iniyordu. Karşıdan esen meltem, baharın artık gelmekte olduğunun habercisiydi.

"Konan, sen de hayli tuhaf adammışsın."

"Nasıl yani?"

"Bir eşek şakasından ibaret olabilecek tek bir mektup için tek başına bunca yolu gelmişsin."

"O kadar da uzak değil ya..."

"Hmm... Gerçi ben de senin yerinde olsam kesinlikle aynı şekilde hareket ederdim. Her gün boşum, can sıkıntısından ne yapacağımı bilemiyorum."

Ellerini siyah kot pantolonunun ön ceplerine sokup beyaz dişlerini göstererek sırttı.

"Ne diyorsun? Bunun art niyeti olmayan bir eşek şakası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kociro Bey öyle olduğunu ifade ediyor ama bana nedense anlamlı gelmiyor," diye cevapladı Kavaminami. "Yani tabii mektubu bir hayaletin yazdığını düşünüyor değilim. Birisi ölünün adını kullanarak yazmış olmalı. Fakat basit bir eşek şakası için fazla ayrıntılı."

"Nasıl yani?"

"Onca zahmete girip hepsini elektrikli daktiloda yazmış. Basit bir eşek şakası için elektrikli daktilo kullanmak..."

"Buna alışkın ise o kadar büyütülecek bir şey değildir? Son zamanlarda elektrikli daktiloların popülaritesi inanılmaz derecede arttı! Ko'nun bile var bir tane. Daha bu senenin başında aldı ama ustalaştı bile."

"Popülerliğinin arttığı konusunda tamamen haklısınız. Benim arkadaşlarımdan da elektrikli daktilosu olan epey kişi var. Üniversiteye gittiğinizde de her laboratuvarında öğrencilerin

* Japonya'da "çay" dendiğinde "yeşil çay" anlaşılır. Siyah çaydan bahsedilecekse özellikle belirtilir. (ç.n.)

serbestçe kullanımı için bir makine var. Ama elektrikli daktilo kullanıp mektup yazmak gibi bir davranış henüz o kadar da yaygın değil.”

“O da var, evet.”

“Elektrikli daktilo kullanmak tabii ki el yazısını gizlemenin iyi bir yolu, fakat basit bir eşek şakası için onca uğraşıp el yazısını gizlemeye gerek var mı gerçekten? Bir de o mektup metni var. Şu kadarcık bir şey. Çok kısa, değil mi? Bence insanları korkutup eğlenme amacı olsa çok daha korkunç sözler sıralardı. Kociro Bey’e gelen de öyle. O kadarcık bir şey. Bu yüzden de çok daha derin bir amacı olduğunu tahmin ediyorum.”

“Haklısın. Çok daha derin bir amaç yani...”

Bayırı inince geniş bir sahil yoluna çıktılar. Güneşin ışığında parıldayan denizde irili ufaklı pek çok tekne gelip gidiyordu.

“İşte şurası!” diye Şimada parmağıyla gösterdi. “Şu dükkâna girelim. Orası iyidir.”

Cadde üzerinde, kırmızı çatısında rüzgârgülü takılı olan binaydı. Kavaminami, dükkânın tabelasında dekoratif harflerle yazılı olan “MOTHER GOOSE” adını okuduğunda gülümsemeden edemedi.

4

Pencere kenarında karşılıklı oturduklarında Kavaminami daha yeni tanıştığı adamın görünüşüne yeniden bir baktı. Yaşı otuzu geçmişti... Yok, biraz daha fazlaydı muhtemelen. Uzun ve yumuşak görünümlü saçları, zayıf olan yanaklarını iyice sıska gösteriyordu. Bedeni, gayet ince yapılı ve uzun boylu olan Kavaminami’ninkinden bile daha ince uzundu. Esmer tenli yüzü ve kemerli iri bir burnu vardı. Gözleri kısmen sarkık ve çöküktü.

Herkese verdiği ilk izlenim şuydu büyük olasılıkla: Garip. Hatta karamsar ve zor beğenen biriymiş havası vardı. Ancak dış

* (İng.) Kaz Ana. 17. yüzyıldan itibaren edebiyat sahnesinde yer alan, çocuklara yönelik öykü, şiir ve tekerlemelerde adı geçen kurgusal bir karakter. (ç.n.)

görünüşünün verdiği bu izlenim ve deminki söz ve tavırlarının arasındaki tuhaf uyumsuzluk, Kavaminami'nin hoşuna gitmişti aksine. Neden olduğunu bilmesede de özleme benzer bir şeyler hissediyordu.

Saat akşamüstü dördü bulmuştu bile. Sabahtan beri hiçbir şey yememiş olduğu aklına gelince Kavaminami kahveyle birlikte ekmeğin pizzası sipariş etti.

Geniş pencerenin camından dışarıya baktığında mavi denizin 10 numaralı devlet karayolu boyunca devasa bir yay çizdiğini gördü. Beppu Körfezi. Dükkân, üniversite öğrencilerinin bulunduğu bir kasabanın bir köşesinde görülmesi normal gelecek ufak bir binaydı. Sahibinin hobisi olsa gerek, dükkânın orası burası Mother Goose şiirleriyle bağlantılı ahşap baskı resimler ve oyuncak bebekler ile süslenmişti.

Şimada, sipariş ettiği Earl Grey çayı geldiğinde onu demlikten fincana ağır ağır doldururken usulca lafa girdi: "Şimdi Konan, hikâyenin devamını duyalım."

"Devamı derken, mektup konusunun mu yani?"

"Elbette onun."

"Demin anlattığım kadar işte; düşündüklerimi söyledim size. Bir sigara içmemde sakınca var mı?"

"Tabii, ben rahatsız olmam."

"Sağ olun."

Sigarayı yakınca dumanından gözü feci yandı.

"Az önce de söylediğim gibi, ben basit bir eşek şakası olduğunu sanmıyorum. Ama 'Peki ne o zaman?' diye sorarsanız da cevabım yok. Dürüst olmam gerekirse, kim, ne amaçla böyle mektuplar gönderdi, sahiden en ufak bir fikrim yok. Sadece..."

"Sadece?"

"Bazı analizler yapamaz da değilim."

"Dinlemek isterim onları."

"Aslına bakılırsa, mesela bana gelen mektubun metnine ne gibi bir anlam yüklediğini tahmin edecek olursam, genel olarak şu üç nüansın ayırdına varıyorum: Birincisi, bu metinde en çok vurgulanan şey bir 'suçlama': 'Çiori öldürüldü.' İkincisi, birinciden türetilmiş ve

‘O yüzden de ben sizden nefret ediyorum ve sizden intikam alacağım’ dercesine bir tehdit iması. Ve bu suçlama ve tehdidin sahibi olmaya en uygun kişi olan Seici Nakamura’nın adı kullanılmış.”

“Sahiden de... Peki üçüncüsü?”

“Üçüncüsü, ilk ikisinden farklı bir açıdan bakınca... bu mektupla verilen esas mesaj gibi görünüyor.”

“Esas mesaj mı?”

“Evet. Bunu gönderen, neden şimdi Seici Nakamura’nın, ‘ölmüş biri’nin adını gündeme getirdi? Tehdit mektubunu daha da ürkütücü hale getirmek için desek, şimdilerde böyle şeyleri ciddiye alan kimse yok, değil mi? Bir hayaletin elektrikli daktiloda yazı yazması pek de hoş bir tablo değil, ne dersiniz? Bu bağlamda da mektup, *geçen yıl Tsunocima’da olan bitene bir kez daha dikkatimizi yöneltmemiz için dolaylı bir tavsiye olabilir mi acaba? Biraz fazla mı anlam yüklüyorum, ne dersiniz?*”

“Yok hayır. Bence ilginç.”

Şimada pişmiş kelle gibi sırtarak fincanına elini uzattı.

“Evet. Hayli ilginç... Tsunocima’daki olayı yeniden düşünelim diyorsun? Gerçekten de bu olayı yeniden düşünmek için epey gerekçe var gibi. Konan, sen bunu ne kadar biliyorsun?”

“Sadece gazeteden okuduğum kadarıyla, pek ayrıntılı değil yani.”

“Madem öyle, bildiklerimi sana anlatmam yerinde olacak.”

“Evet, kesinlikle.”

“Vakanın ana hatlarını biliyorsundur? Geçen yılın eylül ayıydı. Yer, Tsunocima’da, halk arasındaki adıyla ‘Mavi Köşk’. Öldürülenler Seici Nakamura, karısı Kazue ve hizmetçileri olan karı koca, toplam dört kişi. Bir de ortadan kaybolan bahçıvan var. Cinayetlerin ardından kundaklanan malikâne küle dönüyor. Suçlu hâlâ yakalanmış değil.”

“Yanılmıyorsa o kayıp bahçıvanın katil olduğu düşünülüyordu, değil mi?”

“Evet. Ama kesin bir kanıt yok. Ortadan kaybolduğu için şüpheli görülüyor sadece, yani bence işin özü bu. Şimdi de vakanın ayrıntılarına gelelim...”

Şimada sesini hafif alçaltarak anlattı:

“Öncelikle malikânenin sahibi olan Seici Nakamura hakkında biraz açıklama yapmam gerek, değil mi? Seici, bizim Ko’dan üç yaş büyük olduğuna göre, o sırada kırk altı yaşındaydı. Emekli olalı epey zaman olduysa da vaktiyle işi bilenlerin tanıdığı, dâhi bir mimardı.”

Seici Nakamura, Oita vilayetindeki Usa şehrinin varlıklı bir ailesi olan Nakamura’ların büyük oğlu olarak dünya gelmişti. Liseden mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek için tek başına Tokyo’ya taşınmıştı. Daha T— Üniversitesi Mimarlık Bölümü’nde öğrenciyken ulusal düzeyde bir yarışmada ödül alıp ilgililerin dikkatini çektiği söyleniyor. Mezuniyetten sonra danışmanı olan profesör, yüksek lisansa devam etmesi için çok ısrar etmiş. Ancak babası o sırada aniden vefat edince memleketine dönmesi kaçınılmaz olmuş. Babasının miras bıraktığı Nakamura ailesinin malı mülkü, muazzam miktardaymış. Kardeşi Kociro’yla birlikte bunun varisi olan Seici, çok geçmeden Tsunicima’da kendi tasarımı olan bir malikâne inşa etmiş ve kendini erkenden emekliye ayırmış.

“Kızlık soyadı Hanabusa olan eşi Kazue, Usa’da yaşadığı dönemden çocukluk arkadaşıymış. Eskiden beri iki aile arasında verilmiş bir söz olduğunu ve ikisinin nişanlı olarak görüldüğünü de duymuştum. İşte Seici’nin Tsunocima’ya taşındığı sıralarda ikisi evlenmiş.”

“Sonrasında hiç mimarlık yapmamış mı yani?”

“Yapmasına yapıyordu ama yarı hobi gibiydi, diyor Ko. Sadece hoşuna giden işleri, onu da canı istediği zaman alıp kendi zevkine göre en ince detaylarına kadar yapıyormuş. Yaptıkları, sıradışı evlerden ibaretmiş. Adam, garip zevkleri olan insanlar arasında da inanılmaz bir ün kazanmış. Ta uzaklardan sırf onun için adaya gelen çok kişi olduğu söyleniyor. Ama şu on yıldır falan o tür işlerin çoğunu reddediormuş. Adadan neredeyse hiç ayrılmıyormuş.”

“Vay be! Tuhaf biriymiş desenize.”

“Bizim Ko da hobi olarak Budizm’le falan ilgilenen tuhaf bir adamdır ama o kendisi bile açıkça ‘Abim tuhaf biridir’ dediğine göre buna şüphe yok. Gerçi kardeşlerin arası pek iyi değilmiş sanki.

“Bunun dışında Tsunocima’daki malikânede, orada çalışan Kitamura soyadlı karı koca yaşıyormuş. Adam evin çeşitli işlerine bakıyor ve kara ile bağlantı için kullandıkları motorlu tekneyi sürüyormuş. Karısı ise evin tüm işlerinden sorumluymuş. Bir de malum bahçıvan var. Adamın adı Seiiçi Yoşikava ve normalde Acimu civarında yaşıyormuş. Ayda bir, birkaç günlüğüne yatılı olarak çalışmak için adaya gelirmiş. Yangın felaketinden de tam üç gün önce adaya gelmiş. Vakadaki karakterlerin tanıtımı bu kadar.

“Gelelim vakanın koşullarına...

“Toplamda dört ceset bulundu. Yangın nedeniyle hepsi kömüre dönmüş olduğundan adli tıp ekibi de çok zorlandı. Sonunda ortaya çıkan gerçekleri özetleyecek olursak: Kitamura çifti kendi odalarında kafalarının parçalanması sonucu ölmüştü. Cinayet silahı olduğu düşünülen balta aynı odada bulundu. Ayrıca her ikisinin de iple bağlanmış olduğuna dair kanıtlar vardı. Her ikisi için de tahmini ölüm zamanı 19 Eylül’de, yani yangından önceki gün, öğleden sonraydı.

“Kazue Nakamura, odasındaki yatağında havasızlıktan ölmüştü. Anlaşıldığı kadarıyla ip benzeri bir cinayet silahıyla boğularak öldürülmüştü. Cesedin sol eli, bilekten tamamen kesilmişti. Öldükten sonra kesildiği düşünülüyor. Kesilmiş olan elin akıbeti ise hâlâ bilinmiyor. Tahmini ölüm zamanı 17-18 Eylül.

“Seici Nakamura, Kazue ile aynı odada tüm vücuduna gazyağı dökülmüş halde yanarak ölmüştü. Cesette yüksek miktarda uyku hapı tespit edildi. Tıpkı diğer üç cesette de olduğu gibi. Tahmini ölüm zamanı, yangının çıktığı 20 Eylül’de şafak vakti.

“Yangının kaynağının malikânenin mutfağı olduğu sanılıyor. Suçlu, önce malikânenin her yerine gazyağı dökerek orayı ateşi vermiş.

“Senin de bildiğin üzere şu an itibarıyla polisin görüşü, ortadan kaybolan bahçıvan Seiiçi Yoşikava’nın suçlu olduğu yönünde. Net olmayan bazı noktalar var yalnız. Örneğin Kazue Hanım’ın sol eli meselesi. Yoşikava ne için hanımefendinin elini kesti ve onu nereye koydu? Sonra kaçış yolu meselesi var. Adadaki tek motorlu tekne koyda bırakılmış haldeydi. Dört kişiyi öldürdükten sonra eylülün sonlarında dalgaları güçlenmiş denizi yüzerek aşip anakaraya geçmiş olduğunu düşünmek hayli zor.

"Suçlunun dışarıdan biri olması ihtimali de elbette göz önünde bulundurulmuştu. Fakat onu esas alınca da tutarsızlıklar gitgide artıyor... Evet, polisin 'Suçlu Yoşıkava'dır' teorisine dayanarak yeniden kurguladığı olayın ana hatlarına gelecek olursak... Ah! Konan, sen bana aldırma, ye yemeğini lütfen."

"Ha? A, peki efendim."

Şimada şudur budur diye konuşmaya devam ederken Kavaminami'nin sipariş ettiği ekmek pizzası ve kahve gelmişti. Kavaminami'nin onlara dokunmamış olmasının sebebiyse adamdan çekindiğinden değildi. Konuşmayı dinlemeye öyle dalmıştı ki yemeğini yemeyi unutmuştu.

"Sebep... Burada iki teori var: Biri, amacın Seici'nin malvarlığı olduğu, deyim yerindeyse hırsızlık teorisi. Diğeriyse Yoşıkava'nın Kazue Hanım'a gayrimeşru bir aşk beslediği ya da kadınla gizli bir ilişkisi olduğu şeklindeki teori. Çoğu kişi muhtemelen ikisinin de payı olduğu konusunda hemfikir.

"Yoşıkava önce malikânedeki herkese uyku hapı içirip onları uyuttuktan sonra suçları işledi. Kitamura çiftini bağladı. Seici'yi de benzer şekilde bir odaya hapsetti. Sonra da Kazue Hanım'ı odasına taşıyıp arzularını tatmin etti. İlk öldürdüğü Kazue Hanım oldu, kadının ölüm zamanı diğer üçünden bir iki gün önce. Kesin olmamakla birlikte cesedin öldürüldükten sonra ırzına geçildiğine dair işaretlerin bulunduğu söyleniyor. Bir sonra öldürülenler Kitamura çifti oldu. O zamana kadar ilacın etkisiyle kesintisiz olarak uykuya devam ettikleri düşünülüyor. Ve sonuncu da Seici. İlaçla uyutulmuş haldeyken üzerine gazyağı döktü, sonra da gidip mutfak ateşe verdi."

"Yalnız Şimada Bey..." Soğumuş olan kahvesini ağzına götüren eli havada, Kavaminami sordu, "Suçlu neden o kadar uzun süre Seici'nin yaşamasına izin verdi peki? Kitamura çifti için de aynı şey geçerli. Her halükârda bir an önce onların işini bitirmesi daha güvenli olurdu."

"İlk etapta öldürmek niyeti yoktu diye düşünülebilir. Kazue Hanım'ı öldürdükten sonra akli dengesi gittikçe anormalleşti diye... Ya da belki Seici'nin yaşamasına son âna kadar izin verdi. Bu gerçeğin hırsızlık teorisini desteklediği şeklinde de bir görüş var."

“Nasıl yani?”

“İşte Seici Nakamura’nın bir mimar olarak nitelikleri burada devreye giriyor.”

“Seici Nakamura’nın bir mimar olarak nitelikleri mi?”

“Evet. Demin de biraz bahsettiğim gibi Seici garip merakları olan biriydi. Mavi Köşk olsun, müstemilatı Ongen Ev olsun, Seici’nin tasarladığı bu binaların onun hayli baskın olan monomanisi, çocuksuluğu ve şakacılığıyla dolu olduğu söylenebilir. Binaların onun bu değişik meraklarını tamamen yansıttığı kesin. Bu meraklardan birinin de *mekanik düzenek* denebilecek şeyler olduğu söyleniyor.

“Mekanik düzenek mi?”

“Evet, öyle. Ne düzeyde şeyler olduğunu bilmiyorum ama özellikle de yanan Mavi Köşk’ün her yerinde gizli odalardır, dolaplardır, kasalardır, bu tür şeylerin yapıldığını söylüyorlar. Şayet bu düzeneklerin yerlerini tek bilen kişi Seici’nin kendisiyse de...”

“A, tabii... Parasını, malını çalmak için ondan yerlerini öğrenmek zorundaydı.”

“Aynen öyle. O yüzden Seici’yi erkenden öldürmesi mümkün değildi.”

Şimada konuşmasını kesti, bir dirseğini masaya dayadı.

“Bu anlattıklarım vakanın ve soruşturmanın ana hatları. Bahçıvan Yoşikava’nın nerede olduğu hâlâ araştırılıyor. Bulunacağına dair bir ibare de şu an için yok. Ne diyorsun, Konan? Herhangi bir sorun var mı?”

“Hmm, bir bakalım...”

Kahvesinin kalanını kafasına diken Kavaminami düşüncelere daldı. Şimada’nın açıklamalarından anladığı kadarıyla gerçekten de polisin bakış açısının en makul görüş olduğu kanısına varıyordu. Fakat yine de sonuç olarak bu, koşullara dayanarak yapılan bir tahmindir. Hatta biraz daha tatsız şekilde ifade edilecek olursa tutarlı olsun diye uydurulmuş bir şeyden ibaret değil miydi?

Bu vakadaki en büyük zorluk, Mavi Köşk’ün tamamen yanmış olmasıydı. Bu yüzden olay yerinden edinilebilecek bilgiler, olması gerekenden ciddi ölçüde azdı. Buna ek olarak olay ânında veya hemen öncesinde adadaki durumu anlatabilecek kimse hayatta değildi.

“Suratın pek asık, Konan,” diyen Şimada yukarı kalkık olan üst-dudağını yaladı. “Peki, ben sana bir şey sorayım öyleyse. Tsunocima vakasıyla doğrudan ilgisi yok ama...”

“Ne gibi?”

“Çiori adlı kız hakkında. Bizim Ko’nun bir yeğeni olduğunu biliyordum. Okula gitmesi için de Kazue Hanım’ın ailesinin yanında kaldığını duymuştum. Kızın geçen yıl hiç beklenmedik bir kazada öldüğü de kulağıma çalınmıştı ama ayrıntılarını bilmiyorum... Çiori Nakamura nasıl bir kızdı?”

Kavaminami ister istemez suratını buruşturdu.

“Sessiz bir kızdı. Öyle pek göze çarpan bir tip değildi, mahzun bir havası vardı. Onunla neredeyse hiç konuşmazdım. İyi huylu bir kıza benziyordu, mesela parti falan düzenlediğimizde çok ilgilenir, gerekli işleri hep o yapardı.”

“Hmm... Ölümü nasıl oldu?”

“Geçen yıl ocak ayında Polisiye Kulübü’nün yeni yıl partisinde akut alkol zehirlenmesi yüzünden oldu,” diye cevaplarken bilinçsizce bakışlarını adamdan kaçırıp pencereye çevirmişti.

“Normalde bir parti olsa da sadece ilk faslına katılıp evine dönerdi ama o gün çok ısrar ederek gecenin üçüncü eğlencesine kadar kalmasını sağladık. Yanlış yaptık. Zaten narin yapılı biri gibiydi. Buna rağmen herkes kendini kaptırıp içmesi için ona saçma bir baskı yapmış.”

“Baskı mı yapmış?”

“Evet. Ben de o üçüncü eğlenceye gitmesine gitmiştim ama sonra bir işim olduğundan Morisu adlı bir arkadaşımın birlikte oradan erken ayrıldım. Kaza ondan sonra olmuş. Yok, hayır...” Kavaminami elini usulca ceketinin cebinde duran malum mektuba götürdü. “Kaza değildi, evet, belki de gerçekten biz onu öldürdük.”

Çiori’nin ölümünü hatırladıkça hâlâ az çok sorumlu hissediyordu. Eğer o zaman akşamın orta yerinde kendisi ayrılmayıp da orada kalmış olsaydı hepsinin yoğun ısrarlarla ona içki içirmesine engel olabilir miydi acaba?

“Bu akşam boş musun, Konan?”

Şimada, belki de Kavaminami'nin yüreğindeki tahmin ettiğinden birdenbire kasten neşeli bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

"Ne dersin? Akşam yemeğine gidelim mi şimdi? Yanında da bir tek atarız."

"Ama..."

"Hadi bak, ben ısmarlıyorum. Polisiye romanlar hakkında konuşabileceğim birini istiyorum. Ne yazık ki, dostlarım arasında hiç öyle biri yok. Bana eşlik etmeni rica etsem?"

"Peki madem. Memnuniyetle."

"Tamam o zaman! O— şehrine gidelim mi?"

"Bu arada, Şimada Bey..."

"Efendim?"

"Bunu bir türlü size soramadım da, Kociro Bey'le nereden tanışıyorsunuz?"

"A, o mu, evet... Ko üniversitede benim üst sınıfımdaydı."

"Üniversite mi? Öyleyse siz de Budizm üzerine..?"

"Eh işte, öyle sayılır."

Şimada biraz utanmış gibi bir havayla burnunun ucunu ovuşturdu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ailem O— şehrinin bir kenar mahallesindeki Budist tapınağından sorumlu."

"Aa! Yani rahip misiniz?!"

"Üç kardeşin en küçüğüyüm ya, bu yaşa geldim hâlâ avarelik ediyorum. Yani başkalarına 'garip' diyebilecek halim yok aslında. Babam altmışını geçti ama hâlâ pek enerjik. Şu an için polisiye romanları okuyup orada birileri öldüğünde *sutra** söylemek dışındayacak işim yok," diyen Şimada son derece inançlı bir şekilde ellerini birleştirerek dua pozisyonu aldı.

* Budizmdeki dua metinleri olarak düşünülebilir. (ç.n.)

Öldürdüğünüz Çiori, benim kızımdı.

Mektubu alçak cam masadan bir kez daha eline aldığında Kyoichi Morisu kimbilir kaçınıcı kez iç geçiriyordu. Yatağa sırtını yaslamış, yorgun bacaklarını uzun tüylü gri halıya uzatmıştı.

Öldürdüğünüz... Çiori...

Elektrikli daktilodan çıkmış ve düzgün biçimde sıralanmış harflerde yavaşça göz gezdirdi. İfade edilemeyecek derecede karmaşık bir ruh hali içindeydi.

Geçen yılın ocak ayında Polisiye Kulübü'nün yeni yıl partisinden sonra gecenin üçüncü eğlencesi. Morisu, o sırada sınıf arkadaşı Takaaki Kavaminami'yle birlikte eğlencenin orta yerinde oradan ayrılmıştı. Bu, onun sonrasındaki olay işte...

Zarfın arkasında yazan isim, "Seici Nakamura". Altı ay önce Tsunocima'da cinayete kurban giden adam. Morisu'nun ne tanıştığı ne de görmüş olduğu biriydi.

O— şehrinde istasyonun önündeki ana caddeyi geçince limana yakın bir köşedeki "Tatsumi Heights" adlı bekârlara yönelik stüdyo dairelerin bulunduğu binanın beşinci katındaydı evi.

Morisu, mektubu deminki gibi zarfın içine koyup başını hafifçe iki yana sallayarak elini masanın üzerindeki Seven Stars'a uzattı. Bir süredir sigara içip de keyif aldığı hiç olmamıştı. Fakat nikotine karşı iştahı bir türlü geçmiyordu.

Tsunocima'ya giden grup şimdilerde ne yapıyor acaba?

Dalgın dalgın düşüncelere dalmışken dikkatini güzelce derlenip toparlanmış odanın arka tarafına doğru çevirdi. Duvarın dibine konmuş şövalede yarıda kalmış bir yağlıboya tablo duruyordu. Soluk renkli ağaçlarla çevrili halde sessizce o ânı seyreden, kayalara oyulmuş Buda heykelleri. Kunisaki Yarımadası'nda neredeyse hiç kimsenin gelmediği dağların ortasında bulunduğu bir manzaraydı. Henüz karakalem taslağın üstünden hafifçe renklendirme yapılmış durumdaydı.

Duman tahriş olmuş boğazından içeri sızdı. Boğulacakmış gibi hisseden Morisu, sadece iki üç nefes çektiği sigarasını su dolu kül tablasının içine attı.

Kötü bir önseziye kapılmaktan kendini alamadı. Peki ya hiç beklenmedik bir şey olursa? Tam o sırada telefonu çalmaya başladı. Saatine baktı, neredeyse gece yarısı olmuştu.

Bu saatte arayan, olsa olsa...

Birkaç saniyelik tereddütten sonra Morisu ahizeyi kaldırdı.

"Alo, Morisu, sen misin?"

Tahmin ettiği gibi, Takaaki Kavaminami'nin aşına olduğu se-siydi. Morisu derin bir oh çekti, "A, Doyle!" dedi.

"O isimle beni çağırmayı bırak demedim mi ben sana? Neyse öğle civarı da aradım seni ama..."

"Motosikletimle Kunisaki'ye kadar gitmiştim."

"Kunisaki mi?"

"Evet, resim yapmaya gittim."

"Demek öyle... Ya bu arada Morisu, sana garip bir mektup geldi mi?"

"Seici Nakamura'dan mı? O konuyla ilgili daha yarım saat önce seni aradım ben de."

"Yani sana da geldi, öyle mi?"

"Evet. Şu anda neredesin? Müsaitsen bana gelmez misin?"

"Zaten o maksatla aradım. Yakınlardayım. Mektup meselesini konuşmak istedim. Senden akıl almak istiyorum."

"Verecek kadar aklım yok gerçi ama..."

"Hani derler ya, akıl akıldan üstündür, diye. Ya, yanımda biri var da beraber gelebilir miyiz?"

"Sorun olmaz. Bekliyorum sizi."

"Amacını anlamadıysam da zevksiz bir şaka diye düşündüm," dedi Morisu, sehpanın üzerinde yan yana duran iki mektubu gözüyle karşılaştırarak. "'Siz' diyor olduğundan sadece bana gönderilmiş olabileceği de aklıma geldi."

"Seninki sanki fotokopi gibi, değil mi? Bana gelenin orijinali olduğu anlamına mı geliyor bu acaba?"

Kavaminami kendi getirdiği mektubu ucundan tutup kaldırdı.

"Muhtemelen bunun aynısı Higaşı'nın evine de gönderilmiş. Telefonda teyit ettim. Sonra Kociro Nakamura Bey'e de cümle biraz farklı olsa da yine Seici Nakamura adına bir mektup gelmiş."

"Kociro Nakamura?" diyen Morisu kaşlarını kaldırdı. "Seici Nakamura'nın kardeşi mi?"

"Evet. 'Çiori öldürüldü,' yazıyor onunkinde. Bugün onu ziyarette Beppu'ya gittim. Şimada Bey'le de orada tanıştık."

Morisu, daha az önce tanıştırıldığı adama dönüp tekrar hafifçe başıyla selam verdi. Buraya gelmeden önce Kavaminami'yle birkaç yerde oturup içki içmiş olduklarından ince esmer yüzü hayli kızarmıştı. Kavaminami de alkolden olsa gerek zor nefes alıyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Başından itibaren sırayla her şeyi anlat bana," dedi Morisu. Kavaminami heyecan içinde hafifçe öne eğildi, içki kokan nefesini savurarak gün boyunca olanları hızlıca anlattı.

"Her zamanki gibi, merakın bir uyandı mı yerinde duramayan bir adamsın!" Hikâyeyi dinledikten sonra Morisu kısmen afallamış halde Kavaminami'nin yüzüne bakıyordu. "Yani dünden beri gözünü bile kırpmadın, değil mi?"

"Düşününce evet, doğru... Yine de hiç anlamıyorum ya.... Cidden kim, nasıl bir niyetle böyle bir şeyi herkese gönderir? Sen ne diyorsun?"

Morisu bir elini şakağına dayadı ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Suçluyor, tehdit ediyor ve Tsunocima vakasına dikkati çekiyor diyorsun? Hmm... Bence bu gayet makul bir çerçeve. Özellikle Tsunocima vakasını araştırın anlamındaki mesajı okumak biraz zorlama gibi gelse de ilginç. Eminim ki o olayda bir şeyler var... Hmm, Şimada Bey..."

Kimbilir ne zamandır Şimada duvara yaslanmış uyukluyordu. Morisu ona seslenince kedi gibi yüzünü ovuşturarak doğruldu.

"Şimada Bey, size sormak istediğim bir şey var."

"Ha? Tabii. Nedir?"

"Geçen yıl Tsunocima'daki olay olduğu sırada Kociro Nakamura Bey ne yapıyordu acaba?"

“Suç esnasında başka yerde olduğunu ispatlamak babında mı?” Gözleri uyuklu olan Şimada imalı imalı sırıttı. “Hahl Ani ve keskin yaklaşıyorsun. Anlıyorum, evet. *Seici ve Kazue Hanım’ı öldürmek en çok kime yarar sağlar?* Bunun cevabı net: Ko’ya.”

“Evet, öyle. Ayıp olacak belki ama şüphelenmemiz gereken ilk kişi Kociro Bey değil mi sizce de?”

“Öyle de sevgili Morisu, polis de o açıdan saf değil. Elbette Ko’nun o esnada nerede olduğunu araştırdılar. Ne yazık ki mükemmel bir tanığı vardı.”

“Kimdi o?”

“19 Eylül akşamından ertesi sabaha kadar Ko bendenizle birlikteydi. Alışılmadık bir tutumla telefonla aradı, beraber içmeye gidelim mi, diye. Beppu’da gece yarısına kadar içtik, sonrasında da ben onun evinde kaldım. Sabahleyin olayın haberi geldiğinde de ben yanımdaydım.”

“Mükemmelmiş gerçekten, o kesin.”

Şimada başını aşağı yukarı salladı, “Daha fazla fikirlerini duy-mak isterim, Morisu,” dedi.

“Evet şimdi... Yeni bir fikrim yok şu anda ama o sırada gazeteler-de olaya dair yazıları okuduğumdan beri aklıma gelen bir şey var.”

“Nedir?”

“Neden diye sorulacak olursa yanıtlayamam gerçi... Sezgisel olarak aklıma gelen bir konu.”

Bu açıklamayı yaptıktan sonra Morisu soruyu yanıtladı: “Kazue Hanım’ın olay yerinden kaybolan sol eli... Ben işte onun vaka-daki en kritik nokta olduğunu hissediyorum. Onun nerede olduğunu keşfedebilirsek her şey çözülecek gibi geliyor.”

“Hmm, elin nerede olduğu konusu diyorsun...”

Morisu ve Şimada’nın bakışları kendi ellerine gitti. Ağızlarından tek kelime çıkmadı.

“Bu arada Morisu, kulüp ekibinin Tsunocima’ya gittiğinden haberin var mı?” diye sordu Kavaminami.

“Evet.”

Morisu’nun dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı. “Beni de davet ettiler ama gitmedim. Çok rahatsız edici geldi bana.”

"Grup ne zaman dönüyor?"

"Bugün itibarıyla bir haftalık gittiler."

"Bir hafta demek... Çadırda mı kalıyorlar?"

"Yok. Bir bağlantı ayarlamışlar, o malum Ongen Ev'de kalacaklar."

"Doğru ya, Kociro Bey orayı elden çıkardığını söylemişti..."

Hmm, bu işte bir bityeniği olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ölüden bir mektup geliyor. Onunla aynı sırada da ölünün adasına gidiyorlar..."

"Berbat bir tesadüf, değil mi?"

"Tesadüf mü acaba?"

"Olmayabilir."

Morisu gözlerini yeniden sıkıca kapattı, "Eğer aklına takılıyorsa öncelikle o gecenin üçüncü eğlencesine katılan diğer üyelerin hepsinin evine de bakmak lazım. Higaşi dışındakilere de mektubun gönderilip gönderilmediğini kesinleştirmek gerek."

"Haklısın, evet."

"Araştıracak mısınız?"

"Evet. Bahar tatili. Nasılsa boş vaktim var. Dedektifçilik oynamak hiç de fena fikir değil."

"Tam senlik, Kavaminamil Öyleyse hazır başlamışken Tsunocima vakasını da biraz daha derinlemesine araştırmaya ne dersin?"

"Araştırayım desem de somut olarak nasıl yani?"

"Örneğin ortadan kaybolan o bahçıvanın evini ziyaret etmek gibi."

"Evet ama..."

"Yok Konan," diye Şimada lafa girdi. "Bu ilginç olabilir. Se-iiçi Yoşikava'nın Acimu'da yaşadığını söylemişlerdi. Karısı hâlâ orada olsa gerek. O hanım da eskiden Tsunocima'da Nakamura'ların evinde çalışıyormuş zaten. Başka bir deyişle Nakamura ailesinin iç işleyişini bilip de hayatta kalan tek kişi o. Onu ziyaret etmeye değer."

"Adresini biliyor musunuz?"

"Öyle bir şeyi sorup soruşturunca hemen buluruz."

Şimada bir yandan yanağını sıvazlayıp bir yandan da keyifle gülümsedi.

“Şöyle yapalım: Konan sen yarın öğlen olmadan mektupları teyit et. Öğleden sonra da benim arabamla Acimu’ya gideriz. Ne dersin?”

“Tamamdır. Morisu, sen? Sen de gelsene bizimle?”

“Hmm... Gelmek isterim ama ne yazık ki meşgulüm. Resim yaptığımı anlattım ya sana.”

Morisu şövalenin üstünde duran tuvale gözüyle işaret etti.

“Kunisaki’deki kayaya oyulmuş Buda heykelleri* mi o? Sahi onları beğendiğini anlatmıştın. Bir yarışmaya falan mı katılmayı mı düşünüyorsun?”

“Yok öyle bir niyetim. Kafaya taktım işte; kiraz çiçekleri açana kadar o manzarayı ne olursa olsun resmetmek istiyorum. O yüzden bu aralar her gün oraya gidiyorum.”

“Demek öyle...”

“Ayrıca zaten senin kadar aktif bir yapım yok. İşin aslı birileriyle tanışmaktan falan da hiç hoşlanmıyorum... Yarın akşam beni arar mısın? Geç olsa da fark etmez. İşlerin nasıl gideceğini ben de merak ediyorum.” Morisu, bitkin bir halde yatağına yaslandı ve tadını beğenmeyeceğini bildiği sigarasını yaktı. “Şimdilik izninizle ben koltuk dedektifliği yapacağım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

* (Orij.) Kumano Magaibutsu. (ç.n.)

BÖLÜM 3

İkinci Gün: Ada

1

Uykusunu alamadan gözlerini açtı.

Gece odasına çekildiğinde saat iki civarıydı muhtemelen. Hemen yatağa girdiyse de bir türlü uyku tutmamış, zifiri karanlık olan boşluğa gözlerini dikip durmuştu. Ne yaparsa yapsın bir türlü rahatlayamıyordu. O gün olan bitenlerin arasından kötü olanlar hep aklına geliyor, yüreğini kemiriyor ve yakasını bırakmıyordu.

Ellery, Van, Poe, Agatha, Leroux ve Carr... Bu altı kişiye yönelik herhangi bir hoşnutsuzluk hissettiğinden değildi. Aksine, hepsine karşı, hatta Carr'a karşı bile sevgiye yakın duygular besliyordu. Hoşlanmadığı, kendisinin onlarla birlikteyken olan duruşundan başka bir şey değildi. Gündelik yaşantısında bir olay ne kadar can sıkıcı olsa da pansiyondaki odasına dönünce ondan kurtulabilirdi. Bir kere oraya sığındı mı artık sadece kendisine ait bir dünyada olurdu. Dilediği şeyleri dilediği gibi hayal eder, kendini onlara kaptırabilirdi. Orada mükemmel dostları, ideal sevgilisi vardı, hatta ona koşulsuz hayranlık besleyen insanlar vardı. Kendi arzuladığına çekici bir kadın olabiliyordu.

Oysa...

Hayatında ilk kez geldiği bu adada, bu binada, bu odada... Sonunda yalnız başına kaldıysa da yüreği bir türlü huzura ermemişti.

"Böyle olacağını bilmeme rağmen..." diye hayıflanıyordu. "Belki de gerçekten buraya hiç gelmemeliydim."

Onun için bu gezinin özel bir anlamı da vardı. Tsunocima, Ongen Ev... Acaba diğerleri farkında mıydı? O biliyordu. Bu adanın geçen yıl ocak ayında kendi ihmalleri yüzünden ölen o kızın babaevi olduğu gerçeğini.

Çiori Nakamura, ona kalbini açabileceğini düşündüğü şimdiye kadarki tek arkadaşıydı. Aynı bölümde, aynı sınıfta, aynı yaşta... Üniversitedeki derslikte ilk tanışmalarından itibaren nasıl oluyorsa kendisine yakın hissetmişti. Çiori'nin de öyle hissettiğinden emindi. İkisi çok iyi anlaşıyordu. Defalarca birbirlerini odalarında ziyaret etmişlerdi.

Çiori bir defasında, "Babam garip biridir. Uzaklarda, Tsunocima adlı adada yaşıyor," diye anlatmıştı. Başkalarının bunu bilmesini istemediğini de söylemişti.

İşte o Çiori ölmüştü. Ve onlar Çiori'nin doğduğu ve anne babasının öldüğü bu adaya gelmişti. Saygısızca bir meydan okuma değildi. Yaslarını tutuyordu. Kendine bunu söyleyip duruyordu.

Diğerlerine bunu anlatmaya niyeti yoktu. Sadece benim bilmem yeterli, diye düşünüyordu. Çiori'nin ölümünün yasını tutmasının, onun ruhunu biraz da olsa rahatlatabileceğini umuyordu. Öte yandan kendisinin bunu yapabilecek yeterliği var mıydı acaba? Bencil bir kibir değil miydi bu? Bu adaya bu şekilde gelmeleri, ölüye karşı saygısızlık mı oluyordu acaba?

Bu endişelere kendini kaptırmışken fark etmeden hafif bir uykuya daldı. Gerçekle gerçek olmayanın birbirine karıştığı, anlam veremediği bir dizi rüya görmüş gibi hissediyordu. Rüyalarının hepsinde dün adada gördüğü sahneler vardı.

İşte bu yüzden uykusunu alamamıştı.

Panjurlardan sızan cılız ışık altında odanın etrafına bakındığında da bunun rüyanın devamı mı olduğunu yoksa gerçekten uyandığını mı hemen anlayamadı. Mavi halıyla kaplı bir zemin. Yatak pencerenin soluna sabitlenmiş. Sağdaki duvarın dibinde pencereden itibaren çalışma masası, gardırop ve boy aynası olmak üzere mobilyalar sıralanmıştı.

Orczy ağır ağır yerinden doğruldu, yataktan kalkıp pencereyi açtı. Dışarının havası tenini inceden ürpertti.

Hafif bulutlu gökyüzüne beyaz hâkimdi. Dalgaların huzur verici sesi duyuluyordu. Çıkarıp yatağın başucuna koyduğu kol saatine baktı. Sekizdi. Sonunda fark etti ki sabah olmuştu.

Pencereyi kapatıp hazırlanmaya başladı.

Siyah etek. Beyaz bluzun üzerine baklava desenli koyu kırmızı kazak.

Her zamanki gibi aynaya şöyle bir baktı. Kendi yansımasıyla yüzleşmekten nefret ederdi.

Banyo malzemelerini koyduğu küçük çantayı alıp odadan çıktı. Henüz kimsenin uyandığına dair bir belirti yoktu. Dün geceki cıvıl cıvıl halini yalanlarcasına ongen salondan çıt çıkmıyordu.

Derken...

Orczy, derlenip toplanmış orta masanın üzerinde daha önce görmediği bir şeyler olduğunu fark etti. Tam üstündeki tavan penceresinden gelen beyaz ışığın yansıması bir anlığına gözlerini kamaştırmıştı. Bunu şüpheli bulan Orczy, ongen masaya doğru yürüdü. Orada sıralanmış şeylerin ne olduğunu anladığında nefesi kesildi ve durduğu yerde taş kesildi.

Bu da ne?!

Elini masaya doğru uzatmaya yeltendi ama panikleyip geri çekti.

Bir süre tek başına ve şaşkınlık içinde durduktan sonra yüzünü yıkamayı falan erteleyip Agatha'nın kaldığı odanın kapısına koştu.

2

Eni beş santimetre, boyu da on beş santimetre civarında olan yedi adet süt beyazı plastik levha. Her birinin üzerine kırmızı ile yazılmış.

"Bu nasıl bir şaka cidden?!"

Ellery hafif şaşkın bir halde gözlerini kırıştırdı, sonra da dudaklarının ucunda bir gülümseme belirdi.

Sadece kızlar üstünü değiştirip giyinmişti. Beş erkeğin hepsi de pijamalarının üstüne bir şeyler geçirmişti. Az önce Agatha'nın bağırmasıyla uyanmışlardı.

"İyi bir şaka, evet. Kimin işi bu?" diye ortaya sordu Ellery.

"Sen değil misin yani, Ellery?"

"Ben değilim, Leroux. Carr veya Agatha'dır."

"Benim hiç haberim yok."

"Benim del" diyen Agatha'nın ifadesi hafif sertleşti. "Van, sen miydin yoksa?"

"Benim haberim yok."

Van, şişmiş gözkapaklarını parmağıyla ovuştururken başını olumsuz şekilde iki yana salladı.

"Agatha, sen mi buldun?"

"Hayır. İlk bulan Orczy.. Orczy'nin olmadığından da eminim!"

"Haberim yok benim."

Orczy kaçarcasına bakışlarını yere çevirdi.

Tüm gözler de doğal olarak geriye kalan tek kişi üzerinde toplandı. Poe, sakallı suratını buruşturdu, "Söyleyeyim, benim de haberim yok," dedi.

"Haydal Hadi ama kim yaptı?" dedi Ellery çaresiz bir havayla omuzlarını silerken. "Şaka güzel tamam ama artık kesmenin vaktidir."

Hiç kimseden ses çıkmadı. Huzursuz bir sessizlik içinde yedisi birbirinin yüzüne bakıyordu.

"Ellery," dedi Poe. "Böyle bir eşek şakasını yapabilecek kişi ya sensin ya Agatha. Sizden başka kimse olacağını sanmıyorum."

"Bırak yal Ben değilim işte."

"Ben de değilim. Çok ayıp ediyorsun."

Salona o sabah ikinci kez bir durgunluk çöktü.

Sessizlik gitgide yüreklerinde bir endişeyi şekillendirmeye başladı. Birbirlerinin yüzüne bakarak birinin ansızın gülüp öne çıkmasını beklediler.

Duyulan tek şeyin denizin uzaklardan gelen kükremesi olduğu uzun ve boğucu bir an...

"Yemin ederim ki ben yapmadım!" dedi Ellery, ciddi bir ifadeyle sonunda o sessizliği bozdu.

"Gerçekten de kimse üstlenmeyecek mi? Bir kez daha soruyorum... Van?"

"Haberim yok."

"Agatha?"

"Ben değilim dedim yal"

"Carr?"

"Yok haberim."

"Poe?"

"Haberim yok işte."

"Leroux?"

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Orczy?"

Orczy dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı.

Bir süre daha yedi kişi sadece o dalga seslerine maruz kaldı. Bu sesler, her biri ayrı telden çalan bu yedi kişinin şekillenmekte olan endişe dalgalarına da yansıyor ve gitgide tereddütlerini artırıyordu.

“Peki madem,” dedi Ellery yüzüne doğru gelen saçlarını kulağının arkasına doğru iterek.

“Suçlunun –böyle dememiz uygun olur herhalde?– aramızdan biri olduğuna hiç şüphe yok. Kimsenin suçu üstlenmemiş olması, kötü niyete sahip birinin veya birilerinin aramızda gizlendiği anlamına geliyor.”

“Kötü niyet dediğin ne?” diye sordu Agatha.

Ellery dobraca cevapladı: “Keşke bilsem! Sinsi bir şeyler planlandığı anlamına geliyor gibi.”

“Lafı saptırma Ellery!” diyen Carr alaycı bir tavırla dudaklarını büktü. “Açıkça söyle iştel Kısaca bunun bir cinayet uyarısı olduğunul”

“Aceleci davranma, Carr!” diyen Ellery, bu beklenmedik çıkışı yapıp Carr’a dik dik baktı. “Son bir kez sormak istiyorum: Ben yaptım, diyecek kimse var mı?”

Herkes birbirine baktı ve başını salladı.

“Tamam o zaman.”

Bunu diyen Ellery masanın üzerinde sıralanmış duran yedi levhayı topladı ve oradaki sandalyelerden birine oturdu.

“Herkes otursa?”

Altısının yavaş yavaş yerini almasını seyreden Ellery’nin dudaklarında her zamanki gülümsemesi belirdi.

“Agatha, zahmet olacak ama kahve rica edebilir miyiz?”

“Olur,” diye yanıtlayan Agatha, tek başına mutfağa gitti.

Ellery gözüyle masanın çevresinde oturan beş kişiyi ve elindeki levhaları sessizce tarttı. Hiçbiri ne söylemesi gerektiğini bilmiyor ve söze nasıl gireceğini bile bulamıyor gibi görünüyordu.

Birazdan Agatha, herkesin kahvelerini koyduğu tepsiyle mutfaktan geldi. Ellery, üzerinde dumanı tüten ongen fincanını tutup

ilk yudumu alan kişi oldu. Kahvesini masaya bırakıp, “Evet...” dedi.

Pijamasının üstüne geçirdiği koyu yeşil kazağın cebine ellerini sokarak diğerlerine döndü.

“Bu adada sadece biz yedimiz varız. Dolayısıyla bu levhaları buraya dizen de bu yedi kişiden biri. Yani öyle olmalı. Fakat herkes bu levhalardan haberi olmadığını söylüyor. Bu da demek oluyor ki aramızda belli bir niyetle bunları koyan ve kendisinin işi olduğunu kasten gizleyen biri var.

“Bu levhalar gördüğünüz gibi plastikten yapılmış. Yazı gotik tarzda. Kırmızı spre y boyayla yazılmış gibi görünüyor. Fakat sadece bunlar suçluyu tespit etmemiz için yeterli bir ipucu değil.”

“Ama Ellery...” dedi Leroux. “Böyle süslü bir yazı, herkesin öyle kolayca yazabileceği bir şey olmasa gerek. Belli bir düzeyde bilgi sahibi olmak lazım.”

“O zaman Orczy bir numaralı şüpheli oluyor diyorsun.”

“Ellery, ben öyle bir niyetle söylemedim!”

“Aramızda resim yeteneği ve süslü yazı becerisi olan biri varsa, o da Orczy’dır. Orczy, buna ne diyeceksin?”

“Hayır, değilim ben...”

“Ne yazık ki böyle bir itiraz yeterli olmaz.”

Orczy, ellerini al al olmuş yanaklarına koyup yavaşça gözlerini yerden kaldırdı.

“Şimdilerde içinde kesip çıkarılan güzel yazı harfleri olan bir sürü kitap var piyasada. O şablonları kullanarak spre y boyayla herkes bunu yapabilir...”

“Evet, haklısın. Bu biraz olsun sanatsal yetenek varsa yapılır yani, ben de yaparım, Poe ve Van de,” diyen Ellery gülümsedi ve hâlâ sıcak olan kahvesini bir dikişte içip bitirdi.

“Plastik levha olması konusunda ne diyorsunuz?” diyen Leroux yandan elini uzatıp levhalardan birini aldı. “Kenarları pek düzgün değil.”

“Hazır satılanlardan değil muhtemelen. İnce dişli testere gibi bir şeyle bu boyutta kesilmiş.”

“Altlık kullanılarak mı yapıldı acaba?”

“Marketlerde hafta sonu düzenlenen marangozluk köşesinde yapılır bu, Leroux. Orada her boyutta, her renkte levhalar oluyor,” diyen Ellery sonrasında Leroux’nun aldığı levhayı yerine geri koydurdu ve sanki iskambil kâğıdı dağıtırmışçasına el çabukluğuyla levhaları dizdi.

“Her neyse şimdi bunları bir kenara koyalım,” deyip ayağa kalktı ve mutfığa yöneldi. Altı kişinin bakışları mıknatısla çekilmişçesine onu takip etti.

Ellery, açık olan çift kanatlı kapıdan geçip mutfak dolabının önünde durdu. Boş bir çekmece bulup tüm levhaları içine savurdu. Sonra da hemen salona döndü ve tıpkı bir siyam kedisi gibi zarifçe esnedi.

“Vay anasını! Ne biçim görünüyorum böyle!”

Kollarını iki yana açtı ve kendi bedenine baktı.

“Artık uyandığıma göre bari gidip üstüme başıma çekidüzen vereyim.”

Ellery bunun ardından odasına gidip ortadan kaybolunca ortamdaki gerginlik gözle görülür derecede hafifledi. Her biri derin bir iç çekti. Teker teker yerlerinden kalktılar. Huzursuz adımlarla dört erkek kendi odalarına, Agatha ve Orczy ise birlikte Agatha’nın odasına çekildi. Yine de salondan ayrılmadan önce mutfakta yedi levhanın bulunduğu çekmeceye göz atmayan bir kişi bile olmadı.

27 Mart, Perşembe. İkinci günleri işte böyle başlamıştı.

3

Öğle vaktini biraz geçmişti.

Öğle yemeği sofrasında sabahki olaya değinen kimse olmadı. Şaka ya da neşeli bir sohbet konusu yapılamayacak kadar uğursuzdu. Öte yandan ciddi şekilde konuşamayacakları kadar da gerçekdişiydı.

Herkesin akli mutfaktaki malum çekmecedeyken birbirlerinin yüz ifadelerini kollamaktan geri kalmıyorlardı. Bir taraftan da unutmuş gibi davranmaya odaklanmışlardı.

Agatha ve Orczy'nin yaptığı sandviçlerden oluşan öğle yemeği bitince, bitirdikleri sırayla masadan birer ikişer kalktılar.

İlk kalkan Carr oldu. Belirginleşmiş kirli sakalının göze çarptığı uzun çenesini sıvazlayarak birkaç tane cep boyu kitap alıp tek başına dışarı çıktı. Ardından Poe ve Van ayağa kalkıp birlikte Poe'nun odasına yöneldi.

"Evet, işbaşı!" dedi tok bir sesle Poe ve küt diye yere oturuverdi.

Ongen Ev'in yedi konuk odasının tamamı hemen hemen aynı yapıda inşa edilmişti. Poe'nun odasındaki mavi halının üzerinde, neredeyse tam ortasında kısmen yapılmış bir yapbozun parçaları dağınık duruyordu.

"2000 parçalık mı? Burada olduğumuz sürede bitirebilecek misin?"

Van yapboz parçalarının üzerinden atlayıp arka tarafa doğru gitti ve yatağın ucuna oturdu. Poe, bıyığı ve uzun sakalının çevrelediği kalın dudaklarını hafifçe büktü, "Bitireceğim. Bak da gör!" dedi.

"Balığa da çıkacaksın ama? Bir de dergiye yazı yazmamız istendi."

"Henüz bolca zaman var. Her neyse şimdi yapmam gereken şunun burnunu bulmak."

Boyutu bir yer hasırından daha küçük olan yapbozun kenar hattı tamamlanmıştı bile. Yanda bitmiş resmin bulunduğu kutunun kapağı duruyordu. Poe, o resme baka baka dağınık duran küçük parçaları gayretle ayıklıyordu. Yapbozdaki resim, bir çayırılıkta oynayan altı tane tilkinin fotoğrafıydı. Anne olan büyük bir tilki ve etrafında beş sevimli yavru tilki. Yavrulardan birinin burnunun olduğu parça, Poe'nun şu anki odağı gibi görünüyordu.

"Hey? Ne oldu Van?"

Ellerini dizlerinin üstüne koymuş, bitkin görünen yüzünü öne eğmiş olan Van'ın hali dikkatini çekince Poe endişeyle kaşlarını kaldırdı.

“Hâlâ kendini kötü mü hissediyorsun?”

“Evet, biraz.”

“Şuradaki bavulda termometre var. Onunla ateşini ölç bir bakalım. Ha, yatabilirsin de...”

“Sağ ol.”

Van, termometreyi koltuk altına sıkıştırıp orta boylu, zayıf bedeniyle yatağa uzandı. Aralarda açık kahverengi tonları da olan yumuşak saçlarını sıvazlayarak Poe’ya baktı ve “Şşt, ne düşünüyorsun?” dedi.

“Ne? Hah, işte buradal” diyen Poe yapbozun küçük bir parçasını işaretparmağı ve başparmağı ile tutmuştu. “İşte böyle... Sahi ne diyordun Van?”

“Sabahki konuyu diyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

Eli öylece havada kalan Poe oturduğu yerde doğruldu.

“Ha, o konu mu?”

“Eşek şakası olamaz cidden, değil mi?”

“Ben basit bir şaka olduğu kanısındayım ama...”

“İyi de o zaman neden hiç kimse çıkıp da üstlenmedi?”

“Belki devamı vardır.”

“Devamı mı?”

“Evet. Şakanın devamı işte.”

Poe işaretparmağını sakalının içine sokup ağır ağır çenesini kaşıdı.

“Ben de düşündüm epey bir şey. Örneğin bu akşam birinin kahvesine tuz konulacak. O kişi ‘Birinci Kurban’ olacak.”

“Hah hah!”

“Bu şekilde ‘Katil’ neşe içinde ‘suç’larına devam edecek. Biraz büyükçe bir cinayet oyunu işte.”

“Sahiden... Bir cinayet oyunu mu bu yani?”

“Gülünç bir yorum belki de ama işin aslı, burada önden haber verilen cinayetlerin gerçekleşmesinden korkmaktan çok daha gerçekçi bence.”

“Elbette bu bir roman değil. Cinayet öyle kolayca olacak bir şey değil. Evet, kesinlikle söylediğin gibi. Peki Poe, bu oyundaki katil kim dersin?”

“Düşününce.... Bu tür bir oyunu kurabilecek kişi kim dersen ilk akla gelen Ellery olur. Ama o sanki ‘Dedektif’ rolünü üstlenmiş gibi.”

“Sahi Ellery dün ‘Bana meydan okuyacak kimse var mı?’ gibi laflar ediyordu. Belki de bu ona bir yanıtıdır.”

“Bilmem ki. Tut ki öyle, o zaman o sırada orada bulunan ben, sen ve Leroux’dan biri katil oluyor ama bu sabahki o levhaların önceden hazırlanmış olması gerek.”

“Haklısın. Ellery dışında böyle bir şakayı yapabilecek kim var dersen de Leroux ve Agatha...”

“Yok. Belki yine de Ellery’dir. ‘Dedektif = Katil’ kalıbı olabilir.”

“Böyle deyince... Bu sabah orada inisiyatifi ele alması da çok zekice oluyor.”

“Hmm... Termometre ne oldu, Van?”

“Aa, onu unuttum.”

Van yerinden doğruldu ve elini kazağının yakasından sokup termometreyi çıkardı. Gözünün önüne getirip baktıktan sonra canı sıkılmış bir yüz ifadesiyle Poe’ya uzattı.

“Gerçekten ateşin var,” diyen Poe, Van’in yüzüne baktı. “Dudakların da çatlamış. Baş ağrısı var mı?”

“Biraz.”

“Bugünü sakın geçir. İlacın var mı?”

“Reçetesiz satılan bir grip ilacı getirdim gerçi de...”

“O olur. Akşam da mümkün olduğunca erken yat. Onca hevesle geldiğin gezide durumunu kötüye götürecek şeyler yaparsan tadın kaçır.”

“Dediğiniz gibi yapacağım, doktor bey!” diye boğuk bir sesle yanıtladı Van. Sonra da sırtüstü yatıp dalgın dalgın tavanı seyrete-meye başladı.

Salonda öğle yemeği masasını ve bulaşığı toplamış olan Agatha ve Orczy, poşet çaylarını demleyip mola vermişti.

“Off, bu böyle altı gün devam mı edecek yani? Yedi kişilik yemek yapmak zor yal” dedi Agatha sandalyeye sırtını iyice yaslayarak. “Ol-maz ama! Baksana Orczy, ellerime... Deterjandan nasıl da çatladılar.”

“Bende el kremi var.”

"Ben de getirdim. Özenle krem sürüp masaj yaptığım halde yine de böyle..."

"Prenses ellerin var."

Agatha saçlarını bağıladığı fuları çözerken, "Hih hih" diye güldü. Gamzesini belli belirsiz ortaya çıkaran bu gülüşe bakan Orczy, yosun yeşilinden ongen fincanı ufacık iki avucuyla sıkıca tutup ağzına götürdü.

"Orczy ya..." diye mutfığa doğru bakan Agatha aniden konuyu değiştirdi. "O levhalar ne anlama geliyor acaba?"

Orczy hafifçe ürperdi, hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

"Bu sabah nedense epey bir ürktüm ama etraflıca düşününce basit bir şakaymış gibi gelmeye başladı. Sence?"

"Pek bilmiyorum."

Orczy'nin bakışları tereddütle etrafta dolandı.

"Yani herkes haberinin olmadığını söylüyor. Aslında saklamaya degecek bir şey olmamasına rağmen..."

"İşte bu, Orczy!"

"Ne?!"

"Kimse bunu fazla ciddiye almadı mı? Kısacası sayın suçlumuz konuşmaya iyice utandı."

"Bilemiyorum."

"Peki sence suçlu kim?"

"Yani şimdi düşününce..."

"Ellery'nin olması sürpriz olmazdı ama şu var ki öyle utanacak tipte biri değil o. Ellery yani. Öyle olunca da, aha, belki de küçük bey Leroux'dur!"

"Leroux mu?"

"O çocuğun huyu belli; böyle şeyler düşünebilir. Aklında sürekli polisliyeler var Leroux'nun! Sonuçta muziplik olsun diye böyle bir eşek şakası yapmıştır."

Orczy bakışlarını yere çevirdi. Ne onaylamış ne reddetmişti. Omuzlarını indirip oturduğu yere iyice sinerek, "Ben korkuyorum," diye mırıldandı, kendi kendine konuşurcasına.

Yüreğindeki samimi hissi buydu. Ne olursa olsun o levhaların

masum bir şaka olduğunu kabul edemiyordu. Nedense çok güçlü bir kötü niyet hissediyordu.

“Belki de bu adaya hiç gelmemeliydik.”

“Nasıl saçma sözler ediyorsun böyle!” diyen Agatha neşe içinde gülüverdi. “Çayımızı içince dışarı çıkıp biraz temiz hava alalım. Bu salon gündüzün ortasında bile pek bir loş. Bir de çevreleyen on tane duvar olması bir garip hissettiriyor. Bu yüzden de hiçbir önemi olmayan konularda bile gerekenin çok üstünde endişe hissi basıyor insanı. Değil mi?”

Koydaki iskelenin üzerine oturan Ellery, kıpırdamaksızın derin suya gözünü dikmişti.

“İnsanın aklına takılıyor, değil mi Ellery?” diye lafa girdi yanında duran Leroux.

“Ne?”

“Hadi ama anladın. Sabahki levhalar işte.”

“Haa...”

“Yapan sen misin yoksa?”

“Kes artık.”

Konuşmaları deminden beri hep bu tonda gidiyordu. Leroux ne söylerse söylesin Ellery başını bile çevirmeden dalgın dalgın cevaplıyordu.

“Ama ‘Dedektif’ ve ‘Katil’ etiketleri bile olması, senin işinmiş hissi veriyor.”

“Sanki bilirmiş gibi.”

“Lütfen beni böyle savsaklama. Sadece bir şey söyledim,” diyen Leroux ansızın sırtını kamburlaştırıp yere çömeldi. “Sonuçta sadece basit bir şaka belli ki. Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Düşünmüyorum,” dedi kesin bir dille Ellery ve ellerini ceketinin cebine soktu. “Elbette öyle olmasını diliyor ve umuyorum ama...”

“Neden bir eşek şakası değilmiş peki?”

“Kimse üstlenmedi.”

“O da var, evet.”

“Ayrıca fazla ayrıntılı değil mi?” diyen Ellery başını çevirip Leroux’nun yüzüne baktı. “Resim kâğıdına veya öyle bir şeye

keçeli kalemle yazılmış olsa hadi neyse de. Özellikle aynı boyutta kesilmiş plastik levhalara, gotik tarzda bir yazı tipiyle, kırmızı spreyle boyayla yazılmış. Ben olsam herkesi korkutmak için bir şaka yaparken o kadar zahmete girmezdim.”

“Evet ama...”

Leroux gözlüğünü çıkardı, gergin hareketlerle camlarını silmeye başladı.

“Yani gerçekten bir cinayet işleneceğini mi söylüyorsun?”

“Bunun olasılığının yüksek olduğunu düşünüyorum.”

“Yo... yok artık! Nasıl da rahatça söyleyebiliyorsun! Cinayet dediğin, insanlar ölecek demek! Hem de bir tek kişi de değil. O levhaların bir cinayet habercisi olduğunu düşünürsek ‘kurban’lar beş kişi oluyor. Nereden bakarsan bak, böyle bir şey...”

“Saçma görünüyor, değil mi?”

“Saçma tabii ki! Roman ya da film değil bu. O levhalar, meşhur biblolarla aynı görevi mi yapacak yani? Bir de ‘Katil’, ‘Dedektif’i de öldürüp intihar ederse tam olarak *On Kişiydiler*’e döner iş!”

“Öyle gibi.”

“Hem neden öldürülmemiz gereksin ki? Ha Ellery?”

“Bana soruyorsun da bilmediğim açık değil mi?”

Sonra bir süre ikisi de sessiz kalarak kayalara çarpan dalgaları seyretti. Önceki güne kıyasla biraz daha sert vuruyor, sesleri de daha sert çıkıyordu. Suyun rengi koyuydu.

Sonunda Ellery yavaşça oturduğu yerden kalktı.

“Ben dönüyorum, Leroux. Burası çok soğuk.”

4

Dalgaların sesi bulutlardan yankılanıyordu.

Bu gümbürtüler, tıpkı kudurmuş bir devin uykudaki nefes alıp verişlerini andırıyordu. Endişeyle dolmuş yüreklerini sarsarcasına, onları daha da uğursuz düşüncelere sevk edercesine...

Akşam yemeğinin daha yeni bittiği ongen salon, sadece gaz lambasının cılız ışığının titreştiği bir loşluğa çoktan gömülmüştü.

“Sizce de insanın içine fenalık getirmiyor mu?” diye lafa girdi Agatha, akşam yemeği sonrası kahveleri dağıtırken. “Bu salonun duvarlarını diyorum. Gözlerim bir garip oluyor.”

Gaz lambasının ışığında iyice öne çıkan on tane beyaz duvar. Her bir duvarın, yanındakilere 144 derecelik bir açıyla birleşmesi gerekirken ışığın etkisiyle kâh kavisli kâh dar açılı gibi görünüyordu. Ortadaki masa inatla ongen olan ana hatta sabit durduğundan salonun çevresi garip ama daha da çarpık görünüyordu.

“Gerçekten del Başımı döndürüyor!”

Van, kan çanağına dönmüş gözlerini elleriyle kapattı.

“Erkenden yat sen, Van. Rengin hâlâ düzelmemiş,” diye ona çıkıştı Poe.

“Hâlâ iyileşemedin mi?” diyen Agatha elini Van’ın alnına uzattı. “Ateşin var. Bu fena, Van. Hadi hemen git yat!”

“Henüz değil. Daha saat yedi!”

“Henüz değil’miş! Issız bir ada burası. Doğru dürüst bir doktor bile yok. Durumun kötüleşirse ne yaparız?”

“Peki...”

“İlacın nerede? İçtin mi?”

“Yatmadan önce içeceğim. Uykumu getiriyor.”

“Madem öyle şimdi iç ve derhal yat. Pişman olacağına tedbirli ol.”

“Tamam, peki.”

Annesi tarafından azarlanan bir çocuk gibi, morali bozuk vaziyette yerinden kalktı Van. Agatha mutfaktan bir sürahi ve bardak getirip ona verdi.

“Hadi ben önden yatıyorum o zaman,” diyen Van, odasının kapısına doğru yöneldi. O sırada...

“Böyle erkenden çekilip karanlık odanda ne halt edeceksin?” dedi Carr alçak ve sert bir sesle.

Eli kapının tokmağına uzanmakta olan Van afallayarak durdu ve başını çevirip Carr’a baktı.

“Uyuyacağım sadece, Carr.”

“Pehl Bana bıçağını bileyecekmişsin gibi geliyor ya, neysel”

“Ne diyorsun?”

Öfkelenen Van’e alaycı bir gülüşle cevap verdi Carr.

“Bu sabahki cinayet tehdidi senin işindi bence.”

“Van, muhatap alma şunu, hemen odana git sen!” dedi Ellery.

“Bir dur Ellery,” dedi Carr yaltaklanırcasına bir sesle. “Bu koşullarda öncelikle Van’dan şüphelenmemiz normal değil mi?”

“Öyle mi diyorsun?”

“Bir düşünsenize... Bir grup insan bu şekilde bir yerde toplanıyor, orada mesela bir seri cinayet işleniyor diyelim. Bu gibi durumlarda katil genelde ya davetin sahibidir ya da organize eden kişi. Hiç olmadı, katılımcılardan biridir. Değil mi?”

“Öylesi polisiye romanlarda olur ama.”

“Cinayet ihbarı olan o levhalar da polisiyelerdeki ‘ön hazırlık’ araçlarından başka bir şey değil ki. Onları yapan da bu suçlu işte. Aynı yöntemle varsayımlarda bulunmanın nesi yanlış?” Carr çenesiyle ona doğru işaret edip konuştu: “Buna ne diyeceksin, sayın davet sahibi Van?”

“Benimle dalga geçmeyi kes artık.”

Van, sürahi ve bardağı kolunun altına sıkıştırmış halde tek ayağıyla yere vurdu.

“Dinle şimdi! Ben kimseyi buraya davet etmiş falan değilim! Amcamın burayı aldığından bahsettim sadece. Geziyi organize eden, bir sonraki genel yayın yönetmeni olan Leroux.”

“Bu doğru. Leroux bana danışınca, ‘Madem öyle, bu üyelerle beraber mutlaka gidelim’ diye bu işi aktif olarak yürüten ben oldum.” Ellery sesini hayli yükseltmişti. “Van’dan şüpheleneceksen aynı gerekçeyle benden ve Leroux’dan da şüphelenmen gerek. Aksi takdirde hiç mantıklı olmaz.”

“Ben insanlar öldürüldükten sonra apar topar bir mantık silsilesi kurmaya çalışan o meşhur dedektiflerden hiç hoşlanmıyorum.”

“Of of” dercesine bir yüz ifadesiyle Ellery omuz silkti. “Davet sahibinin suçlu olması şeklindeki kalıp fazla yaygın. Usta bir suçlunun başvuracağı yöntem olduğunu hiç sanmam. Ben olsaydım, daveti alınca bu fırsatı değerlendirmenin yolunu bulurdum.”

“Bu nasıl bir sohbet ya? Saçmalığın daniskası!” Yarıısı içilmiş sigarasını sert bir hareketle söndüren Poe bağırdı. “Meşhur

dedektiflermiş, usta suçlularmış, siz gerçeği romandan ayırt edemiyor musunuz? Van, bu çatlaklarla takılmayı bırak, hemen git yat sen."

"Çatlak derken?" Carr'm gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Huzursuzca ayaklarını kıpırdatıp yere vuruyordu. "Neyimiz çatlakmış?!"

"Öyle gibi işte... Biraz daha sağduyulu düşünmeye çalış."

Suratını asan Poe, yeni bir sigara yaktı.

"Öncelikle şimdiki gibi bir tartışma kesinlikle verimsiz oluyor. Bizim bu ekip olarak toplanmamız sadece bu defaya özel bir mesele değil. Elbette senin söylediğin gibi Van suçlu olabilir ve güzel bir yem atıp bizi tuzağına çekmiş olabilir, Carr. Ellery ya da Leroux suçlu olup inisiyatif alarak bu geziyi planlamış da olabilir. Ya da belki Carr, sen suçlusun ve iyi bir fırsat beklerken bu defaki plan ortaya çıktı. Olasılıklar üzerine tartışıp durursak sonu gelmez. Öyle yani..."

"Poe haklı," dedi Agatha. "Bu hiçbir yere varmayan boş bir tartışma olur."

"Ayrıca," dedi Poe soğukkanlılıkla sigarasının dumanını üflerken. "Siz en başından beri onların cinayet duyurusu olduğunu varsaydınız ama aslında bu, saçmalık değil mi? Polisiye denen oyunları seven insanlardan ibaret bir grup, böylesine karanlık geçmişli olan bir yerde toplanıyor. Neden kimse bunu o oyunun bir parçası olarak algılamıyor?"

"Örneğin," diyen Poe odasında gündüz Van'e anlattığı olasılıktan hepsine bahsetti.

"İşte bu, Poe, budurl" Ellerini çırparak sevincini gösteren, Leroux'ydu.

"Kahveye tuz demek." Ellery, ellerini başının üstüne koydu ve sandalyede arkasına yaslandı. "Şayet gerçekten de tuz koyarsa suçlunun mizah anlayışına şapka çıkarırım."

"Pek iyimser ve hoş bir fikir," diyen Carr, asık bir suratla yerinden kalktı. O vaziyette, haşin adımlarla yürüyerek odasına çekildi.

Onun gidişini gözüyle takip edip kısık bir sesle "İyi geceler" diyen Van de yeniden odasına geçti.

“Suçlu kim acaba, çok merak uyandırıcı, değil mi?” dedi Agatha, Orczy’ye gülümseyerek.

“Evet, öyle,” diye alçak bir sesle onu onayladı Orczy, başı öne eğik halde.

Cebinden mavi arkalı bisiklet figürlü kartları çıkarıp, beyaz masanın üzerinde gösteri yaparcasına yay çizerek yayan Ellery, “Pekâlâ” diye mırıldandı. “Kim ‘Birinci Kurban’ olacak acaba? Bu, ilginç bir oyuna dönüşmeye başladı.”

Belki de bu, silip atamadıkları o korkuyu tersine çevirme çabasıydı. Hepsi de Poe’nun fikrinden etkilenmiş görünüyordu. Sabah-tan beri devam eden o boğucu gerilim de sanki bu sayede uçup gitmiş gibiydi.

Ama yine de...

Cinayet habercisi olan o malum levhaların üzerinde yazanların gerçek olduğunu bilen bir kişinin o sırada bu adada olduğu kesindi en azından.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 4

İkinci Gün: Anakara

1

Araba 10 numaralı devlet karayolunda batıya doğru ilerliyordu.

Kavaminami, ara ara yandan direksiyon başında olan Kiyoshi Şimada'nın yüzüne bakışlar atıyordu. Her defasında da nedense içinden yükselen kahkahaları bastırmak zorunda kalıyordu.

Bir tapınak ailesinin üçüncü oğlunun arabası, kırmızı bir Familia. Dünkü kazak ve kot pantolondan oluşan tarzı tamamen değişmiş. Üzerinde gri sade bir takım elbise. Saks mavisi şık bir güneş gözlüğü. Bunlar birbiriyle gayet uyumsuz olsa da Şimada adlı bu adamın mizacı ile garip bir uyum sağlamış gibi görünüyordu.

Şimada'ya bakılırsa kayıp bahçıvan Seiiçi Yoşikava'nın eşinin adı Masako idi ve hâlâ Acimu'daki evlerinde yaşıyordu. Sabahtan adresi sorduğunu ve o sırada da ziyaret etmek için randevu aldığını söylemişti. Beppu'dan dağlara doğru kıvrıldılar ve Myoban Kaplıcaları'nın oradan geçtiler.

Pek de geniş olmayan karayolunun iki yanında çadır benzeri kamış örme yapılar sıralanmıştı. Kamışların arasından beyaz dumanlar yükseliyordu. İçlerinde banyo tuzu olarak kullanılmak üzere "kükürt çiçeği" dedikleri kaplıca suyunda çözünmeyip çökelen tortuları topluyorlardı.

Sonunda dağları geçip Usa şehrine giden yokuşa yaklaştıkları sırada...

"Senin işler nasıl gitti, Konan?" diye sordu Şimada.

"A, kusura bakmayın, size hâlâ anlatmadım değil mi?"

Yolcu koltuğunun camına yaslanmış dışarıda akıp giden manzarayı seyreden Kavaminami, başını kaşıyarak oturduğu yerde doğruldu.

"Teyit edemediklerim de oldu ama malum mektubun o üçüncü eğlenceye katılan herkesin evine gönderildiğini düşünmemiz yanlış olmaz gibi görünüyor."

"Hmm... Onların kaçış anda adada?"

"Birçoğu yalnız yaşadığından tam olarak bilmek zor. Ama muhtemelen eğlencenin ortasında ayrılan Morisu ve ben hariç hepsi."

"Bir şeyler var gibi görünüyor, tam tahmin ettiğimiz gibi."

"Bence de öyle. Gerçi Morisu burada olsaydı, biraz daha temkinli olup, meseleyi tersten düşünüyor olabileceğimizi söylerdi sanırım."

"Tersten düşünmek mi?"

"Evet. Yani şöyle, o sırada o üçüncü eğlencede bulunan kulüp üyelerinin, şimdi de adaya gitmeleri beklenmedik bir tesadüf değil. Zaten sık sık bir araya gelen kulüp üyeleri bunlar. O yüzden de hep beraber o eğlenceye de gittiler, şimdi adaya da gittiler. Dolayısıyla prensip olarak mektuplar konusu ile grubun Tsunocima'ya gidişindeki tesadüften özel bir anlam çıkaramayız, şeklinde bir görüşü var."

"Vay vay. İnce bir mantık."

"Çok temkinli bir tiptir o. Özünde aşırı kararlı ve ciddi bir adam. Böyle biri olduğundan da iyice temkinli oluyor gibi."

"Dün akşam da zaten gayet esaslı bir dedektif gibiydi."

"Öyleydi, evet. Açıkçası içten içe epey bir hayret de ettim ben. Bir kere çok zeki bir adam."

Takaaki Kavaminami ve Kyoichi Morisu, Kavaminami'nin henüz kulüp üyesi olduğu sıralardan itibaren iyi bir ikiliydi. Kavaminami son derece meraklı ve hareketli bir adamdı. Bir şey ilgisini çekmeyegörsün, yerinde duramazdı. Ancak fazla merakı yüzünden zaman zaman düşüncelerinde kestirmeye kaçtığından atlamalar olduğunun kendisi de bilincindeydi. Ayrıca bir anda alevlendiği gibi kolayca soğuyabilen bir yapısı olduğunu da biliyordu. Morisu ise Kavaminami'den farklı bir açıdan olsa da çok tutkulu biriydi, yine de bunu normalde pek ön plana çıkarmıyordu. Kafasında her şeyi

dikkatlice ölçüp tartıp ikna olana kadar düşündükten sonra harekete geçen bir tipteydi. Bu sebeple Kavaminami'ye göre Morisu adlı arkadaşı, kendisinin acele tarafından sonuca varan, yanlış hükümler veren taraflarını törpüleyen, doğrularını da teyit eden danışmanıydı.

Şimdilik koltuk dedektifliği yapacağım.

Gerçekten de ona çok uygun bir rol bu, diye düşündü Kavaminami. "Kendi niteliklerimi küçümser gibi olmak istemem ama bana olsa olsa Watson rolü uyar. Holmes'u canlandıracak kişi Morisu'dur. Ancak..."

Kavaminami, tekrar profilden Kiyoshi Şimada'ya göz attı.

Bu adam Watson veya Lestrade rolüne razı gelmez.

Araba nihayet güzel manzaralı bir platoya ulaşmıştı. Uzun otlarla kaplı ve hafif eğimli yamaçların biri bitmeden biri başlıyordu.

"Solda görünen şu dağ, Tsurumi değil mi?"

"Evet o. Son zamanlarda askılı planörlerle dolu olduğunu söylüyorlar."

"Daha yolumuz çok var mı? Acimu'ya yani."

"Biraz daha gideceğiz, yokuş aşağı indikten sonra Usa'ya gireceğiz. Sonra yine yukarı bir rampa var ve ardından Acimu Platosu. Saat şu anda bir buçuk, oraya varışımız herhalde üçe doğru olur."

Ellerini beline koyup sırtını dikleştiren Kavaminami uzun uzun esnedi.

"Yoruldu mu, Konan?"

"Ben hep gece kuşuydum, sabah erken kalkmak çok zor geliyor."

"Biraz kestir istersen. Varınca seni uyandırırım."

"Öyleyse kusura bakmazsanız ben biraz..." diyen Kavaminami koltuğunu yatırdı, Şimada da tüm gücüyle gaz pedalına asıldı.

2

Kapıda beliren Masako Yoşikava, Kavaminami'nin flu tahminlerinin aksine, küçük bezeme desenli bir kimonoyu usturuplu olarak giymiş, mütevazı ve hoş görünümlü bir kadındı.

Hastalıklı bir aşka tutulup dört kişiyi öldürerek ortadan kaybolan bir adamın karısı olmasına dayanan önyargısı nedeniyle, kadını sert biri olarak gözünde canlandırmıştı. Gerçek yaşı henüz kırklarının başıydı belki ama çektikleri yüzünden olsa gerek Masako'nun yüzü çok çökmüştü, yaşlı görünüyordu.

"Bu sabah aramıştım, ben Şimada. Çok ani oldu, kabalığınızı affedin."

Şimada böyle söyleyince bahçıvanın karısı kibarca başını eğip onları selamladı.

"Kociro Beyefendi'nin arkadaşıymışsınız. Ne çok zahmete girip bunca uzaklara geldiniz."

"Bizim Ko yani Kociro Nakamura ile tanışıyormuşsunuz."

"Evet efendim. Kendisine çok şey borçluyum. Biliyor olabilirsiniz, ben Yoşikava ile evlenmeden önce Tsunocima'daki malikânede çalışma şerefine ermiştim. Seici Beyefendi orada ikamet etmeye başladığından itibaren. Aslını söyleyecek olursam, Kociro Beyefendi'nin tanıştırması sayesinde..."

"Demek öyle. Eşinizle orada mı tanıştınız?"

"Evet efendim. Kocam da o zamanlardan itibaren malikâneye gelir giderdi."

"Burası, eşinizin babaevi mi?"

"Evet. Evlendikten sonra bir süre O— şehrinde yaşadık ama buradaki ana babamızın sağlığı pek iyi olmayınca..."

"Epey uzaktan işe git gel yapıyordu o zaman eşiniz, değil mi?"

"Buraya taşındıktan sonra bahçe işlerini sadece adadaki malikâne ve Beppu'da Kociro Beyefendi'nin evinden ibaret hale getirmişti."

"Aa, oradaki bahçeye de mi eşiniz bakıyordu?"

"Evet, efendim."

"Bu arada bugün buraya böyle gelmemizin nedeni, işin doğrusu, böyle bir şeyin bu beye... arkadaşım Konan'a gönderilmiş olması," diyerek Şimada Kavaminami'nin kendisine vermiş olduğu malum mektubu gösterdi.

"Bu nedir acaba?"

"Birisinin vefat etmiş olan Seici Nakamura Bey'in adını

kullanarak yazdığı bir mektup. Kociro Bey'in evine de buna benzer bir mektup gelmiş."

"Nee?!"

"Biz de, bunda bir şeyler var, Tsunocima'daki olayla bağlantılı olabilir mi, diye merak ettik. Belki sizden bu konuda işimize yarayacak bir şeyler duyarız diye düşündük."

Masako şaşkınlığını gizleyememişti. Sonunda usulca gözlerini yerden kaldırdı ve konuştu: "Buyurun lütfen, içeri girin. Hazır gelmişken rica ederim kocam için bir tütsü yakın."

Şimada ve Kavaminami klasik tarzda döşenmiş, loş misafir odasına buyur edildi.

İkisinin karşısına resmi tarzda dizüstü oturan Masako'nun arka tarafında, açık duran sürgü kapının ötesinde ufak bir Budist sunağı görölüyordu. Karanlığın içinde yepyeni bir *mevta levhası** beyazımsı rengiyle göze çarpıyordu.

"Bildiğiniz üzere kocam bulunamadı. Bu sene başında, geçen ay, artık öldüğünü kabul edip kendi aramızda cenaze düzenledik."

Bunları söyleyen Masako, ağlamamak için gözlerini sıkıyordu.

"Ama hanımefendi, kocanızın bir yerlerde yaşaması ihtimali hâlâ yok mu?"

"Yaşıyor olsaydı illaki bir haber verirdi efendim."

"Fakat..."

"Sadece şunu söylemek istiyorum: Kocam kesinlikle öyle korkunç bir şey yapabilecek biri değildir. Toplumdaki pek çok söylenti kulağımıza geliyor ama bizler bunlara hiç inanmıyoruz. Kocamı bire bir tanıyan insanların hepsi de böyle diyor, efendim."

Masako'nun gözü pek bir konuşma tarzı vardı. Şimada uysalca başını aşağı yukarı salladı, "Kocanızın Tsunocima'ya malikâne yanmadan üç gün önce gittiğini duydum ama tam olarak ne zamandı?" diye sordu.

"17 Eylül'de sabah erkenden buradan ayrıldı."

* Ailenin ölmüş üyelerinin anısını yaşatıp onları kutsamak için evlerdeki sunaklara yerleştirilen cilalı ahşap levha. (ç.n.)

“Sonra yirmisi sabahında yangın çıkana değin kocanızdan hiç haber aldınız mı acaba?”

“Sadece bir kez, gittiği gün öğleden sonra.”

“Telefon mu etti?”

“Evet efendim. Sağ salim adaya geldim, dedi.”

“O sırada olağandışı bir şey fark ettiniz mi?”

“Her zamanki gibiydi. Sadece hanımefendinin hasta olduğunu söyledi.”

“Kazue Hanım’ın mı?”

“Evet efendim. Kendisini görmeyince Seici Beyefendi’ye sormuş, hasta olduğundan yattığını söylemişler.”

“Aa!”

Şimada burnunun ucunu ovuştururken dudaklarını hafifçe buruşturdu.

“Affınıza sığınarak bir şey sormak istiyorum: Kocanızın Kazue Hanım’a karşı özel bir sevgi beslediğini düşündürecek bir sebep var mı acaba?”

“Ben de kocam da hanımefendiyi çok severdik efendim,” dedi Masako hafifçe beti benzi solarak. “Demin de söylediğim gibi efendim, kocam kesinlikle insanların şudur budur diyerek asılsız ithamlarda bulunduğu gibi öyle çılgınca davranacak biri değildir. Hanımefendiye yasak bir aşk beslediği falan da inanılmaz bir iddia. Ayrıca...”

“Evet?”

“Kocamın Seici Beyefendi’nin servetini çaldığı dedikodusu da son derece mantıksız bir suçlama efendim. Bir kere hayatını hedef alacak düzeyde bir mal varlığı artık yoktu...”

“Artık yok muydu? Yani artık orada değildi mi demek istiyorsunuz?”

“Gereksiz konuştum.”

“Yok, lütfen, hiç kaygılanacak bir şey değil. Sinirinizin bozulması da gayet normal.” Şimada’nın çökmüş gözleri parlıyordu. “Demek Seici’nin hiç malı mülkü kalmamıştı?” diye kendi kendine mırıldandıktan sonra sanki yeni aklına gelmişçesine, “Seici Bey ve Kociro Bey, arası hiç de iyi olmayan kardeşler diye duymuştum. Siz bu konuda ne dersiniz?”

“Evet,” derken Masako lafı ağzında geveledi. “Seici Beyefendi, şöyle yani, biraz değişik bir beydi efendim, o yüzden...”

“Kociro Bey adaya hiç gelir miydi?”

“Ben orada çalışırken ara sıra gelirdi efendim ama sonra neredeyse hiçbir ziyareti olmamış.”

“Siz orada çalıştığınız zamana kadar... Hmm, anladım.”

“Şey, pardon,” diye o âna kadar susarak ikisinin konuşmasına kulak kesilen Kavaminami lafa girdi. “Çiori Nakamura’ya olanlardan haberdar mısınız acaba? Aslını söylemek gerekirse ben onu üniversiteden tanıyorum. Az önce Şimada Bey’in size gösterdiği mektup o bağlamda bana geldi.”

“Küçükhanım Çiori’yi mi diyorsunuz?” Masako’nun bakışları tekdüze yer hasırlarına yöneldi. “Çok küçük olduğu zamanlardaki yüzünü hâlâ hatırlıyorum, efendim. Ben adadan ayrıldıktan sonra kocamdan zaman zaman onun hakkındaki hikâyeler duyardım. Zavalıcıklı Daha nasıl gençti oysa... Öyle bir şey geldi başına.”

“Çiori ne zamana kadar adada yaşadı acaba?” diye sordu Şimada.

“Yanlış hatırlamıyorsam anaokuluna başladığı sene dedesinin yanına gönderildi. Adaya döndüğü pek nadirmiş. Genelde hanımefendi O— şehrine onu görmeye gidiyor, derdi kocam. Hanımefendi ona çok düşkünmüş.”

“Peki Seici Bey?” dedi Şimada hafif öne eğilerek. “Babası Seici Bey nasılmış, kızına karşı?”

“Şöyle...”

Masako biraz telaşlı görünüyordu.

“Sanırım Seici Beyefendi çocukları pek sevmiyordu.”

3

Şudur budur derken neredeyse iki saate yakın konuştular. Yoşika-va’ların Acimu’daki evinden çıktıklarında saat beşi geçmişti. İkisinin Beppu’ya dönmeleri ise —yolda yemek molası da verdiklerinden olsa gerek— akşam dokuzu bulmuştu.

Uzun süre araba kullanınca Şimada da doğal olarak yorgun görünüyordu. Ara ara karşılaştıkları onlara doğru gelen arabaların farları yüzlerine her vurduğunda hafifçe dilini şaklattığı duyuluyordu.

“Ko’nun evine bir uğramak istiyorum, senin için uygun mu?” dedi Şimada.

“Bana fark etmez,” diye yanıtladıysa da Kavaminami içten içe pek hevesli değildi. Acimu’dan ayrıldıklarından beri güçlü bir bitkinlik hissinden mustarıptı. En önemli sebepleri uykusuzluk ve fiziksel yorgunluktu. Ama zihinsel açıdan da moral çöküntüsüne uğramışçasına bir halsizlik hissettiği de inkâr edilemezdi.

Her ne kadar hevesle yola çıktıysa da bu geziden kayda değer bir sonuç elde edememiş gibi geliyordu ona. Hoş, zaten açık ve net bir cevap bulmayı bekliyor değildi. Amacı az da olsa yeni bir bilgi edinmekti. Oysa...

Mesela...

Bu, Kavaminami’yi kendinden nefret ettirse de...

Masako Yoşikava’ya da Seici adına bir mektup gönderildiğini öğrensem, memnun olacak mıydım?

Çabuk heveslenip kolay soğuyan yapısının kendisi de farkındaydı. Kelimelere dökecek olursa, o bir çocuktü. Tıpkı bir çocuğun yeni oyuncaklar istemesi gibi o da her zaman heyecan verici bir şeyler arzuluyordu. Ve bu gelişmeler biraz bile monotonlaşırsa çabucak sıkılıp onu bir kenara atıyordu.

Araba, sonunda Kociro’nun Kannava’daki evine vardı. Gece vakti etraf sessizdi. Gökyüzüne seyrek bulutlar yayılmıştı. Soluk sarı rengiyle karanlıkta bulanıkça görünen ay orada yüzermiş gibiydi.

Şimada kapı ziline bastı. Evin içinde çaldığı belli belirsiz duyuluyordu. Fakat bir süre beklemlerine rağmen bir cevap gelmedi.

“Bu çok tuhaf. Işıklar açık ama...” diye şüpheyile mırıldandı ve tekrar zili çalıp kapıya iki üç kez vurdu Şimada.

“Uyuyor mu acaba?”

Arka kapıya doğru gitmeye yeltendiği sırada Şimada başını çevirip Kavaminami’ye baktı. Kavaminami kapının dikmesine omzunu yaslamış yere bakıyordu. Şimada vazgeçti:

"Neyse kalsın şimdilik, başka sefere artık... Kusura bakma, Konan. Seni de boş yere buralara kadar yordum. Bitap düşmüş gibisin. Hadi gidelim bari."

Devlet karayoluna çıktılar ve O— şehrine yöneldiler.

Şimada camını biraz açtı. Denizin kokusunu taşıyan gece meltemi arabanın içini doldurdu.

"Üşüdün mü, Konan?"

"Yok, o kadar değil."

Bitkinlik hissi ve ona eşlik eden kendinden nefret duygusu değişmeden devam ediyordu.

"Kusura bakma ya, sabahtan beri seni koşturup durdum."

"Yok, esas ben özür dilerim sizden. Böyle külçe gibi oturdum kaldım."

"Merak etme. Sadece yorgunsun."

Şimada, tıpkı söylediği doğrultuda, rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Sol elini direksiyondan çekti ve sırayla gözlerini ovuşturdu.

"Ben de bir yandan hayal kırıklığı hissediyorsam da diğer yandan bugünkü Acimu gezisinin çok verimli olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Beklentimizi karşılamayan şey, Seiiçi Yoşikava'nın nerede olduğuna dair mevzu, değil mi? Kısaca hayattaysa Yoşikava'nın karısıyla haberleşiyor olması olasılığının hiç de az olmadığını düşünüyorduk. Ancak o yönde herhangi bir işaretin zerresi yok."

"Ama Şimada Bey, daha ortadan kaybolmasının üstünden sadece altı ay geçmişken cenazesini düzenlemeleri size de bir biteniği olduğu hissi vermiyor mu?"

"O da var, haklısın, ama benim görüşüm, o Masako adlı kadının öyle yalan kıvıracak tipte biri olmadığı yönünde. Dürüst ve cömert biri gibi duruyor."

"Hmm..."

"Öyle görünmesem de ben insan sarrafıyım. Bir rahibin sezgisi de diyebilirsin." Şimada kendi kendine kıkırdadı. "Her

halükârdâ bu şimdi bahsettiğim açıdan hayal kırıklığı yaşadık... Sevgili Konan, sigarandan bir tane alabilir miyim?"

Kavaminami biraz şaşırmişti, tekrar sordu:

"Sigara mı?"

Şimada'nın sigara içtiğini o zamana kadar hiç görmemişti ne de olsa.

"Seven Stars var ama, olur mu?" diyerek paketiyle uzattı. Şimada gözünü önündeki yoldan ayırmadan tek eliyle hünerlerini sergileyerek bir sigara çekip ağzına götürdü.

"Birkaç yıl öncesine kadar feci bir sigara tiryakisiydim. Fakat akciğerlerim kötüleşti, ondan beri neredeyse hiç içmez oldum. Günde sadece bir tane. Miskin yaşantımda kendime koyduğum tek kural bu."

Sigarayı yakan Şimada, büyük keyif alırcasına dumanını üfledi.

"Evet, ne diyordum, verimli derken neyi kastettiğime gelirsek, öncelikle Seici'nin pek bir mal varlığı olmadığı konusu. Eğer bu doğruysa, sahiden de 'Suçlu Yoşikava'dır' teorisinin dayanağı hayli zayıflar."

"Peki Kazue Hanım'a âşık olduğu konusu?"

"Baştan itibaren o teoriyi ben inanılabilir bulmuyorum. Bana çok zorlama geliyor. Ne zamandı bakayım, bizim Ko ile bu olayı konuştuğumuz sırada o çok ısrarla şunu söyledi: Kazue Hanım, öyle eve gelip giden bahçıvanı baştan çıkaracak bir kadın asla değildir, diye. Ko'nun, Yoşikava'ya dair söylediği 'O dürüst adamın evin hanımıyla gayrimeşru bir aşk yaşaması düşünülemez' sözü de Masako'nun bugünkü iddialarının aynısıydı."

"Yani siz Yoşikava suçlu değil diyorsunuz?"

"Bu ihtimalin yüksek olduğunu düşünüyorum, evet."

Şimada bir çırpıda dibine kadar içip bitirdiği sigarayı elinden bıraktığına üzülrüncesine kül tablasına attı.

"Sonra bir de bugün duyduklarımızdan sonra bende Seici ve Ko'nun abi-kardeş aralarının iyi olmamasının sebebinin Kazue Hanım'la ilgili olduğu hissi uyandı."

"Kazue Hanım'la ilgili mi?"

"Şayet biriyle gayrimeşru ilişkisi olsa, Yoşikava değil Ko ile olurdu bence."

“Yani Kociro Bey ve Kazue Hanım mı diyorsunuz?!”

“Evet. Şimdi düşününce öyle olmalı. Geçen yılki olaydan sonra Ko birkaç hafta boyunca tamamen evine kapanmış, sersefil olmuştu. Seici’nin ölümünden ziyade Kazue Hanım’ın ölümünden yaşadığı şoktandı belki de, şimdi fark ediyorum.”

“Ama Şimada Bey, öyleyse olayın faili kim peki?”

“Aklımda bir şey var. Vakti gelince anlatacağım ama... Ondan önce bugün elde ettiğimiz sonuçları Morisu’ya bildirmemiz gerekmez mi?”

“Aa, doğru söylüyorsunuz.”

Kavaminami, ön paneldeki saate bir göz attı. 22.40’tı. Sahil boyunca O— şehrine giden karayolunda arabaların sayısı bariz şekilde seyrelikti. Yer yer gördükleri kırmızı stop lambalarının arasında ileride bir kamyonun siyah gövdesi görünüyordu. Karayoluna paralel olan demiryolunda kaptırmış giden trenin uzun ışığı...

“Telefon edin, demişti ama uğrayalım bari.”

Şimada’nın imalı sözleriyle heyecana gelmiş, azalan enerjisi kısmen yerine gelmişti. Şimada bunun farkında mıydı değil miydi bilinmez sırtarak gözlerini hafif kıstı: “Morisu... Onun da hoş bir adı var sahi.”

4

Morisu yarı şaka yarı ciddi, “Konu sen olunca, bugün gün boyu dedektifçilik oynamaktan sıkılacağını sanmıştım açıkçası,” dedi, içinde çay poşeti bulunan fincanlara çaydanlıktan sıcak su doldururken. “Şaşırtıcı ama öyle değilsin. Belki de Şimada Bey yanında olduğundandır?”

“Zihnimi okudun resmen!”

Kavaminami bir parça utanmışçasına hafifçe gülümsedi.

“Şimdi önce araştırma raporları diyelim mi dedektif bey?” deyince de Kavaminami o gün elde ettikleri bilgileri kısaca Morisu’ya aktardı.

“Hmm, demek öyle.”

İkinci bir fincanda siyah çay demleyen Morisu, şeker bile eklemeyen kafasına dikip içti.

“Ee? Yarın ne yapmayı planlıyorsun peki sevgili Watson?”

“Hmm, ne yapmalı ki?”

Kavaminami küt diye olduğu yere uzanıverdi. Bitkin görünen bir halde başını dirseğinden büktüğü koluna dayadı, “Doğrusunu söylemek gerekirse, moralim biraz bozuk. Zaten uzun bahar tatilinde canım sıkılıyordu. Her akşam paso *mahjong*... O sırada da bu ‘ölüden gelen mektup’ çıktı ortaya. Görmezden gelmem imkânsızdı! Normal olarak böyle bir şey olunca bir coştum ama...”

“Hadi hadi, kendini analiz etmeyi kes şimdi, sıkıcı oluyor. Şimada Bey’in de tadını kaçıracaksın.”

Şimada ise eliyle sivri çenesini sıvazlayarak garipçe kıs kıs gülüyordu.

“Sıkıntıyı savmak için gayet iyi bir yöntem bu. Meşguliyet yüzünden hayal gücünü kaybetmeye izin vermekten çok daha sağlıklı bir yol bence. Ben de aynı Konan gibiyim. Boş vaktim çok olmasa, bu yaşta böyle şeylerle uğraşmazdım. Yani tabii özünde meraklı ve araştırmacı biri olmakla ilgili. Bu arada sevgili Morisu...”

“Efendim?”

“Koltuk dedektifimizin fikirlerini duymak isteriz.”

“İşin bu noktaya geleceğini tahmin etmiştim.”

Kurumuş dudaklarını diliyle ıslatarak memnuniyetle güldü Morisu.

“Doğrusu dün bu konuyu duyduğumdan beri aklımda bir şey olmadığını söyleyemem. Ama bu, mantık süzgecinden ziyade basit bir varsayım düzeyini geçmeyen bir tahmin olduğundan çok da ciddiye almamanızı rica edeceğim.”

“Hmm... Tıpkı Konan’ın söylediği gibi temkinli birisin desene. Ee?”

“Temkinli biri için fazla cüretkâr bir fikir bu ama. Muhtemelen siz de aynı şeyi düşünmüşsünüzdür Şimada Bey.”

“Bana da öyle geliyor.”

"Peki madem. Kısacası..." Morisu bu noktada bakışlarını Şimada'dan, Kavaminami'ye çevirdi. "Bunu sen neden bulamadın, çok garipsedim cidden. Ne diyordum, evet, kısacası Tsunocima vakası, malum Francis Nevins Jr.'ın deyişiyle 'Birlstone Gambiti' hatlarına sahip değil mi, diye düşündüm."

Kavaminami'den "Aa!" diye bir çığlık yükseldi, "*Seici aslında yaşıyor mu diyorsun?*"

"Onu iddia edemem. Sadece bir olasılığa işaret ettiğimi unutmama."

Morisu, üçüncü fincan çayını yaparken yavaş yavaş sözlerine devam etti:

"Evin çalışanları olan karı koca Kitamura'ların başlarının bal-tayla parçalandığı söyleniyor. Yangın felaketinde yanıp kimlik teşhisleri zorlaşmış olsa bile burada 'yüzü olmayan ceset' tarzı bir numaranın mümkün olacağını sanmıyorum. Kazue Hanım'ın cesedinde ise o malum kayıp sol el dışında sorun teşkil edecek bir nokta yok. Üzerinde dikkatle durulması gereken şey, ne açıdan düşünersek düşünelim Seici'ye ait olduğu söylenen ceset oluyor.

"Evet, öyle olması gerek. Tüm bedenine gazyağı dökülerek yakılan ceset. Yüzü zaten de mesela bedeninde eski yara veya ameliyat izi bile olsa kimliği öyle kolayca tespit edilemez. Polisin neye dayanarak cesedin Seici'ye ait olduğuna hükmettiğini bilmiyoruz tabii ama onun aslında başka birinin cesedi olması ihtimali düşünülebilir bence. Üstelik bir de tam o sırada ortadan kaybolan bahçıvan varken... Şimada Bey?"

"Buyurun, sayın usta dedektif?"

"Seici ve Yoşikava'nın yaşını, boyunu posunu soruşturmuş olabilir misiniz acaba?"

"Hahha! Çok zekisiniz, tam tahmin edileceği gibi," diyen Şimada memnun bir halde sırıttı. "Yoşikava, Seici ile aynı yaştaymış, o sırada kırk altı yaşındalarmış. Boy pos açısından ikisi de orta yapılı. Tesadüfe bakın ki ikisinin kan grubu da A imiş. Doğal olarak, yanmış olan cesette tespit edilen kan da A grubuymuş."

“Bunca şeyi nasıl öğrendiniz?”

Kavaminami hayret dolu bir ifadeyle bunu sorunca Şimada utanmışçasına yanağını ovuşturarak, “A, sana söylemedim, değil mi? Oradaki poliste bazı tanıdıklarım var da. Evet, sevgili Morisu, diyelim ki Seici Nakamura ile Seiiçi Yoşikava’nın yerleri değiştirildi. Sen olsan vakayı nasıl yeniden kurgularsın?”

“Evet, bir bakalım. Öncelikle...” diyen Morisu elini yavaşça alnına koydu ve boşluğa bakmaya başladı. “İlk öldürülen, Kazue Hanım’dı, değil mi? Tahmini ölüm zamanı, ayın on yedisiyle on sekizi arasında mıydı? Seiiçi Yoşikava’nın adaya gelip Masako’ya telefon etmesi ise on yedisinde öğleden sonra olduğundan bence muhtemelen o sırada hanımefendi çoktan öldürülmüştü. Yoşikava onu göremeyip merak edince, Seici hasta olduğundan yattığını uydurdu. Aslında adam çoktan kadını uyku hapiyle uyutup boğmuştu. Sonra Seici olanların ortaya çıkmasından korkup Kitamura çiftini ve Yoşikava’yı da öldürmeye karar verdi. Üçüne ilaç verip uyuttu, bağlayarak hareket serbestilerini kısıtladı. Ve ayın on dokuzunda Kitamura çiftini baltayla öldürdü. Sonrasında ilaç etkisiyle uyumaya devam eden Yoşikava’yı, Kazue Hanım’ı öldürdüğü odaya taşıdı, bağlarını çözdü, hatta belki kendi kıyafetlerini ona giydirdi. Üstüne gazyağını döktü. Malikâneyi ateşe verip adadan kaçtı. Bu şekilde katil olan Seici’nin kurbanlardan biri olan Yoşikava’yla ‘ikame’si gerçekleştirilmiş oldu. Klasik bir ‘yüzü olmayan ceset’ numarası. Ancak bu şekilde düşünsek de anlaşılamayan birkaç nokta var. Şu an aklıma gelen, evet bakalım... dört nokta var.”

“Hmm... Neymiş onlar?” diye Şimada onu konuşmaya teşvik etti.

“Birincisi, sebep elbette. Öncelikle Seici neden yirmi küsur yıldır birlikte olduğu karısını öldürmek zorunda kaldı? Cinnet geçirmiş demek de yeter belki ama bir delinin cinnet geçirmesi için bile sebep olmalıdır.

“İkincisi, dün akşam da bahsetmiştim ama kesik el mevzu-su. Seici neden karısının sol elini bileğinden kesti? Onu nereye koydu?”

“Üçüncüsü, suç zamanları arasındaki boşluklar meselesi. İlk önce karısını on yedisinde, en son da Yoşikava’yı yirmisinin şafak vaktinde öldürüyor. Bu üç gün süresince Seici ne yapmış olabilir ki?”

“Son olarak da cinayetleri işleyen Seici adadan nasıl kaçtı? Ve o zamandan şimdiye nerede saklanıyor?”

“Aşağı yukarı benim buraya gelene değin düşündüklerimle aynı gibi,” dedi Şimada. “Bana öyle geliyor ki bu sıraladığın noktalardan en azından birincisine cevap verebilirim.”

“Kazue Hanım’ı öldürmesinin sebebine dair mi?”

“Evet. Elbette senin de az önce söylediğin gibi varsayım sınırları dahilinde bu konuşma sadece.”

“Kıskançlık mı?” diye sordu usulca Morisu. Şimada dudağını büzerek başını aşağı yukarı salladı.

“Sıradan duygular, şayet Seici gibi bir çeşit dâhi olan birinin yüreğinde çok uzun bir süre boyunca birikirse inanılmaz boyutta bir deliliğe varabiliyor... Konan?”

“Efendim?”

“Masako Yoşikava’nın, Çiori Nakamura hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?”

“Evet, tabii ki.”

“Şöyle demişti değil mi? Çiori adaya çok nadiren geliyormuş. Kazue Hanım’ın kızını çok sevdiğini söyleyince Seici’nin bu açıdan nasıl olduğunu sorduğumda...”

“Çocukları pek sevmiyordu sanırım, gibi bir şey dedi, değil mi?”

“Aynen. Seici’nin kızına karşı öyle pek bir sevgisi yoktu belli ki.”

“Doğru ya, kızın cenazesinde yas tutanların başında da Seici’nin adı yoktu.”

“Ne söylemeye çalıştığımı anlıyorsunuz, değil mi?”

Şimada sırayla Kavaminami ve Morisu’nun yüzlerine baktı. Kavaminami uysalca başını salladı. Morisu ise kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırды.

“Çiori’nin Seici’nin kızı olmadığını düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Evet öyle, Morisu.”

“Peki kimin kızı?”

“Kociro Nakamura’nın işte. Masako’ya bakılırsa o, Yoşikava ile evlenip malikânedeki işinden çıkana kadar Ko sık sık adaya geliyormuş. Yani önceden abi-kardeşin arası öyle kötü değilmiş. Sonra Ko ansızın adaya gelmeyi bırakmış. Bunun Çiori’nin doğduğu sıralara denk geldiğini sanıyorum. Ne dersin, sevgili Morisu?”

“Neyse artık,” dedi Morisu, cam sehpanın üzerindeki sigarasına uzanarak.

“Bugün dönüş yolunda Kociro Bey’in evine o yüzden mi uğradık yani?”

“Evet, öyle. Ko ile görüşüp onu biraz sıkıştırırım diye düşünmüştüm.”

“Şimada Bey!” dedi artık dayanamayacağını hisseden Morisu. “Böyle bir şeyden vazgeçmelisiniz bencel!”

“Hayda! Ne oldu böyle birdenbire?” diyen Şimada şaşırılmış bir görüntü sergiledi.

“Haddimi aşmış gibi olacağım ama siz her ne kadar Kociro Bey ile samimi olsanız da böyle bir konuyu bu denli kurcalamanız doğru mu?”

Morisu sakın bakışlarını Şimada’nın yüzüne dikmişti.

“Biz üçümüz burada kendi aramızda şudur budur diye konuştuğumuz sürece bir sorun yok. Ama o konuşmada yapılan tahminlere dayanarak başka insanların özel hayatlarını, hem de o kişinin asla bilinmesini istemeyebileceği konuları kurcalamaktan sakınmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“İyi de Morisu, Seiiçi Yoşikava’nın eşini ziyaret etmemizi söyleyen sen değil miydin?” diye Kavaminami ona karşılık verdi. Morisu hafiften bir iç çekti ve “Zaten ‘Nasıl da fevri bir laf ettim,’ diye bütün gün içim içimi yedi. Bu konuda merakım ve vicdanım çatıştığından karmaşık duygular içindeyim. Dün akşam yanlış olduğunu bile bile kendimi kaptırdım. Sonuçta sırf biz eğleneceğiz diye böyle davranmak bana yanlış geliyor. Dağda gün boyu taştan Budaların karşısında dururken bunun gitgide daha da fazla farkına vardım.”

Duvarın dibindeki şövaleye baktı. Tuvaldeki resim, boyanın palet bıçağıyla kalınca sürölüp renklendirildiği aşamadaydı.

“Bencilce olacak belki, Şimada Bey, ama ben bu noktada artık bırakmak istiyorum. Koltuk dedektifliğine soyunan bendeniz zaten size varsayımlarımı söylemiştim efendim.”

Morisu böyle konuşunca Şimada hiç de gücenmiş gibi bir tavır takınmadı.

“Yani senin vardığın sonuç, Seici’nin hâlâ hayatta olduğu, değil mi?”

“Buna sonuç demek yanlış yönlendirme olur. Benim işaret ettiğim şey, şimdiye kadar lafı geçmemiş bir olasılıktan ibaret. Buradaki esas mesele olan ‘Seici hâlâ yaşıyor mu?’ sorusunu bana sorsanız kesinlikle ‘Hayır’ derdim.”

“Peki mektup konusu? Onu nasıl yorumluyorsun?”

“Büyük ihtimalle adaya giden gruptan biri bunu şaka olsun diye yapmıştır... Çay içer miydiniz?”

“Yok, teşekkürler.”

Morisu kendi fincanında dördüncü defa siyah çay demledi.

“Diyelim ki Seici gerçekten de hayatta... Böyle bir durumda hiç de sevgi duymadığı, hatta belki de nefret ettiği kızı Çiori’nin ölümüne ilişkin öyle bir suçlamayı sahiden yazar mıydı acaba?”

“Off...”

“Ayrıca şöyle düşünüyorum: Mesela öldürme arzusu gibi aşırı uçtaki bir duyguyu uzun süre boyunca yüreğinde tutmak, normalde tahmin edildiğinden çok daha zor bir şeydir. Tutun ki altı ay önceki o olayın faili Seici. Adamın aynı anda sadece Kazue Hanım’a değil, Çiori’nin ölümüne sebep olan gençler ve kardeşi Kociro Bey’e karşı da öldürme arzusu duyduğunu farz edelim. Bu arzu cinnet geçirmek şeklinde ortaya çıktıysa karısını öldürünce hemen ardından Kociro Bey ve o gençleri de öldürmeye yeltenmesi gerekmez miydi?”

“Bir insanın sinirlerinin onca zaman gizlenip, altı ay geçtikten sonra şimdi o tehdit mektuplarını göndererek onlardan intikam almaya başlayacak kadar güçlü olabileceğine ben inanmıyorum.”

“...”

Kavaminami'nin tam o anda, “Sıcak su hâlâ var mı, Morisu?” demesi, sessizliğe gömülmüş olan Şimada'nın yardımına koşma çabası gibiydi.

“Kaynatayım. Yeterince yok.”

“Öyleyse boş ver.” Kavaminami sırtüstü yatıp kollarını kavuşturdu. “Evet, Şimada Bey de ben de boş vakti olan insanlar olduğumuzdan, senin prensiplerini bir yana bırakıp, bir süre daha dedektifçiliğe devam edeceğiz.”

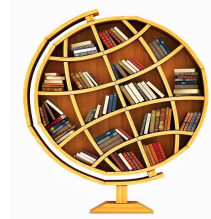
“Zorla bırakın demiyorum ya!” Ardından Morisu sesini hafif yumuşattı: “Ama başkalarının yüreklerinin mahrem kalması gereken yerlerine sallapati girercesine davranışlardan mümkün olduğunca kaçınmak gerek bence.”

“Bunun farkındayız zaten.”

Kavaminami hafifçe esnedi. Sonra da dalgınca kendi kendine mırıldandı. “Tsunocima'dakiler şimdi ne yapıyor acaba?”

Onların bilmesi elbette mümkün değildi.

Şehirden denizle ayrılmış olan o küçük adada, *öldürme arzusunun* sahne alacağı zaman gitgide yaklaşıyordu.

BÖLÜM 5

Üçüncü Gün: Ada

1

Uyandığında artık öğlen olmak üzereydi. Gece kuşu olmasının sonucu olarak geç vakte kadar uyumuştı.

Agatha saatine baktı ve panikle yerinden kalktı. Fakat dışarıya kulak kesildiğinde fark etti ki diğerlerinin uyanmış olduğuna dair bir işaret yoktu.

Tekrar battaniyeye sarındı, o halde ağır ağır yüzüstü döndü. Gece yatağına girdiğinde saat üçü geçiyordu. Odasına erkenden çekilen Carr ve Van hariç, gruptaki diğerleri de muhtemelen onunla aynı durumdaydı.

Her ne kadar tatilde olsa da sadece kendisinin geç vakte kadar uyumasını utanç verici bulduğundan, Agatha öyle olmadığını fark edince rahatladı ve komodininin üzerine koyduğu sigaraya uzandı.

Düşük tansiyonu vardı. Sabah uyanıp da vücudunun tamamen kendine gelmesi yaklaşık bir saat sürerdi.

“Neyse artık,” diye düşündü Agatha.

Orczy de hâlâ kalkmadı mı ki?

Ne kadar geç yatarsa yatsın o kızın bu saate kadar uyuması çok nadirdi. Acaba hastalanmış mıydı? Ya da çoktan kalkmıştı da diğerleri odalarından çıkmayınca kendi odasına geri mi dönmüştü? Yoksa...

Üflediği sigara dumanının hareketini dalgın gözlerle takip etti. Sigarayı severdi ama insanların önünde içmekten kaçınırdı. Agatha, ikinci sigarasını biraz tüttürdükten sonra nihayet uyuşuk bedenini yataktan kaldırdı.

Siyah bluzunun üzerine bej rengi ince askılı bir elbise giydi ve boy aynasının önünde durdu. Düzgün görüldüğünden emin olduktan sonra banyo ve makyaj malzemelerini koyduğu keseyi alıp odasından çıktı. Kimseden iz bulunmayan ongen salon artık öğle vakti olmasına rağmen her zamanki gibi loştu. Sadece ortadaki masa beyazlığıyla göze çarpıyordu. Tavan penceresinden görünen ongen gökyüzü dünküyle aynı donuk renkteydi.

Agatha doğrudan banyoya yöneldi, çabucak yüzünü yıkayıp makyajını yaptı. Salona döndüğünde masanın üzerinde dağınık duran fincan ve bardakları, izmarit dolu kül tablalarını temizlemeye koyuldu. Tam o sırada...

Görüş alanının köşesinde bir anda *kırmızı bir şey* belirdi.

O da ne öyle?

Öyle düşündü, yüzünü ona doğru çeviriyordu ki o kırmızı şeyin ne olduğunu hatırladı. Apansızın yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. *Tıpkı hatırladığı gibi bir şey*, o ham ahşaptan yapılmış kapının üzerinde asılı duruyordu.

Birinci Kurban

“Hiiii!” diye bir ses çıkardığını hissetti ve hemen ardından Agatha var gücüyle çılgığı bastı.

Arkasındaki bir kapı savrularak açıldı. Salona ilk fırlayan Carr oldu. Görünüşe göre çoktan uyanmış ve giyinmişti.

Olduğu yere çakılmış haldeki Agatha’yı gördü ve onun gözlemini diktiği şeye bakınca, “O kimin odası?” diye bağırarak sordu.

Agatha’nın cevabı o an boğazında düğümlendi. Kırmızı yazı bulunan bir levha, kapıdaki isim etiketini gizleyecek şekilde yapıştırılmıştı.

Ongen alanı çevreleyen kapılar birbiri ardına açıldı, diğerleri de odalarından fırladı.

“Kimin odası, Agatha?!” diye Carr tekrar sordu.

“O— Orczy’nin.”

“Neee?!”

Kapıya doğru fişek gibi fırlayan Poe oldu. Üzerinde hâlâ pijaması vardı. Uykuda karışmış saçlarını iyice karmakarışık ederek müthiş bir güçle kapının tokmağına atladı.

Kapı kilitli değildi. Şaşırtıcı derecede kolayca açıldı.

Oda karanlıktı. Panjurlardaki boşluklardan sızan birkaç ışık hüzmesi, keskin bir bıçak gibi karanlığı yarıyordu.

"Orczy" dedi Poe, titreyen bir sesle. "Orczy."

O loş karanlığa gömülmüş halde duvarın yanında duruyordu yatak. Kız orada sessizce yatıyordu. Bir battaniye göğsünün alt hizasına kadar düzgünce üstüne örtülmüştü. Yüzünün üzerindeyse kızın kendi lacivert hırkası vardı.

"Orczyl"

Poe, kükremeyi andıran bir çığlıkla odaya daldı. Yatakta yatan beden, en ufak bir tepki göstermedi.

"Aman Tanrım! Orczy..."

Kızın yüzüne örtülmüş hırkayı dermanı tükenmişçesine hantal elleriyle kaldırırken Poe'nun geniş omuzları hafif hafif titriyordu. Onun ardından odanın kapısına kadar gelmiş ve oraya çakılmış haldeki diğer beşi bunun üzerine odanın içine girmeye çalıştı.

"Gelmeyin lütfen!"

Poe ellerini kaldırıp yalvarırcasına onları durdurdu.

"Lütfen! Onun bu haldeki yüzüne bakmayın, onun hatırına..."

Onun sesini duyunca elektrik çarpmışa dönen beşi, yeniden oldukları yerde durdu. Poe zorlanarak derin bir nefes aldı. Sonra bir kez daha yavaşça hırkayı kaldırdı ve Orczy'nin artık asla hareket etmeyecek ve utangaç olmayacak vücudunu nazikçe muayene etmeye başladı.

İşini bitiren Poe sonunda hırkayı önceki gibi örttü. Ağır ağır ayağa kalktı, tavana bakarak, uzun ve inilti içinde nefesini bıraktı.

"Hepimiz dışarı çıkalım," dedi Poe başını arkadaşlarına doğru çevirip. "Burası suç mahalli. Kapıyı kilitleseک iyi olur. Anahtar nerede?"

"Burada."

Ne ara içeriye kadar girdiyse, Ellery pencerenin yanında duran çalışma masasının üstünden anahtarı aldı.

"Pencere mandalı da açık duruyor. Onu ne yapalım?"

"Kapatmak lazım. Hadi çıkalım, Ellery."

"Baksana... Orczy'ye ne olmuş?" diye sordu Van. Poe, Ellery'den aldığı anahtarı sıkıca kavradı ve kısık bir sesle yanıtladı:

"Ölmüş. Boğulmuş."

"Olamaz!" diye bağırdı Agatha.

"Olmuş."

"Ama bu... Poe... Orczy'yi görmek istiyorum."

"Bunu yapamayız." Poe gözlerini kapattı, acı içinde başını iki yana salladı. "Orczy boğularak öldürülmüş, Agatha. Rica ederim onu görme isteğinden vazgeç. Ölmüş olması, onun hâlâ genç bir kadın olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Agatha hemen Poe'nun kastettiği şeyi anladı. Boğularak ölmüş birinin cesedinin feci görünümünden bahsediyordu. Onun söylediğini kabul ederek başını aşağı yukarı salladı ve kendine söylen-diği gibi odadan çıktı.

Poe, kapıyı kapatmaya yeltenip elini kapı tokmağına götürdü-ğünde... Yengece benzer bedeniyle yandan biri gelip araya girdi ve onu göğsünden itip orada dikildi.

"Biz buradan çıkarmak için fazla acele ediyorsun!"

Carr'dı bu. Gözlerini kaldırıp Poe'nun suratına dik dik bak-tı. Samimiyetsiz tebessüm denebilecek bir ifadeyle, "Bir bakıma bizler cinayet uzmanı sayılırız. Orczy'yi öldüren katili kendimiz bulmak isteriz! Olay yerini ve cesedi daha ayrıntılı incelememize izin ver!"

"Seni alçak!" Poe'nun beti benzi atmıştı, bağıırırken tüm bedeni titriyordu. "Sen arkadaşımızın ölümünü kendi eğlençen yapmak niyetinde misin? Bu işi polise bırakacağız!"

"Ne saçmalıyorsun sen! Polis ne zaman gelecek? Nasıl haber vereceğiz? O levhaları hatırlıyorsun, değil mi? Evet! Polis dedek-tifleri buraya geldiği sırada 'KATİL' ve 'DEDEKTİF' dışında hepimiz öldürülmüş olacağız!"

Poe ona aldırmadı ve zorla kapıyı kapatmak için tüm gücünü verdi. Carr, sararmış hoyrat elleriyle tekrar onun kolunu yavaşça iterek engel oldu.

“İyi düşün, Poe. Böyle havalara girmekle bu iş olmaz. Bir son-
raki öldürülen sen olabilirsin!”

“Bırak, Carr!”

“Yapmazsam ne olur? Öldürülmeyecek tek kişi olacağından mı eminsin yoksa? Sadece katilin böyle bir güveni olabilir!”

“Ne demek istiyorsun sen?”

“Hah, tam isabet!”

“İkiniz de kesin şunul!”

Poe onu tutmaya çalışıyordu. Gergin bir yüz ifadesi olan Carr ise kavga pozisyonu almıştı bile. Van, Carr’ın koluna atlayıp onu kapının yanına doğru çekip uzaklaştırdı.

“Ne yapıyorsun sen, adi herif!” diye bağırdı Carr kıpkırmızı kesilerek.

O anda Poe çevik bir hareketle kapıyı kapattı ve kilitledi.

“Çok ayıp, Carr!”

Kimbilir hangi arada mutfığa gidip gelmiş olan Ellery, elinde artık altı tane kalmış olan o malum levhalarla konuştu: “Poe haklı. *Maalesef...*”

2

“Bu saçmalıklı Birinin şakası olmalı. Böyle bir şey gerçek olamaz!”

“Leroux.”

“Cinayetin şakası olmaz. Bu bir kâbus kesinlikle! Bir hata var illaki.”

“Leroux, yeter lütfen!” diyen Agatha’nın tiz sesiyle Leroux sırtını kamburlaştırıp titredi ve kayıtsız bir tavırla başını kaldırdı. “Özür dilerim,” diye hafifçe mırıldandı. Sonra tek kelime etmeden başını tekrar öne eğdi.

Altı kişi salondaki masanın etrafına oturmuştu. Kimse diğerlerinin yüzüne dosdoğru bakmıyordu. Önceki akşama kadar başı hep öne eğik haldeki kısa saçlı genç kadının sessizce oturduğu sandalyenin boş oluşu iyice göze batıyordu.

“Orczy’yi kim öldürdü?”

Agatha’nın uçuk pembeye boyalı dudaklarından lanet okurcasına dökülen bu soru, soğuk olan ortamdaki havada inceden bir ürperti bıraktı.

“Kimse ‘Ben öldürdüm’ demez ki,” diye cevapladı onu Ellery.

“Ama suçlu burada olmalı. Bu altı kişinin arasında. Orczy’yi kim öldürdü? Yeter hadi, bilmezden gelmeyi bırak seni katil!”

“Kimse katilim ben diye baştan öne çıkmaz ki!”

“Ama Ellery...”

“Tamam, Agatha. Biliyorum.” Ellery, yumruğunu hafifçe masaya vurdu. “Elbette suçlunun kim olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Ne diyorsun, Poe? Bulduklarını bize açıklamaya hazır mısınız?”

Poe, biraz tereddüt sergiledikten sonra kalın dudaklarını büzüştürüp başını uzun uzun aşağı yukarı salladı.

“Demin de söylediğim gibi, o... Orczy boynu sıkılarak öldürülmüş. Boynunda her yerde bulunabilecek naylondan bir ip sarılı. Altında da belirgin şekilde ipin izi var. Cinayet olduğuna şüphe yok.”

“Direndiğine dair bir belirti?”

“Yok. Uyurken saldırıya uğramış ya da gafil avlanmış. Artık hangisiyse. Başından darbe aldığına dair bir iz göremedim, yani önden vurularak bilincini yitirmiş değil. Fakat çözemediğim bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Demin gördüğümüz şey. Nasıl bir niyetle bilmiyorum, ama katil cesede bir çekidüzen vermiş gibi. Yatağa düzgünce sırtüstü yatırmış, pijamasını düzeltmiş, yüzüne hırka örtmüş. Bunun, nasıl desem, katilin vicdanı olarak yorumlayabiliriz ama sorun şu ki...” dedi Poe kaşlarını sertçe çatarak. “*Orczy’nin cesedinin sol bileğinden aşağısı yoktu.*”

“Ne diyorsun?!”

“Nasıl yani, Poe?”

“Yani *sol eli kesilmiş.*”

Poe, oradaki gürültü patırtı içinde etrafına yavaşça baktı. Daha sonra avuçları yukarıya bakacak şekilde ellerini masanın üzerine koydu. Parmaklarında az olmakla birlikte kırmızı kan lekeleri vardı.

“Düz bir bıçak veya mutfak bıçağı, büyükçe bir kesici alet kullanılmış gibi. Suçlu, epey bir uğraşmış olmalı. Kesik çok feciydi.”

“Tabii ki öldürdükten sonra kesmiştir, değil mi?” dedi Ellery.

“Kesin emin olamayız ama öyle düşünmek doğru bence. El, kalbi henüz atarken kesilmiş olsa kan kaybı bu düzeyde kalmazdı.”

“O odada buna benzer kesici bir alet de görünmüyordu, değil mi?”

“Doğru. Kesilmiş olan el de görebildiğim kadarıyla orada değildi.”

“Katil alıp götürmüş yani?” diye kendine sorarcasına mırıldandı Ellery, esnek parmaklarını sıkıca birbirine kenetleyerek. “Katil neden bunu yapsın ki?”

“Zırdeli işte,” dedi Agatha sesi yükselterek.

Ellery hafifçe burnunu çekti, “Veyahut şaka yapmaya bayılan bir herif. Benzerliğin farkında mısınız? Katil geçen yıl bu adada olan o olaya benzetmiş.”

“Aa!”

“Mavi Köşk’teki dörtlü cinayet. Kurbanlardan biri, Kazue Nakamura boğularak öldürülmüş, üstelik sol eli kesilmişti.”

“İyi ama neden, Ellery?”

“Bu benzetmedeki amacı ne mi diyorsun? Hmm...” diyen Ellery bilmediğini gösteren şekilde omuzlarını kaldırıp indirdi. “Şimdilik devam edelim. Poe, ölüm zamanını tahmin edebilir misin?”

“Ölüm lekeleri hafif. Nabzına baktığımda bedenin katılaşmaya başladığını gördüm. Sağ elinin sıkılı olan parmaklarını kolayca açabildim, yani katılaşma henüz eklemlere kadar yayılmamıştı. Ayrıca kanın pıhtılaşma derecesini de göz önüne alacak olursak... Evet, ölümün üzerinden dört ila beş saat geçmiş. Bu sabah saat yedi ila sekiz civarı, aralığı geniş tutarsak saat altı ila dokuz arasında ölmüş diyebiliriz. Ancak bu bir amatörün görüşü. Sorgusuz kabul ederseniz olmaz, beni zora sokarsınız.”

“Sana güveniyoruz,” diyen Carr maymun gibi dişlerini göstererek güldü. “Hem büyük bir hastanenin varisi hem de K— Üniversitesi Tıp Fakültesi’nin dâhi öğrencisi buyuruyorlar ne de olsa. Elbette kendilerinin katil olmadığını varsayarsak...”

Poe sessiz kaldı, Carr'a doğru bakmadı bile.

"Bu sabah altıyla dokuz arası, kendisi için şahit gösterebilecek kimse var mı?" diye sordu Ellery hepsine birden. "Olaya ilişki herhangi bir şey fark eden kimse var mı?"

Hiçbirinden bir cevap gelmedi.

"Peki madem, cinayet sebebi hakkında fikri olan kimse var mı?"

Leroux, Van ve Agatha'nın bakışları yavaşça Carr'ın yüzüne gitti.

"Demek öyle..." dedi Ellery umursamaz bir ses tonuyla. "Anlaşılan sadece Carr'ın sebebi vardı. Hoş, bu sebep fazla bariz ya neyse..."

"Ne diyorsunuz? Neden ben?"

"Reddedilmişsin ya, Orczy tarafından."

Carr irkildi ve sesi çıkmadı, dudağını kan sızdıracak derecede büyük bir güçle ısırıldı.

Agatha, alaycı alaycı gülümseyerek, "Ama Ellery, katil Carr ol- saydı cesede öyle çekidüzen vermezdi, değil mi?" dedi dobraca. "Carr, bunu yapmayacak tek kişi."

3

"Kahretsin!"

Bir kayanın üstüne oturmuş ve gözlerini ileride görünen Nekocima'ya dikmiş olan Carr yere tükürdü. Etrafta büyümüş yabancı otları sert hareketlerle çekip, ellerinin kirlenmesine aldırmadan yapraklarını yoluyordu.

"Kahrolsunlar."

Öfkesini çıkaramıyor, bunu tekrar edip duruyordu. Yolduğu yapraklar rüzgârla denize doğru savruluyordu.

Adiler, normalde hep kendi kafalarına göre ayrı gidiyor. Sadece beni suçlarken birlik oluyorlar! Poe denen herif de laf olsun torba dolsun diye konuşup duruyor! Eminim ki o sırada Orczy'nin cesedini ve olay yerini araştırmak isteyen sadece ben değildim.

Özellikle Ellery kendi başına araştırma isteğiyle yanıp tutuşmuyor muydu? Leroux da Van de öyle görünüyordu. Sonuçta işi tek

başına Poe'ya bıraktılar fakat tüm grup bunun tehlikeli olabileceğinin farkında değil miydi?

Aşağıda vurup duran dalgaların sesi bile sinirini bozuyordu. Bir kez daha yere tükürdü, dudaklarını büzdü, yumruğuyla dizine vurdu.

Hepsi Orczy'nin yüzünden. Ben onun tarafından reddedilmişim! Pehl Can sıkıntısından kurtulmak için biraz konuştum onunla, o kadar. O ise ciddiye alıp havalara girdi. Saçmalığın daniskası. Kendini ne sanıyorsal Pehl Ben böyle bir şey yüzünden cinayet işleyecek biri değilim!

Öfke ve aşağılanmışlıktan yerinde kıvranan Carr, karşısındaki manzaraya baktı somurtarak.

"Tahmin ettiğimiz gibi, tekne falan pek mümkün görünmüyor. Ağaç kesip sal yapalım desek bile alet edevatımız yok. Tut ki yapmayı başardık, öyle bir şeyle anakaraya ulaşabilir miyiz, bilmem. Sigara içer misin, Van?"

Carr dışındaki beş kişi, bir yolunu bulup anakarayla irtibat kurmak mümkün mü diye iki gruba ayrılıp adayı keşfetmeye karar vermişti. Buradakiler Poe, Van ve Agatha idi. Adanın güney sahilinden doğu sahiline kadar olan bölümü araştırıyorlardı.

Van'e bir sigara ikram edip kendisi de bir taneyi ağzına götürren Poe, yüzünde ciddi bir ifadeyle kollarını kavuşturdu.

"Sanırım bir ateş yakıp bizi bulmalarını beklemekten başka çaremiz yok."

"Öyle bir şeyi fark ederler mi ki? Ayrıca..."

Van sigarasını yakarken başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Bulutlar da hayli göz korkutucu. Bu akşam yağmur yağabilir."

"Fena ya. Her ihtimale karşı bir irtibat yolu neden düşünmedik ki baştan?"

"Bu saatten sonra bunları söylemenin bir anlamı yok. Kimse böyle bir durumu öngöremezdi," diyen Van'in omuzları çöktü. "Sonunda ateşim de düştü ama... artık neye yarar."

"Deminden beri bir tane balıkçı teknesi bile geçmedi," dedi Agatha içler acısı bir sesle.

Hafif bulutlu olan gökyüzünün altında kısmen kasvetli, karanlık bir gölgeye bürünen deniz uzanıyordu.

“Hayır, er ya da geç bir tekne yakınlarla gelecektir. Bir gözcü bulundurmamız iyi olabilir. Üç vardiya şeklinde ikişerli gruplar.”

“Hayır, olmaz Poel” diye isteri içerisinde haykırdı Agatha. “Katil olabilecek biriyle yalnız kalmak mı? Şaka değil bul”

“Peki madem, üçer kişilik grup yapalım.”

“Hep beraber de gelebiliriz, Van. Eğer buralardan geçen bir tekne varsa zaten sadece limandan çıkarken ya da limana girerken, yani şafak vakti veya günbatımında olacaktır.”

“İlla öyle olması şart değil.”

“Her halükârda bir teknenin bizi bulma olasılığı çok düşük bence. Buraya gelirken baba oğul balıkçılardan yaşlı olanı söylemişti ya. Bu civarın balık tutma yerleri epey güneye doğru olduğundan adaya yaklaşan tekne pek olmazmış.”

“Ama yapabileceğimiz başka bir şey de yok işte. Yakacak odun var mı acaba?”

“O da bir sorun, evet,” diyen Poe başını çevirip arkasındaki ormana baktı. “Sadece çamlar var. Taze ağaçlar iyi yanmaz. Kuruyup dökülmüş iğne yapraklarını toplayıp yaksak mı? O kadarcık şey muhtemelen anakaradan görünmez gerçi ama. Sahiden de yakından bir tekne geçmediği sürece...”

“Yani bize ne olacak?”

Agatha korku dolu gözlerini ikisine çevirdi. Her zamanki kendinden emin ışıltısından eser yoktu.

“Merak etme. Bir yolunu bulup halledeceğiz,” diyen Poe, Agatha’nın omzunu hafifçe okşadı ve sakallı yüzüne zorlama bir tebessüm yerleştirdi. Ama genç kadının ifadesi daha da gerildi. “Ama belki de bu lafları eden sen veya Van, Orczy’nin katili!”

Poe konuşmadan yeni bir sigara koydu ağzına.

“Carr da Leroux da Ellery de olabilir...”

Agatha rengi uçmuş yanakları titrerken konuştu:

“İçinizden biri Orczy’yi öldürdü. Onu öldürüp elini kesti.”

“Böyle söylüyorsun da sen de şüphelilerden birisin,” dedi Van, yüzünde alışılmadık derecede sert bir ifadeyle.

“Ben değilim bir kerel”

Agatha ağır adımlarla ormana doğru geri geri gitti. Ne yapacağını bilemez haldeydi.

“Off, inanamıyorum! Böyle bir şeyin olduğuna. Değil mi, Van? Poe? Orczy gerçekten de öldü. Katil sahiden de aramızdan biri mi?”

“Ben başka bir olasılık da olabileceğini düşünüyorum, Leroux.”

“Başka derken?”

“Aslında söylememe gerek bile yok ama... Bu adada gizlenen üçüncü bir şahsın olabileceği ihtimalini diyorum.”

“Ne?”

Ellery ve Leroux, iskelenin bulunduğu koyu ve Mavi Köşk'ün enkazının yanındaki kayalığı görmeye gitmiş, sonrasında da ormanın içinden geçen patikada ilerlemeye başlamışlardı. Hedefleri, adanın Nekocima'yı görebilecekleri kuzey sahiliydi.

Leroux düşünmeden olduğu yerde duruverdi ve tekrar sordu: “Neden bahsediyorsun, Ellery?”

“Dışarıdan birinin suçlu olması ihtimali var.” Önden giden Ellery başını çevirip gülümsedi. “Yoksa sen aramızdan birinin katil olduğunu düşünmeyi mi tercih ediyorsun?”

“Tabii ki hayır da... Bu bir şaka değil. Ama adada saklanan kim olabilir ki sahiden?”

“Benim düşünceme göre...” dedi Ellery kayıtsızca. “... Seici Nakamura”

“Neeel”

“O kadar hayrete düşürecek bir şey değil ya!”

“Ama Ellery, Seici Nakamura geçen sene öldürüldü ya.”

“İşte diyorum ki baştan beri bir hata yapıldı. Bunu hiç düşünmedin mi, Leroux? Altı ay önceki olayda Seici'nin bulunan cesedi, tıpkı ‘yüzü olmayan ceset’ klişesi gibi değil mi? Hem de aynı zamanda ortadan kaybolan bir bahçıvan söz konusu.”

“Aslında katil Seici'ydi ve Seici sanılan ceset bahçıvana aitti mi diyorsun?”

“Aynen. Basit bir ikame numarası.”

“Yani Seici’nin yaşadığını ve şu anda bu adada olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bu mümkün. Belki de bu adada yaşıyordur.”

“Burada mı yaşıyor?”

“Yaşlı olan balıkçının anlattıklarını hatırlıyor olmalısın? Ongen Ev’de ışık yanıyormuş hani. Seici’nin buradayken yaktığı ışık olamaz mı?”

“O hayalet hikâyelerini ciddiye alırsan sonu gelmez. Öncelikle o olay sırasında polis ve muhabirler adaya doluştuğunda, ayrıca şimdi de Seici’nin nerede saklandığını söylüyorsun?”

“Zaten o yüzden adayı böyle dolaniyoruz ya. Demin koyda, kayıkhaneye baktık. Orada herhangi şüpheli bir şey yoktu. Elbette önceliğimiz, anakarayla bir irtibat yöntemi bulmak. Ama bir yerlerde en azından saklanan birinin izini bulabilir miyiz diye de düşünüyorum. Nekocima’yı görmek istememin sebebi de bu zaten.”

“Ama sonuçta öyle bir şeyi... Katilin Seici olduğunu düşünemiyorum.”

“Öyle mi dersin? Orczy’nin odasındaki pencerenin mandalı indirilmemişti, değil mi? Mesela dışarıdan birinin, Orczy’nin kilitlemeyi unuttuğu o pencereden içeri girmiş olması düşünülemez mi?”

“Kapının kilidi neden açıldı o zaman?”

“Cinayetten sonra katil açtı da ondan. Salona çıktı, malum levhayı kapıya yapıştırmak için.”

“Bu çok garip. Dışarıdan biri katil ise senin mutfaktaki çekmeceye koyduğun levhaların nerede olduğunu nasıl bildi?”

“Levhaları hazırlayanın o dışarıdan gelen kişi olması pekâlâ mümkün. Ongen Ev’in ana kapısının kilidi kırık, o yüzden salona serbestçe girip çıkılıyor. Dün sabah levhaları masaya sıralı koyup bizim uyanıp salona çıkmamızı beklemiş ve mutfağın camından falan içeriyi seyretmiştir. Ya da aramızda ona yardım eden biri olduğu düşünülebilir.

“Yok artık. Nasıl olur?”

“Sadece olasılıkları tartışıyoruz. Leroux, senin eşi benzeri olmayan bir polisiye tutkun olmana rağmen biraz hayal gücünden yoksunsun ya.”

“Gerçek ve polisiye apayrı şeyler, Ellery. Peki madem, örneğin o Seici Nakamura’nın bizi öldürmek için nasıl bir sebebi var diyorsun?”

“Hmm, düşünelim...”

Patikayı geride bırakıp uçurumun tepesine çıktıklarında Carr oradaydı. Onları görür görmez bir anda arkasını dönüp yerinden kalktı.

“Hey baksana, tek başına fazla hareket etmesen iyi olur.”

Ellery, hiçbir şey söylemeden yerinden kalkan Carr’ı uyardı. Fakat Carr arkasına bile bakmadan hoyrat adımlarla ormanın içine doğru ilerleyip ortadan kayboldu.

“Sorunlu biri bu adam,” diyen Ellery hafifçe dilini şaklattı. “Demin hepimiz çok heyecanlanmıştık. Ben de biraz ileri gittim sanırım. Herif beni düşmanı olarak görüyor gibi.”

“Onu da anlıyorum aslında,” diyen Leroux uzaklaşmakta olan Carr’a doğru şöyle bir göz attı ve “Ellery, sen her zaman... yani böyle bir zamanda bile çok soğukkanlısın, nasıl desem, bir adım uzaktan insanları seyreden bir havan var ya hani...”

“Öyle mi görünüyor?”

“Evet! İşte o yüzden, bunu iltifat olsun diye söylemiyorum ama ben mesela bir tür hayranlık besliyorum sana. Oysa Carr bunun tam tersi. Eminim ki o kıskanıyor.”

“Hmm, öyle demek...”

Ellery kendisiyle bir ilgisi yokmuşçasına bir ifade takındı ve denize doğru yürümeye başladı.

“Her taraf çalılık. Buradan da iyi görüş mümkün değil.”

Karşılarında görünen Nekocima’dan bahsediyordu. Leroux, Ellery’nin yanında durdu. Adımlarını sürekli kollayarak konuştu:

“Saklanan sadece iki üç kişi olursa, imkânsız değil gibi görünüyor. Ama bu uçurum konusu var.”

“Belki teknesi vardır. Bu ayarda bir mesafe için ufak bir şişme bot yeterli olacaktır. Şuradaki kayalığın oradan çıkıp... Aa, şuraya bak Leroux!” diye eliyle işaret etti Ellery. “Adanın şurasındaki yamaç, sence de tırmanılabilir görünmüyor mu?”

“Evet, öyle gibi.”

Leroux, beyaz dalgaların ardında kapkara uzanan Nekocima'ya bakarken karmakarışık olmuş zihniyle gayrete gelmiş halde düşünüyordu.

Gerçekten de Ellery'nin işaret ettiği, "dışarıdan gelen suçlu" olasılığı kayıtsız şartsız reddedilemezdi. Belki de kendileri dışında bir kişi, adanın bir yerlerinde saklanmıştı ve onların hayatını hedef alıyor olabilirdi. Ancak bunu hemen Seici Nakamura'ya bağlamak fevriyet olmaz mıydı? Sahi Seici'nin hayatta olma ihtimali ne kadardı acaba? Tut ki hayatta, neden onların hayatını hedef alsın?

Önceden de düşündüğüm gibi, böyle bir şey imkânsız.

Leroux ağır ağır başını iki yana salladı. Böyle bir şeyin olabileceğini sanmıyordu. Ama... Yine de... Aklına takılan bir şey var gibiydi. Hatırlaması gereken bir şey, ama ne?

Ayaklarının dibindeki uçuruma gelip giden dalgalar, yüreğine de gelip gidiyordu. Ve her defasında hafızasındaki o minik parçayı tam görecektir gibi olduğunda dalgalar onu tekrar uzaklara götürüyor hissine kapılıyordu. Pes eden Leroux yanındaki Ellery'ye baktı. Artık söyleyecek lafı kalmamış olan genç adam soğukkanlılıkla denizi seyrediyordu.

Rüzgâr, günbatımının kokusunu onlara taşıyordu.

4

"Havadaki alçak basınç alanının etkisiyle bu gece geç saatlerden itibaren yarın akşama kadar bulutlanma artacaksa da havanın o denli bozulmayacağı, öbür gün de yavaş yavaş tamamen düzeleceği öngörülüyor. Kyuşu'daki şehirlere ilişkin yarınki hava tahminleri şu..."

Leroux'nun yanında getirdiği radyo teypten yayılan ses, çok geçmeden şamatacı bir kadın diskjokeyin sesine dönüştü.

"Yetmez mi bu kadar? Kapat şunu. Dinlemek istemiyorum ayol," dedi Agatha gergin gergin. Leroux, aceleyle düğmeyi çevirip kapattı.

Basit akşam yemeklerini üstlerine çöken bir sessizlik içinde henüz bitirmişlerdi. Altı kişi, Orczy'nin oda kapısının hemen

karşısındaki sandalyelerden kaçınarak gaz lambası yanan ongen masanın etrafında toplanmıştı. Kapının üstünde hâlâ "Birinci Kurban" yazan levha asılı duruyordu. Güçlü bir yapıştırıcı kullanılmış gibiydi, çıkarmaya çalışılırsa da çıkaramamışlardı.

"Ellery, baksana, şu el çabukluğu numaralarından bir şeyler gösterebilir bize," dedi Agatha, bu kez kasten neşeli bir ses tonuyla.

"Ha? A, peki, tamam."

Ellery o âna kadar sessizce elinde oynadığı iskambil destesini ikiye ayırıp birbiri içine geçecek şekilde karıştırdıktan sonra kutusuna koydu ve ceketinin cebine soktu.

"Göster dedim, sen ise ortadan kaldırıyorsun?"

"Hayır, Agatha. 'Bize göster' dediğin için öncelikle cebime koydum."

"O da ne demek oluyor?"

"Bunoktadan başlaması gereken bir numara da ondan," dedi Ellery. Hafifçe bir boğazını temizleyip yanındaki sandalyedeki Agatha'nın gözlerinin içine baktı. "Evet, dinle Agatha. Şimdi joker hariç elli iki karttan bir tanesini, hepsi olur, istediğin bir kartı zihninde canlandırmanı istiyorum."

"Sadece zihnimde canlandıracağım?"

"Evet. Ağzından çıkmasın. Tamam mı?"

"Tamam, tuttum aklımdan."

"Evet..."

Ellery ceketinin cebinden iskambil kâğıtlarını yeniden çıkardı, hâlâ kutusu içindeyken masanın üzerine koydu. Arkası kırmızı bisikletli olan desteydi.

"Şimdi bu kart kutusuna çok dikkatli bak. Sonra da kutuya odaklanıp tuttuğun kartın adını tüm gücünle aklımdan geçir. Tüm gücünle."

"Anladım. Tüm gücümle adını aklımdan geçirmem gerek, değil mi?"

"Aynen. Eveet, tamamdır!" diyen Ellery kart kutusunu kaldırdı ve sol eliyle tuttu. "Şimdi Agatha, az önce tuttuğun ve bu kutuya dönüp adını içinden söyleyip durduğun kart hangisiydi?"

"Söyleyebilir miyim?"

"Evet, söyleyebilirsin."

"Karo kız."

"Hmm... Evet, kutunun içine bakalım mı?" dedi Ellery ve kutunun kapağını açtı, içinden desteyi sırtları aşağı bakacak şekilde çıkardı. Sonra iki elinin arasında yavaş yavaş yelpaze şeklinde yaymaya başladı. "Karo kız dedin, değil mi? Tataammml"

Kartları yaymakta olan elleri durdu ve hepsinin dikkatini oraya yöneltti. Yüzleri yukarı bakan kartların içinde bir tanesi yüzüstü duruyordu.

"Yalnızca bir tanesi yüzüstü duruyor, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Onu alıp ön yüzüne bakar mısın bizim için?"

"Peki. Yoksa?"

Agatha pek de inanamaz bir yüz ifadesiyle kartı çekti, ters çevirip masanın üzerine koydu. Şüphe götürmezdi, oradaki karo kızdı.

"İnanılmaz!"

Agatha'nın gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

"Epey esaslı numara, değil mi?" diye gülümsedi Ellery ve iskambil kâğıtlarını önceki gibi kutusuna koydu ve cebine geri soktu.

"Bu müthişti, Ellery!"

"Leroux, bunu sana göstermemiş miydim?"

"İlk kez görüyorum."

"Kart tahmini numaralarımın içinde başyapıt oldu bu şimdiki!"

"Yoksa Agatha da mı parçası bu numaranın?"

"Hayır değilim, Leroux."

"Gerçekten mi?"

"Yardakçı falan kullanmıyorum. Sahi şunu da söyleyeyim: Agatha'nın karo kızı tutmasına dayanan elli ikide bir şansımı denediğim bir olasılık oyunu da değil."

Ellery, Salem sigarasını yaktı ve ağır ağır tüttürdü.

"Evet, şimdi de bir bilmeceye geçelim mi? Geçenlerde bir kitapta gördüm bunu. 'Aşağıda var, yukarıda yok. Dağın sonunda, ağacın başında.' Bilin bakalım nedir bu?"

"O da ne ya?" diye soruya soruyla karşılık verdi Leroux. Ellery aynı soruyu bir kez daha tekrarladı.

“Buldum!” diye el çırpı Agatha. “Ağ değil mi?”

“Tam isabet!”

“Aa, şimdi anladım! Harf oyunu yani?”

“Evet, şimdi gelelim sonrakine. Bunu bilin peki... Yazılışı ve okunuşu farklı olan sözcük nedir?”

“O da ne ya?”

“Taşralılardan mı duydun onu?”

“A, öyle diyorsun da geçenlerde okulda hocalar söylüyordu.” Poe, kiraz çiçeği ağacından yapılmış şık sigara tabakasının içine Lark paketini koyarken konuştu. “Yazılışı farklı, okunuşu farklı...”

“Yani cevap ‘farklı’ mı?”

“Evet öyle!”

“Kelimeleri eğip bükerek yapılan oyunlar iyi oluyor, değil mi?”

“Yani evet, bir çeşit şifresi olmadığı söylenemez.”

“Şifre demişken...” diyen Ellery konuyu başka yere bağladı. “Buna benzer bir şey ilk defa Eski Ahit’te vardı, biliyor musunuz? Onun içindeki Daniel Kitabı’nda mı ne...”

“O kadar eskilerden beri mi var yani?”

“Japonya’da da çok eskiden beri şifreye benzeyen şeyler var gibi. Mesela *Soanşu Antolojisi*’nde bulunan Kenko Yoşida ve Rahip Ton’a arasındaki meşhur soru-cevaplı şiir. Lisede öğrenmişsinizdir.”

“Bilmiyorum. Nasıl bir şey?” diye sordu Agatha.

“Kenko, Ton’a’ya şöyle bir şiir göndermiş:

‘Pek serin geceler pek
İnzivada yattığım içi de kulübenin
Rüzgârın esişi
İnceden sonbaharı haber veriyor
Nasıl da üşütüyor yastık yaptığım elimi
Çift yen içinde kat kat.’

“Akrostiş olarak okuyunca ‘Pirinç’ çıkıyor. Başka bir deyişle ‘Bana pirinç gönderin’ diyor. Yine mısra sonundaki harfleri ters-ten okuyunca da ‘tirink’ oluyor, ‘Para da gönderin’ diyor yani.”

“Ne kadar acıklı.”

“Bu şiire Rahip Ton’a da şöyle karşılık veriyor:

Yazık, geceler soğuk, yüreğini sıcak tut

Orada uyku sana imkânsız mı

Kalmazsın burada ama bari arada hatır sor, ettirme merak.’

“Harfleri yine akrostiş olarak okuyunca ‘Pirinç yok, para kıt’ mesajını alıyorsunuz.”

“Böyle şeyler için ne çok düşünmüşlerdir, değil mi?”

“*Tsurezuregusa*’da’ da farklı türde bir şifreli şiir vardı sanırım. Neydi o, Orczy?”

Kayıtsızca onu dinlemekte olan herkes bir anda nefesini tuttu ve yerinde donakaldı.

“Off, çok pardon...”

Tahmin edileceği gibi Ellery büyük bir panik sergiliyordu. Hiç de onun gibi birinin yapacağı bir hata değildi bu.

Ellery’nin gafı, akşam yemeğinin başından itibaren mümkün olduğunca Orczy’nin vakasına değinmemek için âdeta söze dökmeyen bir anlaşma yapmış gibi olan gençleri şimdi göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede kaçınılmaz olan gerçeğe geri döndürmüştü. Ortam nahoş bir sessizliğe büründü.

“Hey, Ellery, başka yok mu?” diyen Leroux, ağzı dili tutulan Ellery’nin imdadına koştu.

“Evet ya, bakalım...”

Tam o anda Carr, o her zamanki gülümsemesini zar zor takınmaya çalışan Ellery’yle alay edercesine masaya vurdu.

“Agatha, bize kahve yapsana.”

Ellery’ye “Hak ettin bunu” dercesine bir bakış attı. Dudaklarının kenarları cüretkâr bir tavırla hafifçe yukarı kıvrıldı. Ellery’nin dizi oturduğu yerde sertçe titremeye başladı. Bir şey söylemek üzereydi ki Agatha derhal ona engel oldu.

* Kenko Yoşida tarafından yazılmış, adı “Can Sıkıntısı Üzerine” anlamına gelen kitap. (ç.n.)

“Yapıp geleyim. Herkes içiyor, değil mi?”

Aceleyle yerinden kalkan Agatha tek başına mutfağa gitti.

“Millet...” dedi Carr, geride kalan dört kişinin yüzlerine sırayla bakarak. “Bu gece zavallı Orczy’nin cenaze nöbeti olacak, değil mi? Olanları görmezden gelmeyi bırakalım da doğru dürüst yapalım bunu.”

“Buyurun. Şeker ve sütü dilediğiniz gibi ekleyin lütfen.” Altı kişi için yosun yeşili rengindeki fincanları yerleştirdiği tepsiyi masaya koydu.

“Kusura bakma ya. Her sefer her sefer sana diyoruz,” diyen Ellery yakınında duran fincanı aldı. Diğerleri de art arda ellerini uzattı. Agatha kendisininkini aldıktan sonra kalan fincanla birlikte tepsiyi yanındaki sandalyede oturan Van’e doğru tuttu.

“A, sağ ol.”

Fincanı alan Van, yarısını içtiği Seven Stars’ı kül tablasına koydu ve ellerini ısıtırcasına ongen şekilli fincanı sararak tuttu.

“Soğuk algınlığın artık geçti mi, Van?”

“Evet, iyiyim, teşekkürler. Ellery, bunu pek konuşmadık aramızda ama cidden anakarayla irtibat kurmamızın yolu hiç yok mu?”

“Yok gibi görünüyor,” dedi Ellery sade kahvesini yudumlarken. “C— Burnu’nda bir deniz feneri var ya, geceleyin beyaz bir bayrak sallasak diye düşündüm ama... O deniz fenerinin de insansız olduğundan eminim.”

“Evet, öyledir.”

“Geriye birimizin ölümü göze alıp yüzerek karşıya geçmesi ya da âdet yerini bulsun diye sal gibi bir şey yapmamız kalıyor.”

“İkisi de imkânsız gibi, değil mi?”

“Ellery, ateş yakmayı düşünsek?” dedi Poe.

“Ama çam yapraklarını yakmakla dikkatlerini çekemeyiz.”

“En iyisi bu Ongen Ev’i ateşe versek?”

“Şartlar ne olursa olsun o da biraz şey...”

“O hiç hoş olmaz. Hem riskli de. İşin doğrusu, Poe, demin Leroux ile ikimiz irtibat yolu dışında bir şey aramakla meşguldük.”

“Başka bir şey mi arıyordunuz?”

“Evet. Gerçi sonuçta bulamadık ama... Adanın çoğu yerine baktık. Yok hayırlı Bir dakikal”

“Ne oldu?”

“Mavi Köşk. Yanıp kül olmuş tabii ama...” Ellery, kaşlarının arasına parmağını bastırdı ve mırıldandı. “Orada mahzen falan var mıydı acaba?”

“Mahzen mi?”

Tam o sırada...

İkisinin konuşmasını bölercesine bir anda ürpertici bir inilti çıkararak biri masanın üstüne doğru yığıldı.

“Ne oluyor?!” diye bağırdı Agatha. “Ne oldu şimdi?”

Hepsi birden ayağa fırladı. Masa takır tukur, sertçe sarsılıyordu. Kısmen içilmiş fincanlardan kehribar rengi sıvı etrafa sıçırıyordu. Genç adamın bacakları tıpkı kontrolden çıkmış bir robot gibi gelişigüzel savruluyordu. Tekmelediği sandalye gürültüyle devrildi. Belden yukarısı masanın üzerine doğru kaykılmış olan bedeni yavaş yavaş mavi karo döşeli olan zemine yığıldı.

“Carr!” diye çığlığı basan Poe koşarak yanına gitti. Poe’nun kendisine çarpmasıyla Leroux da tökezledi ve kendi sandalyesini devirdi.

“Carr’a ne oldu?” diye Ellery peşinden gitti. Poe, yüzüstü yere düşen Carr’ın suratına bakarken titreyerek başını iki yana salladı. “Bilmiyorum! Aranızda Carr’ın kronik bir hastalığı olduğunu duyan var mı?”

Cevap veren olmadı.

“Aman Tanrım...”

Carr’ın boğazından, boğuk bir ısılgı andıran güçsüz bir inilti geliyordu. Poe, kaslı kolunu, Carr’ın belden yukarısına doladı, “Ellery, yardım et. Kusturmamız lazım! Muhtemelen zehirlendi.”

Carr’ın vücudu şiddetle kasıldı, tutmakta olduğu Poe’nun elini bıraktı. Gözaki iyice ortaya çıktı, bir karides gibi eğilip bükülen bedeni acıyla yerde kıvranıyordu. Az sonra yeniden şiddetli bir kasılma oldu. Korkunç bir sesle birlikte ağız dolusu kahverengi bir şey kusmaya başladı...

“Yoksa ölecek mi? N’olur söyle!”

Agatha korku dolu gözlerle Poe’ya bakıyordu.

“Bana sorma, bilmiyorum.”

“Kurtaramaz mısın?”

“Zehrin türünü bilmiyoruz. Bilsek bile burada elimizden bir şey gelmez! Ölümcül dozda olmadığını ummaktan başka yapacak bir şey yok.”

O gece saat 02.30.

Carr, paylaşımda kendisine düşen odadaki yatağında son nefesini verdi.

5

Herkes artık o kadar bitkindi ki kimseden ses çıkmıyordu. Yok, belki de bu, bitkinlikten öte uyuşukluğa yakın bir durumdu. Orczy'ninkinden farklı olarak bu defa gözlerinin önünde birisi acı çekmiş, yere yıkılmış ve iğrenç bir vaziyette ölmüştü. Gündelik yaşantılarını son derece büyük bir güçle paramparça eden ve bire bir yaşadıkları bu olay, sinirlerini köreltmış gibi görünüyordu.

Alıklaşmışçasına ağızları yarı açık halde boşluğu seyreden Agatha ve Leroux. Ellerini çenesine dayamış halde iç çekip duran Van. Sigara tabakasına bile elini atmadan kıpırtısız bir halde tavan penceresine bakan Poe. Gözleri kapalı halde yüz ifadesi tıpkı bir *Noh** maskesi gibi donup kalmış olan Ellery.

Tavan penceresinden içeriyi aydınlatan bir mehtap yok.

Ara ara dışarıdaki karanlığı yarıp geçen deniz fenerinin ışığı... Gaz lambasının canlıymış gibi titreşen ışığı... Gelip sonra çekilen, çekilip sonra gelen, uzaklardaki monoton ritmi tekrarlayıp duran dalgaların sesi...

“Şunu *halledelim* artık. Uykum geldi,” diye sessizliği bozan Ellery oldu, bitkin bitkin göz kapaklarını kaldırarak.

“Katılıyorum,” diye cevapladı Poe bir es vererek. Diğer üçü de kendilerine geldi ve yerlerinde toparlandı. “Tek anladığım, zehirli

* Müzikli, oyuncuların maske taktığı, geleneksel Japon tiyatrosu. (ç.n.)

bir madde kullanılmış gibi olduğu. Zehrin türü konusunda emin değilim.”

“Bir derece tahminde bulunabilirsin ama?”

“Doğru.” Poe’nun koyu renkli kaşları iyice çatılmıştı. “Etkisinin hızına bakılacak olursa zehir, niteliğı hayli güçlü bir şey. Nefes almakta zorlanması ve kasılmalarına bakılacak olursa da bir nöro-toksin olması ihtimali yüksek. Bu türdeki başlıca zehirler siyanür, striknin ve atropindir. Nikotin, arsenik ve arsenöz asit de olabilir. Ancak atropin ve nikotin olsa gözbebeğinin genişlemesi gerekirdi ve bu olmadı. Siyanür bileşiklerinden olsaydı halk arasında ‘badem kokusu’ diye bilinen ona has koku söz konusu olurdu. O da yoktu. Bu yüzden muhtemelen striknin, arsenik ya da arsenöz asit türünden olduğu kanısındayım.”

Biraz önceki altı fincan yarı içilmiş halde masanın üzerinde duruyordu. Poe’nun açıklamasını dinlerken gözünü onlara dikmiş olan Agatha aniden kıkırdamaya başladı.

“Bu durumda suçlu sadece ben olabilirim.”

“Evet öyle, Agatha,” diye onayladı Ellery mesafeli bir tavırla. “Peki şahiden sen misin?”

“Ben değilim dersem bana inanır mısınız?”

“O da imkânsız tabii.”

“E, yani...”

İkisi nedense alçak sesle gülüştü. Herkesin, ikisi de dahil, bu anormal şamataya sanki kafayı oynatmışlar gibi baktığına şüphe yoktu.

“Hadi tamam, ikiniz del”

Poe alçak ve sert bir sesle onları azarladı ve ağzına bir sigara koyup kiraz çiçeğı ağacından yapılmış şık sigara tabakasını Ellery’ye uzattı.

“Ciddileşmemizin vaktidir.”

“Farkındayım. Hiçbirimiz zaten eğlence olsun diye şakalaşıyor değiliz,” diyen Ellery, Poe’nun sigara tabakasını reddedip gömleğinin göğüs cebinden kendi Salem’ini çıkardı. İçinden bir tane alıp filtre tarafını masaya vurarak tütünü sıkıştırırken, “Önce bildiklerimizi doğrulamakla başlayalım,” dedi.

“Bize kahve yap, diyen bizzat Carr’dı, değil mi? Agatha mutfak-
ğa gitti, o arada diğer herkes buradaydı. Suyu kaynatıp kahveleri
koydu. Tepsiye fincanları yerleştirip yanımıza gelmesi yaklaşık bir
on dakika sürdü herhalde. Agatha tepsiyi masaya koydu. Tepside
bulunanlar, tam olarak söyleyecek olursak, altı kahve fincanı, küp
şeker kutusu, süt tozu kavanozu ve bir tabağa konmuş olan, biri
süt için olmak üzere yedi kaşıktı. Böyleydi, değil mi Agatha?”

Agatha uysalca başını salladı.

“Fincanların alınma sırası nasıldı?” diye devam etti Ellery. “İlk
alan bendim, değil mi? Sonra?”

“Ben,” diye yanıtladı Leroux. “Carr’la neredeyse aynı anda aldık.”

“Herhalde sonra da ben,” dedi Poe.

“Sonra da ben aldım ve tepsiyle Van’e uzattım. Değil mi, Van?”

“Evet, doğru.”

“Okey! Şimdi bakalım: Sırayla ben, Leroux ve Carr, Poe, Agat-
ha, Van.” Ellery, sigarasını ağzının köşesine koyup yaktı. “O halde
düşünelim. Kimin Carr’ın fincanına zehri koyma şansı vardı? Ön-
celikle, tabii ki Agatha.”

“Zehirli fincan bana da isabet edebilirdi, biliyorsun. Ayrıca
zehirli fincanı Carr’ın almasını sağlamam mümkün değildi,” diye
soğukkanlı bir sesle itiraz etti Agatha bu kez. “Katil ben olsaydım
zehri koymuşken fincanları bizzat dağıtırdım.”

“Bunu demişken sen normalde hep herkese fincanını verirdin
şimdiye kadar. Neden demin öyle yapmadın?”

“İçimden hiç gelmedi de o yüzden.”

“Hmm... Yalnız Agatha, öncelikle şunu söylemem gerek: Katilin
özellikle Carr’ı hedef aldığını hiç sanmıyorum. Katilin nihai hedefi
hepimizi öldürmek ne de olsa. ‘İkinci Kurban’ın kim olduğu onun
için fark etmeyecektir.”

“Yani piyango Carr’a çıktı mı diyorsun?”

“En mantıklısı bu şekilde düşünmek bence. Carr’ın iki yanın-
daki sandalye de boştu. Onun kendi fincanını seçmesinden sonra
içine zehir koyabilecek hiç kimse yoktu. Öyle olunca da bir tek
sen kalıyorsun.”

“Şekerin veya sütün içinde olabileceğini de düşünmeliyiz.”

“Zor! Sütü sen de kullandın. Şeker de olmaz. Carr benim gibi kahvesini sadece içiyor. Yani kaşık bile kullanmadı.”

“Ellery, bir dakika dur,” dedi lafı bölerek Leroux. “Agatha kahveyi yaparken ben o sırada sürekli olarak seyrediyordum. Mutfak-ğın kapısı ağzına kadar açıldı ve benim sandalyem onun tam karşısındaydı. Yerimden, aç olarak da Agatha’nın yaptıklarını gayet iyi görebiliyordum, tezgâhın üstünde mumlar da olduğundan. Ve tek bir şüpheli davranışı olmadı.”

“Korkarım ki buna kesin bir kanıt diyemeyiz. Bu masadan mutfak tezgâhına mesafe var. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığını söylememiz imkânsız. En başından itibaren Agatha’yı göz hapsinde tutmak niyetiyle onu seyrediyor değildin.”

“Özür dilerim,” dedi Leroux.

“Özürlük bir şey yok.”

“Yok, onu kastetmedim. *Aslına bakarsanız ben Agatha’yı seyrediyordum.*”

“Leroux!” dedi Agatha hayret dolu gözlerini ona çevirerek.

Leroux başını öne eğdi, ürkek bir sesle, “Özür dilerim,” diye tekrarladı. “Ama işte... öyle değil mi? Bu sabah Orczy’yi öldüren kişi aramızda, hatta belki de o kişi Agatha olabilir. Bu yüzden de akşam yemeğindeki kraker, konserve ve meyve suyuyla da yüreğim ağzıma geldi. Bana sorarsanız hiçbir şey yokmuşçasına ilk iş onları ağzına atan Ellery en garibiydi.”

“Demek öyle...” diyen Ellery’nin hafif bir tebessümle dudakları kıvrıldı. “Peki madem Leroux, sen Agatha’nın kesinlikle suçlu olmadığını iddia edebilir misin?”

“Yani şey...”

“İşin aslı, Carr öldü. Ona zehri veren biri olmak zorunda. Herhalde tutup da Carr’ın ölümünün intihar olduğunu söyleyecek değilsin?”

“Yani şey...”

“Daha şimdi söyledim ya Ellery. Eğer ben katil olsam kendim zehirli fincandan nasıl kaçınacaktım? Ben güzelce kahvemi içtim.”

Ellery, ağır ağır gözlerini kırpıştırarak küçülmüş olan Salem sigarasını ongen şeklindeki kül tablasında söndürdü.

“Sadece altı fincan vardı. Zehirli olanın yerini hatırlaman o kadar da zor olmasa gerek. Sen kendininkini alıp sonuncuyu da Van’e verdin. Eğer sona kalan ikisinden biri zehirli olsaydı, onu özellikle Van’e verecektin. Olmaz ama tut ki oldu ve zehirli fincan sana geldi, o zaman da onu ağzına sürmezdin, bu kadar.”

“Ben değilim ya!”

Agatha reddederek defalarca başını iki yana salladı, uzun saçları karışmıştı. Masanın kenarını kavramış olan bembeyaz parmakları titriyordu.

“Ellery,” dedi alçak bir sesle Van. “Düşünüyorum da Agatha suçlu olsa doğrudan kendisinden şüphelenileceğini bile bile cinayeti böyle işlemeyi seçer miydi? Agatha o kadar kafası çalışmayan biri değil. Poe, sen ne dersin?”

“Sana katılıyorum,” diye yanıtladı Poe, Ellery’ye gözlerini dikerek. “Bu salondaki tek ışık, masadaki gaz lambasından geliyor. Hem o anda hiç kimse fincanları tepside alanların el hareketlerine dikkat etmiyordu.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun Poe?”

“Ellery, fincanını ilk alan sendin. O fırsattan yararlanıp gizlice tuttuğun ilacı yandaki fincana koyacak el çabukluğunu gösterebildin. Ne dersin sayın *sihirbaz*?”

“Hah! Şimdi şüpheli ben oldum yani?” Ellery hiç de şaşırmış görünmeyerek hafifçe güldü. “Buna karşılık ise yapmadığımı ısrarla söylemek durumundayım.”

“Sırf söyledin diye bunu kabul edemeyiz. Ancak başka olasılıklar da hâlâ var. Carr’ın o kahveden daha önce zehri içmiş olması gibi.”

“Yavaş çözünen bir kapsül mü diyorsun?”

“Evet.”

“Bunu söyleyince en şüpheli duruma gelen sen olursun, doktor. Zaten düşününce arseniktir, striknindir bu tür zehirleri elde edebilmek sıradan insanlar için zor. Tıp fakültesinden sen, fen fakültesinden Van, eczacılıktan Agatha hadi neyse... Ben ve Leroux sosyal bilimlerdeniz. Öyle güçlü, zehir türünden ilaçların konduğu laboratuvarlarla hiç ilgimiz yok.”

"Oradan almaya niyeti olan herkes alabilir. Bizim üniversite-
nin araştırma sınıfları ve laboratuvarları yönetim açısından gayet
gevşek. Ziraat fakültesinde de mühendislik fakültesinde de öyle,
öğrenci tavrı takınıp içeri girenleri kimse pek dikkate almazlar.
Ayrıca bir akrabanın O— şehrinde eczane işlettiğini söyleyen
sen değil miydin, Ellery?"

Ellery hafifçe bir ısıklık çaldı.

"Hafızan ne kadar da iyi senin!"

"Kısaca zehri ele geçirme yöntemi konusunda burada tartış-
mamızın hiçbir anlamı yok diyorum." Heyecanla biraz öne doğru
eğilen Poe, "Bundan başka bir de zehrin vücuda verilme yöntemi
konusunda bir olasılık daha var. Bunu düşünmemiş olamazsın.
Önden fincanların birine zehri sürüp orada bırakma yöntemi. Bu
şekilde herkesin bunu yapma şansı olabilir," dedi.

"Aynen öyle."

Agatha alnına düşen saçını düzeltirken bir yandan da gülüm-
seyen Ellery'ye sitem dolu bakışlarını dikti.

"Biliyordun, değil mi?"

"Elbette. Beni aptal yerine koyarsan bozuşuruz."

"Çok haince! Bunu bile bile bana suçlu muamelesi yaptın."

"Sırayla diğerlerini de zorlamak niyetindeydim."

"İnsanlığından şüpheliyim!"

"Zaten hiç de normal olmayan bir durumdayız. Normal insan
davranışları sergilesek garip olurdu."

"Off ya..."

"Bu arada Agatha, sana soracağım bir şey var."

"Bu sefer ne oldu?"

"Teyit etmek için sadece. Kahveyi yapmadan önce fincanları
yıkadın mı?"

"Yıkamadım."

"En son ne zaman yıkamıştın peki?"

"Ada keşfinden dönünce çay içmiştik ya... Onun sonrasında
işte. Yıkadığım fincanlar mutfak tezgâhının üstündeydi."

"Peki ya Orczy'ninki? O yedinci fincan da orada mıydı?"

“Hayır. Orczy’ninkini kap kakak dolabına kaldırmıştım. Bu durumda onu açıkta bırakmak içimi acıtınca...”

“Hmm... Böylece gitgide zehrin baştan fincana sürülmesi olasılığı artmış oluyor. Akşamüzeri mutfığa gidip altı fincandan birine zehri sürmekten ibaret. Herkesin bu fırsatı vardı kesin.”

“Ama Ellery...” dedi Leroux. “O zaman katil zehirli fincanı nasıl ayırt etti? Kahvesini ağzına götürmeyen hiç kimse yok.”

“Bir işaret olduğu kesin.”

“İşaret mi?”

“Evet. Mesela sadece şunun boyası soyulmuş veya ucunda kırık var gibi,” derken Ellery, Carr’ın kullandığı yosun yeşili fincana eliyle uzandı.

“Bir şey var mı?”

“Bekle bir... Aa, bu çok garip!” diyen Ellery şüpheyle düşüncesine başını yana eğdi ve fincanı Leroux’ya uzattı. “Sen de bir incelesene. Bana diğerlerinden farklı bir yanı yokmuş gibi göründü ama...”

“Gerçekten mi?”

“Ufacık bir çizik bile mi yok?” diye sordu Agatha.

“Yok, hiçbir yerinde. Büyüteç kullanırsan bir çizik bulursun belki.”

“Bırak şakayı da göster şunu.”

Fincan bu defa da Agatha’nın eline gitti.

“Sahiden de... İşaret olabilecek hiçbir şey yok.”

“Başka bir deyişle zehrin önden sürülmüş olması ihtimali ortadan kalkıyor yani?”

Ellery, yüzünde ikna olmamış bir ifade, eliyle saçlarını yana doğru taradı.

“Bu durumda geriye kalan seçenekler, demin bahsettiğimiz üç tanesi oluyor. Agatha’nın katil olduğu, benim katil olduğum ya da zehirli kapsülü ona önden içiren başka birinin olduğu.”

“Ne olursa olsun burada o yöntemi ve katili belirlememiz imkânsız görünüyor,” dedi Poe.

Ellery, Agatha’nın masanın üzerine koyduğu Carr’a ait fincanı tekrar önüne çekti ve ona bakmaya başladı.

“Katil dışarıdan biriye bir işaret olmamasının hiçbir önemi kalmaz.”

“Ne diyorsun, Ellery?”

“Yok bir şey,” diyen Ellery gözlerini fincandan ayırdı. “Bu arada benim esas aklıma takılan şey, sebep. Orczy ve Carr’ı öldüren kişi ve o malum levhaları sıralayan kişinin aynı kişi olduğunu düşünmek makul görünüyor. Bu durumda da bu adam –veya kadın– buraya gelmiş olan bizlerin içinden en az beş kişinin canını almaya niyetli gibi görünüyor. ‘Dedektif’in ‘Altıncı Kurban’a dönüşmeyeceğini varsayarsak tabii.”

“Sebep yokken...” diye mırıldandı Leroux ve başını iki yana salladı.

“Olduğuna eminim,” dedi Ellery kesin bir tavırla. “Ne kadar çarpık olursa olsun.”

“Kafadan çatlak bul Çılgın iştel” diye bağırdı Agatha tiz bir sesle. “Çıldırılmış bir insanın düşüncelerini bizim anlamamız mümkün değil ki.”

“Çılgın mı diyorsun?” dedi Ellery onu aşağılarcasına ve sol kolunu kaldırıp saatine baktı. “Neredeyse şafak sökecek. Ne yapıyoruz millet?”

“Uyumadan yapamayız. Yorgun zihinlerimizle bu tartışmayı sürdürsek bile bir cevap bulamayacağımız ortada.”

“Öyle görünüyor, evet, Poe. Ben de artık sınırlarımı zorluyorum,” dedi Ellery, gözlerini ovuşturdu ve sendeleyerek ayağa kalktı. O vaziyette, hiçbir şey söylemeden ellerini beline koyup odasına doğru yöneldi.

“Ellery, bekle!” diye seslenen Poe onu durdurdu. “Hepimiz birlikte aynı yerde uyusak daha iyi olmaz mı?”

“Olmaz. Ben öyle istemem,” diye itiraz etti Agatha korku dolu gözlerle. “Ya yanındaki kişi katilse? Elini bir uzatması yeter boğazını sıkıp boğmayal Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.”

“Yanında yatan kişiyi öldürmek gibi bir şeye kalkışmaz. Hemen yakalanır da ondan!”

“Yapmaz diye kestirip atıyorsun da... Poe, ondan önce sen öldürülmüş olacaksın, yakalanacak olsa bile neye yarar!”

Her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünen bir yüz ifadesiyle Agatha sandalyesini itip devirdi ve ayağa kalktı.

“Agatha, bekle!”

“Olmaz! Hiç kimseye güvenmiyorum!” dedi Agatha ve kaçarcasına kendi odasına gidip ortadan kayboldu.

Sessizce onun gidişini seyrettikten sonra Poe derin derin iç çekti. “Morali çok bozuk gibi.”

“Normal değil mi?” dedi Ellery ve iki kolunu açıp omuzlarını kıstı. “Dürüst olmak gerekirse ben de Agatha gibi hissediyorum. Tek başıma uyuyacağım.”

“Ben de,” dedi Leroux. Gözlüğünün ardındaki gözleri kıpkırmızı kesilmişti.

Onlardan sonra Van yerinden kalktı. Poe hoyrat bir tavırla başını kaşıyarak seslendi: “Hepiniz kapınızı kilitleyin!”

“Herkes biliyor zaten,” diye yanıtlayan Ellery evin girişine açılan çift kanatlı kapıya doğru şöyle bir göz gezdirdi. “Ben bile ölmekten korkuyorum.”

BÖLÜM 6

Üçüncü Gün: Anakara

Alacakaranlık yakındı. Deniz kararmaya başlamıştı. Kavaminami sahildeki dolgu setin üzerinde durmuş, o karanlığa karışmakta olan adanın silüetini dalgın dalgın seyrediyordu. Denize doğru bir kademe daha aşağıda Şimada ince uzun bedeniyle çömelmiş, orada oltacılık oyunu oynayan çocukları lafa tutuyordu. Sonuçta ikisi buraya —S— kasabasına— kadar gelmişti.

Seici Nakamura gerçekten de hayatta mıydı? Bugün buraya gelmelerindeki amaç, dün ulaştıkları bu sonucu destekleyecek bir takım ipuçları bulmaktı. Meselenin odağındaki Tsunocima'yı da bir kez görmek istemişlerdi. Ancak günün yarısı boyunca civarda yaşayanlar ve balıkçılarla yaptıkları onca görüşmenin sonucunda elde ettikleri tek şey sıradan hayalet hikâyeleriydi. Varsayımlarına katkısı olacak elle tutulur hiçbir şey bulamadan limandan kısa bir mesafede bulunan bu yerde yorgunluk çıkarıyorlardı.

Kavaminami, sigarasını ağzına koyup olduğu yere çöktü ve bacaklarını uzattı. Hemen yakında kıyıya vuran dalgaların sesine kulak verirken gözlerini de kot pantolon ve zeytin yeşili bir mont giymiş olan Şimada'nın sırtına dikmişti. Elinde çocukların ona tutturduğu olta ile çocuksu sesler çıkaran hali, kesinlikle otuzlu yaşlarının sonlarındaki bir adama benzemiyordu.

Ne garip biri, diye düşündü Kavaminami. Sonra önceki gece bu Şimada ve Morisu'nun arasında hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkan tatsızlığı hatırladı oflayarak iç çekti. Şimada ve Morisu'nun birbirine zıt karakterde olduğu söylenebilirdi. Şimada yang ise

Morisu yin'di. Şimada'nın kayıtsızca kendi heves ve çıkarlarına bağlı şekilde davranması, aşırı ciddi ve içe dönük olan Morisu'nun gözüne düşüncesiz bir işgüzarlık gibi görünmüş olmalıydı. Üstelik Şimada, Morisu ve Kavaminami'den yaşça epey büyüktü. Bu yüzden de yok yere sinirine dokunmuştu belki. Şimada da Şimada'ydı işte; Morisu'nun *iyi çocuk tavrıyla* onun heves duyduğu şeyin keyfini kaçırmamasıyla hayal kırıklığına uğramıştı.

"Yavaş yavaş gidelim mi artık, Şimada Bey?" diye sonunda yukarıdan seslendi. "Dönüş yolu da bir saatten fazla sürecektir."

"Peki madem."

Şimada çocuklara oltalarını geri verdi ve el sallayarak onlarla vedalaştı. Uzun bacaklarıyla tek bir sıçrayışta yukarı geliverdi.

"Çocukları seviyorsunuz."

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı Şimada herhangi bir utanma belirtisi göstermeden. "Ne olursa olsun, gençlik güzel şey değil mi?"

Sahil boyunca giden yola inip yan yana yürümeye başlamışlardı.

"Sonuçta hiçbir şey çıkmadı."

"Hmm, öyle mi dersin?" diyen Şimada sırtarak gözlerini kıstı. "Hayalet hikâyeleri derledik ya"

"Onlar her yerde olan söylentiler. Ne zaman biri garip bir şekilde ölse illaki bu tür doğaüstü öyküler çıkar."

"Hayır. Esas böyle beklenmedik noktalarda gerçeğin gizlenmiş olabileceğini düşünüyorum ben."

Esmer, sağlam yapılı genç bir adam yolun kenarında hünerli elleriyle ağ onarıyordu. Daha yirmisinde yoktu. Hummalı hummalı elindeki işle uğraşan delikanlının yüz ifadesinde çocuksu bir masumiyet hâlâ duruyordu.

"Sevgili Konan, ben..." dedi Şimada, "senin dostlarının, yok, eski dostlarının Tsunocima'nın hayaletlerinin cazibesine kapılmaları için dua etmekten kendimi alamıyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kısaca Tsunocima'nın gerçek hayaleti, öldüğü varsayılan Seici Nakamura'dan başkası değil diyorum. Seici hâlâ hayatta ve o adada. Senin eski dostların da elini kolunu sallaya sallaya gezmek için oraya gitti."

“İyi de bu...”

“Şey, pardon...” diye aşına olmadıkları bir ses duyuldu o anda birdenbire. İrkilerek arkalarını döndüler. Sesin sahibi, ağı onaran delikanlıydı. “Siz adaya giden üniversite öğrencilerinin tanıdıkları mısınız?” Genç adam elinde ağını tutarak yüksek bir sesle sormuştu.

“Evet, öyle,” diye cevapladı Şimada bir anlık tereddüt bile göstermeden ve çevik adımlarla delikanlıya doğru yürüdü. “Sen onları tanıyor musun?”

“Onları adaya babam ve ben götürdük. Gelecek salı günü yeniden gidip oradan alacağız.”

“Demek öyle?” dedi heyecanlı bir sesle Şimada. Sonra genç adamın yanına çömeldi.

“Delikanlı, adaya giden bu gruptakilerin halinde olağandışı bir şey var mıydı?”

“Yoktu bir şey. Çok neşeliydiler. O adanın nesini öyle eğlenceli buluyorlardı ben hiç anlamadım gerçi ya.”

Dobra bir konuşma tarzı vardı ve Şimada’ya bakan gözleri dostça parlıyordu. Kısacık kesilmiş saçlarını hatır hutur kaşırken kalın dudaklarının arasından bembeyaz dişleri görünüyordu.

“Siz o hayalet hikâyesini mi araştırıyorsunuz?”

“Ha, evet, o tür bir şey. Baksana, sen o hayaleti hiç gördün mü?”

“Hayır tabii ki. O sadece bir söylenti. Hortlaklara falan inanmam ben.”

“Hayalet ve hortlak farklı ama, değil mi?”

“Nasıl yani? Öyle mi?”

“Onun kimin hayaleti olduğunu biliyor musun?”

“Seici Nakamura denen adamın herhalde. O ve karısı, o söylentilerin kaynağı.”

“Peki hiç Seici Nakamura’nın Tsunocima’da yaşadığını düşündüğün olmadı mı?”

Genç adam, şaşkınlıktan gözlerini kırıştırdı. “Yaşadığını mı? O adam ölmedi mi?! O yüzden hayalet hikâyesi çıkmadı mı?”

“Ölmemiş olabilir.”

Şimada son derece ciddi bir ses tonuyla konuştu:

“Örneğin müstemilat olan Ongen Ev’de ışık yanması konusu, Seici’nin gerçekten orada ışık yakması olabilir. Seici’yi gördüğünü söyleyenlerin de hayalet değil de adamın kendisini sağ olarak görmüş olduğunu düşünmek daha gerçekçi değil mi? Bir de adaya yaklaşan bir motorlu teknenin battığı söyleniyordu, değil mi? Bunun açıklaması, Seici’nin balıkçı kendisini gördüğü için onu öldürüp tekneyi batırması olabilir. Kimbilir...”

“Cidden ilginç birisiniz!” diyen delikanlı tuhafça güldü. “Ama tekneye dair o hikâye tamamen farklı. Ben onun ters döndüğünü gözlerimle gördüm.”

“Ne?!”

“O gün dalgalar çok yüksekti. Tesadüfen ben de oradaydım. Ona ‘Sen de boş ver,’ deyip ben paydos ettim. Zaten o adanın yakınında küçük balıktan başka şey avlanmaz, diye söyledim ama beni dinlemeden oraya gitti. Sonra buradan çıkar çıkmaz adanın yakınına bile yaklaşmadan yüksek dalgalar göz açıp kapayana kadar yuttu onu. İhtiyarlar onu hayaletin batırdığını söylüyor ama sadece bir kazaydı o. Ayrıca siz ‘Balıkçıyı öldürdü’ dediniz ama kimse ölmedi. Teknedekiler hemen kurtarıldı.”

Yan tarafta konuşmayı dinlemekte olan Kavaminami, kendini tutamayıp güldü. Şimada ise canı sıkın halde dudağını büzdü.

“Peki madem, tekne konusundan vazgeçelim. Ama ben yine de... yani... Seici’nin sağ olduğunu düşünüyorum.”

“Sağ ve o adada yaşıyor mu diyorsunuz? Yiyecek işini nasıl hallediyor?”

“Motorlu tekne ile. Onu bir yerlere gizlemiştir, zaman zaman bu tarafa alışveriş için geliyordur.”

“Hmm...” diyen delikanlı başını hafif yana eğerek düşündü.

“İmkânsız mı bu sence?”

“Bilmem ki. Gece vakti C— Burnu’nun arka tarafından denize açılıyorsa... İmkânsız olmaz herhalde. O civardan kimse geçmez ne de olsa. Ama sahilde demirlemiş bir tekne varsa illaki bir gün bulunacaktır.”

“Onu bir yolunu bulmuş saklıyordur. Zaten deniz çalkantılı olmadığı sürece motorlu bir tekne gidip gelmeye yeter herhalde, değil mi?”

“Evet. Hava şimdiki gibiye motorlu bir kayıkla bile zor olmaz.”

Memnun bir tavırla birkaç kez burnunu çeken Şimada, enerjik bir hamleyle ayağa kalktı.

“Çok sağ olasın. Evet, iyi oldu bunları senden öğrendiğimiz.”

“Hadi ya, öyle mi? Siz ciddi ilginç birisiniz.”

Şimada, genç adama el sallayıp biraz ileride yolun üzerinde park ettiği arabasına doğru hızla yürümeye başladı. Kavaminami aceleyle arkasından gitti ve yanına gelince de Şimada, “Ne haber, Konan?” dedi sırtarak. “Çabalarımızın meyvesi büyük oldu, değil mi?”

Bu çabalarının meyvesi “büyük” mü olmuştu sahiden? Karar vermek zordu. En azından Seici Nakamura’nın sağ olması ihtimalinin reddedilemeyeceği söylenebilirdi.

“Öyle, evet,” diye başıyla onayladı.

Zaten...

Kavaminami, sahildeki dolgu setin ötesinde yavaş yavaş karan denize bakarak düşünüyordu.

Tutup da bunca sıkıntılı bir yere gittiler. Of evet ya... Gerçi bir şey olacağından değil ama...

Alacakaranlığın derinliklerinde Tsunocima’nın karaltısı sessizce karanlığa karışıyordu.

BÖLÜM 7

Dördüncü Gün: Ada

1

Konuşma sesleri geliyordu.

Öyle çok gürültülü değildi. Öyle çok yakından da gelmiyordu. Aşına olduğu bir ses tonu. Aşına olduğu bir konuşma havası. Arka planda ise sanki ses efekti gibi duyulan su sesi... Dalga? Ah, evet. Dalga sesi...

Bu seslerle yavaş yavaş uykusu bölündü, uyandı. Ve hemen sonra...

Gözünü açar açmaz tozla kaplıymış gibi kokan yatakta panikle kaskatı kesildi. El yordamıyla gözlüğünü bulup aldı ve sırtüstüne dönüp onu taktı. Netleşen görüşü ile beyaz tavanı gördü. Genç adam, güçsüzce iç çekti.

Ongen Ev'deyim.

Şakakları kalbinin her atışında sızlıyordu. Ve her defasında, hatırlamak istemediği çeşitli görüntüler zihninde canlanıyordu. Onları reddedercesine başını kırılğan bir şeymiş gibi usulca iki yana salladı, yataktan kalktı, yavaş hareketlerle üzerini değiştirdi. Pencerenin yanına gidip kolları birbirine sıkıca bağladığı kuşağı çözdü, mandalı döndürüp pencereyi ve dışındaki panjuru açtı.

Bakımsız çimenler... Eğilmiş çam ağaçları... Mürekkep vurulmuşçasına gri ve yere yaklaşmış gökyüzü. Ağırlaşmış kollarını uzatıp gerindi ve derin bir nefes almayı başardı. Bu şekilde göğsünü temiz havayla doldurup pencereyi kapattı. Az önceki gibi

mandalı indirip kolları birbirine kuşakla bağladıktan sonra odadan çıktı.

Salonda konuşanlar Ellery ve Van idi. Agatha ve Poe da çoktan kalkmış, mutfaktaydı.

“Günaydın, Leroux. Seni sağ salim görmek harikal”

Bunu şakadan uzak bir tavırla söyleyen Ellery, Leroux’nun arka çaprazını parmağıyla işaret etti.

“Ha?”

Leroux başını çevirip baktığında eli istemsizce yuvarlak gözlüğünün çerçevesine gitti.

İkinci Kurban

Carr’ın odasının kapısı. Göz hizasında, Orczy’ninkiyle aynı pozisyonda Carr’ın isim etiketini örtecek şekilde malum levha yapıştırılmıştı.

“Katil işine çok sadık, değil mi? Bizim için bunca şeyi yapması memnuniyet verici!”

Leroux geriye adım atıp arkasını döndü ve bacak bacak üstüne atmış olan Ellery’ye dikkatle baktı.

“Artakalan levhaları, olduğu gibi mutfaktaki çekmeceye koymuştun değil mi?”

“Evet. Onlardan kurtulsak iyi olur, mu diyorsun?” Ellery çıkıp getirdiği levhaları masanın üzerinde bir araya getirip Leroux’ya doğru itti. Leroux, saydığına altı tane vardı.

“Burada...”

“Aynen gördüğün gibi... ‘İkinci Kurban’ levhası da orada. Herif çok titiz. Burada ilk dizdiği levhaların gerçekten bir cinayet olursa onu tespit etmemiz için bir işaret olacağını düşünmüş belli ki. Katil muhtemelen aynı levhalardan bir set daha hazır etmiş. A, bir de bu, Agatha’dan gizli ama...” derken sesini alçalttı Ellery ve Leroux’yu eliyle yanına çağırırdı.

“Gizli mi? Neden ki?”

"Haberı acemice verip onu iyice perişan etmeyelim diye düşündüm. Agatha daha uyanmadan önce oldu bu. Van ve Poe ile üçümüz konuştuk ve gizlemeye karar verdik."

"Ne oldu yani?"

"Ne olmuştur dersin?"

"Hmm..."

"Bulan, Poe oldu. Öğle vaktinden hemen sonra kalkmış, yüzünü yıkamaya gitmiş. Artık niyeysen içine bir kurt düşmüş ve arka taraftaki banyonun içine bakmış. Ve oradaymış."

"Bir şey mi varmış orada yani?"

"Evet. Küvetin içinde kanlı bir el duruyormuş."

"Ne diyorsun?!" Leroux elini ağzına götürdü. "O-Orczy'ninki mi?"

"Hayır, değil. Orczy'nin eli değil."

"Öyleyse kimin?"

"Carr'ın... Carr'ın sol eli bileğinden kesilip oraya konmuş."

"Yok artık..."

"Katil, bu sabah bizim henüz uykuda olmamızı fırsat bilip yapmış olmalı. Carr'ın odasının kapısını kilitlememiştik. Herhangi biri, gizlice içeri girip cesedin elini kesebilirdi. Agatha'nın yapması biraz daha zaman alır ama o bile mümkün."

"O el şimdi nerede?"

"Carr'ın yatağına geri koyduk. Şu an için polisin gelmesi ihtimali yok. Olduğu gibi bırakmamız da olmazdı."

"Ama neden?" Leroux zonklayan şakaklarını ellerini bastırdı. "Katil neden böyle bir şey yapıyor?"

"Sebebi ne acaba?"

"Yine 'gönderme' mi yapıyor? Ama öyle olsa bile..."

Hemen ardından Agatha ve Poe mutfaktan çıkıp geldi ve masayı hazırlamaya başladı. Spagetti, peynirli ekmek suflesi, patates salatası ve çorba.

Leroux masada yerini alırken saatine baktı. Öğleden sonra üçü bulmuştu bile.

Dün sadece bir öğün yemişlerdi. Aslında karnı olabildiğince aç olmalıydı ama hiç iştahı yoktu.

“Leroux, Poe başımda nöbetçilik yaptı, gönül rahatlığıyla buyur yel Tabak çatalın hepsini de yeniden yıkadım. Hoş, Poe ile ikimizin suç ortağı olduğunu söylersen iş değişir tabii,” dedi Agatha ironiyle. Hafifçe gülümsemeye çalıştı ama gözlerinin çevresi normalin aksine çok gergindi. Herhalde hiç uyuyamamıştı. Hafif bir makyaj yaptığı güzel yüzündeki yorgunluk havası çok barizdi. Uçuk pembe ruju da her zamankine göre çok daha solgun görünüyordu.

2

Gecikmiş bir öğle yemeğinden sonra beşi birlikte Mavi Köşk’ün enkazına gitmek üzere yola çıktı. Binanın bulunduğunu tahmin ettikleri üç yüz metrekare civarı zemin simsiyah kül ve molozlarla kaplıydı. Etrafında koyu yeşil çamlardan oluşan bir koruluk vardı. Aralarda ise ayakta ölmüş olan kahverengi ağaçlar. Ağır bulutların iyice üstlerine çöktüğü bir gökyüzü ve bulanık, dalgalı bir deniz...

Her şey, bembeyaz boya püskürtüp üstlerini boyama arzusu doğuracak kadar karanlık ve kasvetli görünüyordu.

C— Burnu’nun görüldüğü, malikânenin batı tarafındaki uçurum o kadar da yüksek değildi. Arazinin etrafındaki çam ağacı hattını kesen kısa bir patika yapılmıştı. Uçurumun dibine inmek için olan dar beton merdivene gidiyordu.

O uçurumun tepesinde dikilip adaya yaklaşan bir tekne aramaya başladılar. Oradan ayrılıp tek başına kül ve molozların arasında yürümeye başlayan da biri vardı. Ellery. Yangının enkazına girerek her tarafa saçılmış molozları ayağıyla dürtüp eğiliyor ve altlarına bakıyordu.

“Ne yapıyorsun, Ellery?” diye sordu bağırarak Van.

Ellery başını kaldırıp gülümsedi ve “Bir şey arıyorum,” dedi.

“Ne arıyorsun?”

“Dün akşam biraz bahsetmiştim ya. Mahzen işte. Acaba olur mu, diye düşündüm.”

Uçurumun tepesindeki dört kişi şaşkın ifadelerle birbirinin yüzüne baktı ve enkazın ortasında çömelmiş olan Ellery'nin yanına doğru ağır ağır ilerledi.

"Evet," diye mırıldanan Ellery kapkara ise bulanmış ahşap bir panele elini attı. Büyüklüğü bir metrekaare civarıydı. "Bundaki izlerden yerinden oynatıldığı belli."

Yanıp devrilmiş duvarın bir bölümü gibi görünüyordu. Üzerinde yer yer mavi fayanslar kalmıştı. Azimle tüm gücünü vererek yüklendiğinde şaşırtıcı şekilde kolaylıkla kaldırabildi.

Kaldırır kaldırmaz da...

"İşte bu!" diye Ellery bir sevinç çığlığı attı.

Orada zifiri karanlığa açılan kare şeklinde bir delik vardı. Dar bir beton merdiven karanlığın içine doğru uzanıyordu. Yanıp kül olmuş Mavi Köşk'ün mahzeninin girişi olduğuna şüphe yoktu. Ellery kaldırdığı ahşap paneli karşı tarafa itti. Hazırlıklı gelmişti ama el fenerini ceketinin cebinden çıkarmaya bile sabretemeyip delikten adımını attı.

"Dikkatli ol! Çökebilir!" diye endişeyle ardından seslendi Poe.

"Biliyorum. Merak et..." diyordu ki cevabı bir anda yarıda kesildi. Aynı anda da Ellery'nin bedeni bir sarsıntıyla aşağıya yuvarlandı. Kısa bir "Ah!" çığlığıyla birlikte doğrudan karanlığın ortasına düşüvermiş, âdeta içine çekilmişçesine bir anda kaybolmuştu.

"Ellery!"

"Ellery?"

"Elleryyy!"

"Ellery, iyi misin?"

Hep bir ağızdan bağırıyorlardı. Van yerinden fırlayıp Ellery'nin arkasından gitmeye çalıştı.

"Bekle, Van! Oraya atlaman çok riskli!" diyen Poe onu sertçe durdurdu.

"Ama, Poe?"

"Önden ben gideceğim."

Parmakları arasına sıkıştırmış olduğu sigarayı kenara fırlatan Poe, ceketinin cebine elini attı ve küçük, kalem tipi bir fener

çıkardı. Son derece dikkatle deliğin içini aydınlatarak merdivenden inmeye başladı.

“Ellery!” diye seslendi ama bir cevap yoktu. Zar zor eğilerek iki basamak indi. Orada bir anda durdu.

“Bu da ne...” diye homurdandı Poe. “Misina gerilmiş! Ellery’nin ayağı buna takılmış olmalı.”

Yüksekliği, yaklaşık olarak bir yetişkinin baldırı hizasındaydı. Duvar boyunca sağlı sollu uzanan boruların arasında çok dikkatli bakılmadığı sürece fark edilmeyecek, ince ve sağlam bir ip gerilmişti.

Poe dikkatlice onun üzerinden geçti ve hareketlerini biraz daha hızlandırdı. Önündeki karanlıkta sarı bir ışık çemberi görünüyordu. Ellery’nin el feneri.

“Van, Leroux, gelin buraya. Misinaya dikkat edin yalnız! Ellery?”

Ellery, merdivenin zemine ulaştığı yerde yatıyordu. Poe kenara fırlamış olan el fenerini yerden aldı ve ardından gelen ikisinin ayaklarının dibine tuttu.

“Hey, Ellery! İyi misin?”

Beton zeminde yüzüstü sürünür pozisyonundaki Ellery, cılız bir sesle, “İyiyim,” diye yanıtladı. Ama hemen ardından, “Ahh,” diye inledi ve sağ ayak bileğini tuttu. “Sanırım ayağımı burktum.”

“Kafanı çarptın mı?”

“Bilmiyorum.”

Hemen sonrasında Van ve Leroux aşağıya yanlarına indi.

“Yardım edin bana,” diye onlara komut veren Poe, Ellery’yi kollundan tuttu.

“Poe, bir bekle,” dedi Ellery ağır ağır yerinden doğrulurken. “Ben iyiyim. Şu mahzeni bir araştırın siz hele.”

Leroux, Poe’dan el fenerini alıp yavaş yavaş dönerek etraflarını aydınlattı. Mahzen, klasik hasır döşemeliydi. On sekiz-yirmi metrekare genişliğindeydi. Dört duvarı da tavanı da çıplak betondur ve üzerlerinden bir dizi boru geçiyordu. Arka tarafta ev tipi jeneratöre benzeyen büyük bir makine vardı. Onun dışında göze çarpan bir şey yoktu. Kereste ve odun parçaları, lekeli kavanozlar

ve teneke kutular, kovalar, paçavralar... Bu tür bir dolu ıvır zıvır etrafa gelişigüzel saçılmıştı.

“Görüldüğü gibi aynı. Öyle kayda değer bir şey yok, Ellery.”

“Hiçbir şey yok mu?”

Poe ve Van’ın koltuk altlarından tutup verdiği destekle ayağa kalkan Ellery, el fenerinin ışığını gözleriyle takip ederek böyle mırıldanmıştı. İyi kötü kendini toparlamış görünüyordu.

“Hiçbir şey olmadığına emin misin, Leroux? Zemine iyice bak.”

Leroux kendisine söylendiği üzere feneri bir kez daha mahzenin zeminine tuttu.

“Al Bul”

Dördünün durduğu yerde, merdivenin alt başında yarıçapı yaklaşık iki metrelik bir yay çizilmiş gibiydi. O alanın içinde haricindeki dağınıklıktan eser yoktu. Üstelik gariptir ki, birikmiş olması gereken kül ve toz bile o yayın içinde neredeyse hiç görülüyordu.

“Ne dersiniz? Çok sıradışı değil mi? Süpürülüp temizlenmiş gibi değil mi?” diyen Ellery’nin solgun yüzüne gayet yersiz denilebilecek bir gülümseme yayılmıştı. “Burada biri varmış.”

3

“Ciddi bir şey yok. Başını da vurmuş gibi değilsin,” dedi Poe, Ellery’nin sağ bacağını eliyle kontrol ederken. “Sadece hafif bir burkulma, morluk ve sıyrıklar. Yara lapası koyarsak bir gecede iyileşir. Cidden kısmetli adamsın! Şansın yaver gitmeseydi hayatın tehlikeye girebilirdi.”

“O anda kendimi kolladım herhalde gayriihtiyari,” diyen Ellery dudağını kemiriyordu. “Böyle bir şeyi tutup da benim yapmam çok rezalet oldu. Tam bir düşüncesizlikti. Pişmanım. Katilin hünerle kurduğu tuzığa düşüverdim.”

Beşi, Ongen Ev’in salonuna dönmüştü. Poe, duvara yaslanarak ayağını ona uzatan Ellery’yle ilgileniyordu. Diğer üçü sandalyelerine bile oturmaksızın huzursuz bir halde onu seyrediyordu.

“Salonun kapısını içeriden kordonla bağlasak iyi olacak. Özellikle günbatımından sonra hiç kimse dışarı çıkmasın. Bizi hedefleyen biri var ne de olsa.”

“Ama Ellery, ben buna inanamıyorum yal”

Mavi Köşk’ün enkazından dönerken Ellery’den katilin Seici Nakamura olduğu teorisini dinleyen Agatha’nın kafası allak bulak olmuş gibiydi.

“Seici Nakamura’nın sağ olması gerçekten mümkün mü?”

“Deminki mahzenin durumu bunun kanıtı değil mi? En azından birinin yakın zamanda orada saklandığına hiç şüphe yok. Katil, er ya da geç bizim o mahzenin varlığını fark edeceğimizi ve oraya gireceğimizi öngördü. O yüzden de merdivene o tuzağı kurdu. Şansım yaver gitmese şimdilerde o ‘Üçüncü Kurban’ ben olabilirdim.”

“Evet, tamamdır, Ellery,” dedi bandajı sarmayı bitiren Poe ve Ellery’nin dizine pat pat vurdu hafifçe. “Bu akşam pek ortalıklarda dolanma.”

“Sağ ol, doktor... Hey, nereye gidiyorsun?”

“Kontrol etmek istediğim bir şey var.”

Poe, çevik adımlarla salonu geçti ve bina girişine giden kapının arkasında ortadan kayboldu. Ama bir dakika bile geçmemişti ki geri geldi, “Tam düşündüğüm gibi. Özür dilerim,” dedi moralsiz bir sesle.

“Ne oldu ki?”

“Deminki o misina, muhtemelen benimmiş.”

“Senin mi? Nasıl yani?”

“Oltam işte. Geldiğimiz günden beri balıkçılık malzemelerim giriş holünde duruyor. Onun içinden en kalın misinadan bir makara eksik.”

“Demek öyle...” diyen Ellery olduğu yerde sol dizini kendine çekip ellerini ona doladı. “Burada ön kapı kilitli değil. Dolayısıyla ister Seici olsun ister başkası, serbestçe gelip gidebilir. Misinanı çalmakta bir şey yok.”

“Yine de Ellery,” diyen Poe sandalyeye oturdu ve bir sigara yak-tı. “Seici’nin yaşadığı ve katil olduğu gibi anlık bir hükme varmak fazla olmuyor mu?”

“İtirazın mı var?”

“Bu olasılığın imkânsız olduğunu söylüyor değilim ama şu noktada suçlunun dışarıdan biri olduğuna karar vermenin iyi bir fikir olmadığı kanısındayım. Yani itirazım var, evet.”

“Hmm...”

Duvara yaslanmış halde duran Ellery, Poe’nun yüzüne baktı.

“Poe Hocam, içeriden birinin katil olmasını ister gibi görünüyorsun.”

“Öyle bir şey istediğim falan yok. Sadece bu şüphenin gayet güçlü olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden de şimdi şu öneride bulunacağım Ellery: Herkesin odasını hep birlikte araştıralım.”

“Kişisel eşyalar incelensin diyorsun?”

“Evet, öyle. Katilde bir set daha o levhalardan, Orczy’den kesip aldığı sol el, bir çeşit kesici alet ve muhtemelen de zehrin kalanı olmalı.”

“Mantıklı bir fikir, evet. Fakat Poe, sen katil olsan bulunursa zora düşeceğin şeyleri kendi odana koyar mıydın? Saklamak istediğin takdirde pek çok güvenli yer varken hem de...”

“Evet ama hiç yoktan...”

“Poe, iyi de,” dedi Van, “öyle bir şey yaparsak aksine tehlikeli olmaz mı?”

“Tehlikeli mi?”

“Başka bir deyişle, eğer bu beş kişiden biri katilse, o da herkesle birlikte odaları dolaşacak. Bu da suçluya elini kolunu sallaya sallaya diğerlerinin odalarına girme fırsatı verecektir.”

“Van haklı,” diye kendi fikrini söyledi Agatha. “Ben odama kim-
senin girmesini istemiyorum. Katil gizlice levhaları ve diğer şeyleri başkalarının odalarına saklayabilir. Tehlikeli bir tuzak da kurabilir.”

“Leroux, sence?” diye asık bir suratla sordu Poe.

“O bir yana da bu Ongen Ev’den nefret ettim ben,” dedi Leroux başını öne eğip hafifçe iki yana sallayarak. “Geçen gün biriniz demişti ya, duvarlara bakmak başımı döndürüyor, diye. Benim sadece başımı döndürmekle de kalmıyor, kafamı da bulandırıyor...”

“Tuzu arıyorsan demin şuraya koymuştun ya,” dedi Van çekinerek, çorbanın tadına bakıp elinde küçük bir tabakla etrafına bakınan Agatha’ya.

“Pek iyi takip ediyorsun!” dedi Agatha başını çevirip gözlerini kocaman açarak. “Gardiyanlık sınavını geçtin.”

Onun alaycılığına soğuk bir tavırla karşılık vermişti ama sesinde hiçbir canlılık yoktu. Gözlerinin altında belirgin siyah halkalar oluşmuştu.

Ongen Ev’in mutfağındaydılar.

Salondan getirdikleri gaz lambasının loş ışığında akşam yemeği hazırlayan Agatha, yanında da göz kesilmiş onun hareketlerini seyreden Van. Diğer üçü salondaydı. Ağzına kadar açık olan çift kanatlı kapıdan arada buradaki duruma göz atıp duruyorlardı.

Agatha âdeta cinayetlerle ilgili her şeyi zihninden uzak tutmak istercesine kasten kendini meşgul ediyor, harıl harıl çalışıyordu. Ama bu yöntem hiçbir işe yaramıyordu ki deminden beri bir şeyler arayıp duruyordu.

“Şekeri arıyorsan o da burada, Agatha,” dedi Van bu kez de. Agatha, hıçkırıklarını içinde tutarcasına titredi ve gözlerini devirerek Van’e baktı.

“Yeter artık amal” diye ellerini bir fularla topladığı uzun saçlarının içine sokan Agatha tiz bir sesle bağırdı. “Benim yaptığım yemeklerden bu kadar endişeliysen, konserve ya da başka bir şeyler ye madem!”

“Agatha, öyle bir niyetim yoktu.”

“Yetti artık!”

Agatha küçük bir tabağı eline alıp Van’e doğru fırlattı. Tabak, Van’in kolunu sıyrıp arkasında duran buzdolabına çarptı ve kırıldı. Salondaki üç kişi bu gürültüyle irkilip birbiri ardına mutfağa daldı.

“Katil olmadığımı ben gayet iyi biliyorum!” diye bağırان Agatha bir yandan da iki elini sımsıkı kenetlemiş, şiddetle kıvranıyordu.

"Katil sizden biri, değil mi? Ne yani, benim başımda nöbet tutmak da ne oluyor? Katil kesinlikle ben değilim!"

"Agatha!" diye Ellery ve Poe aynı anda haykırdı.

"Ne? Böyle başıma nöbetçi dikiyorsunuz ama eğer biri yemeği yiyip ölürse her koşulda beni suçlayacaksınız, sanki bilmiyorum! Hep bir olup suçu bana atacaksınız!"

"Agatha, sakın ol," dedi Poe güçlü bir sesle ve ona doğru bir adım attı. "Hiç kimsenin öyle bir niyeti yok. Bir sakınleş."

"Yaklaşma bana," derken gözlerinden öfke fışkıran Agatha ağır adımlarla geri çekildi. "Gelme buraya! Anladım ben! Siz hepiniz suç ortağısınız. Dördünüz komplo kurup Orczy ve Carr'ı öldürdünüz, değil mi? Şimdi sıra bana mı geldi?!"

"Agatha, kendine hâkim ol!"

"Madem öyle istiyorsunuz, ben de asıl suçlu olurum! 'Katil' olursam kurban rolü bana düşmez, değil mi? Ah, zavallı Orczy, gariban Carr... Evet, evet bu doğru. Katil benim! İkisini öldüren benim. Şimdi sizi de öldüreceğim!"

Soğukkanlılığını tamamen yitirip elini kolunu gelişi güzel sallayarak çılgınca davranan Agatha'yı dördü birden ancak zapt edebildi. Sonra onu âdeta sürükleyerek salona çıkardılar ve zorla bir sandalyeye oturtular.

"İstemiyorum. Artık istemiyorum."

Bitkin düşen Agatha'nın omuzları düştü, ifadesiz bakışları boşlukta dolandı. Sonunda da tüm vücudu titreyerek masaya kapandı.

"Eve gitmeme izin verin. Yalvarırım size... Yoruldum. Ben eve döneceğim."

"Agatha..."

"Eve gideceğim ben. Artık evime gideceğim. Yüzerek giderim..."

"Agatha, sakın ol. Ağır ağır derin nefes al." Kocaman avucunu kızın sırtına koyan Poe, onu yatıştırdı. "Dinle, Agatha. Hiç kimsenin seni suçlu göstermek gibi bir niyeti yok. Kimse seni öldürmeyecek."

Agatha, her şeye itiraz eden küçük bir çocuk gibi, yüzü masaya kapanmış halde başını iki yana sallıyordu. "Gideceğim buradan!"

Gideceğim buradan!” diye kendini kaybetmişçesine tekrarlayıp duruyordu. Sonra yavaş yavaş bu kesildi ve hıçkırıklarla ağlamaya dönüştü. Epey bir zaman geçtikten sonra ansızın başını kaldırdı. Boğuk ve monoton bir sesle, “Yemek hazırlıklarını yapmam gerekiyor,” dedi.

“Yapmasan da olur. Birazdan birimiz yaparız, sen dinlen.”

“Olmaz,” dedi Agatha, silkinip Poe’nun elini boşa çıkardı. “Ben katil değilim!”

5

Yemek sırasında konuşan tek kişi bile olmadı. Ağızlarını açacak olsalar kaçınılmaz olarak cinayetlere dair laf edeceklerdi. Sessizlik, tehlikeli gerçeklerden bir tür kaçıştı. Ya da belki yarı sersemlemiş haldeki Agatha’nın sinirlerini daha da tahrik etmemek kaygısı vardı içlerinde.

“Kalanını biz hallederiz, Agatha. Dinlen şimdi,” dedi yumuşak bir sesle Poe.

Normalde insanların önünde asla içmediği sigarasını tütütürerek dalgın dalgın dumanının uçup gidişini seyreden Agatha, ifade-siz yüzünü Poe’ya çevirdi.

“Uyuyamazsan bende ilaç var. Veririm sana, içip uyuman iyi olur,” dediği anda Agatha’nın gözlerinde bir korku ifadesi belirdi.

“İlaç mı? İstemem.”

“Endişe edilecek bir şey değil. Basit bir uyku hapı.”

“İstemiyorum. Kesinlikle istemiyorum!”

“Tamam, peki. Şimdi şöyle yapacağız, iyi dinle Agatha.”

Poe sandalyesinin sırtına asılı duran bez çantasını açıp küçük bir ilaç şişesi çıkardı. Sonra avcunu açıp iki tane beyaz tablet yuvarladı. Bu iki tableti de ikiye bölüp iyice göstererek ikisinin de yarısını birer birer aldı ve Agatha’nın eline koydu.

“Evet... Ben bu ikisini senin gözünün önünde içeceğim. Böylece endişelenmene gerek kalmayacak.”

Agatha konuşmadan elindeki ilaçlara baktı ve sonunda razı geldiğini gösterir şekilde başını salladı.

“Aferin sana.”

Poe’nun sakallı yüzünde sarsak bir gülümseme belirdi. Kendi elindeki ilaçları içti.

“Bak işte, her şey yolunda. Hadi Agatha...”

“Uyuyamayacağım, ne yaparsam yapayım!”

“Bu gayet doğal. Sinirlerin oynadı bir kere.”

“Carr’ın bu sabahki o sesleri kulağımdan gitmiyor. Nihayet uykuya dalsam bile Carr’ın yandaki odasından bir ses duyacağım gibi geliyor.”

“Anlıyorum seni. Şunu içersen bu gece mışıl mışıl uyuyacaksın.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, hemen gelir uykun.”

Agatha sonunda uyku haplarını ağızına attı, gözlerini kapatıp ilaçları yuttu.

“Sağ ol...” deyip canlılığını yitirmiş gözleriyle Poe’ya gülümsedi.

“Hadi bakalım, iyi geceler Agatha. Yalnız kapını pencereni düzgünce kilitle.”

“Peki... Teşekkürler Poe.”

Agatha odasına çekilip ortadan kaybolduğunda dördünden de iç çekmeye benzer birer ses duyuldu.

“Meşhur doktorlar gibi davrandın Poel! Sen mükemmel bir doktor olacaksın,” dedi ince parmaklarının arasında sıkıştırdığı sigarasını sallarken Ellery ve hafifçe güldü. “Cidden dayanılmaz bir şey bu. Bizim Dame Agatha bile böyle oldu. Yarın belki de aramızdan da sana bir hasta çıkar.”

“Kes artık, Ellery. Fazla şamata yapıyorsun.”

“Şamata yapmak istiyorum, evet,” dedi Ellery omuzlarını kendini savunurcasına kısarak. “Fazla ciddiye alırsam ben bile kafayı yiyebilirim. Düşünürsen ben de bugün neredeyse öldürülüyordum.”

“Peki ya o tek kişilik bir gösteriyse? Bu teoriye ne dersin?”

“Ne di... Ha, ciddileşmekten başka çare yok desene. Bu

durumda Agatha'ninkinin de bir numara olmadığını söyleyemeyiz demek oluyor."

"Eğer suçlu içimizdeyse herkesten eşit derecede şüpheleneceğiz elbette," dedi Van tırnaklarını yiyerek. "Birinin suçlu olmadığından emin olabilecek tek kişi, kendisi. İşin özü şu ki, kimsenin kendini kollamaktan başka çaresi yok."

"Evet. Neden böyle oldu ya?" diyerek gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine atan Leroux, başını ellerinin arasına aldı.

"Şşşt! Sen bile isteriye kapılacaksan, ohooo..."

"Ona bile halim yok, Ellery. Katil böyle bir çılgınlığa nasıl kapıldı, ta başından? İster aramızdan biri olsun ister Seici Nakamura olsun. Cidden sebebi ne ki?"

Küçük yuvarlak gözlerini iyice kısan Leroux'nun yüzünden üzüntü akıyordu.

"Sebecp," diye mırıldandı Ellery. "Bir şey olmak zorunda, evet."

"Ben, 'Katil, Seici' teorisine karşıyım," dedi Van sinirli sinirli. "Seici Nakamura'nın yaşaması, sadece Ellery'nin hayal dünyasında. Farz edelim ki bu doğru, Leroux'nun da söylediği gibi adam neden bizi öldürsün ki? Bunun şakası yok!"

"Seici mi?" Bu ismi ne zaman duysa veya söylese, Leroux içinde garip bir tedirginlik hissediyordu. Dün Ellery'den, "Seici yaşıyor olabilir" diye duyduğundan beri sürekli böyleydi. Masaya attığı gözlüğünün camına yansıyan gaz lambasının alevi titreyordu. Gözünü dikmiş ona bakarken içindeki o tedirginlikten bir şey (hafızasından bir şey olsa gerek) bulup çıkarmaya çalışıyordu. Ama bir türlü hatırlayamıyordu. Çok geçmeden bir tane daha, o şeyden *çok daha yeni bir anı* karıştı buna ve Leroux'nun içi içine sığmaz oldu.

Neydi ya, neydi?

Leroux kendi kendine bunu sorup duruyordu.

O yeni anı, kesinlikle adaya geldikten sonraki bir şeydi. *Sanki bir yerlerde bir şey görmüştü, üstünde düşünmeden. Hem de çok önemli bir şeymiş gibi geliyordu ona.*

"Poe..." Uyandığından beri hissettiği baş ağrısı hâlâ devam ediyordu. Leroux, pes edip artık yatayım, diye düşündü. "Şey, ben de bir hap alabilir miyim?"

“Evet, elbette. Saat daha yediyi yeni geçti ama, yatıyor musun?”

“Evet. Başım çok ağrıyor.”

“Bari ben de öyle yapayım.” İlaç şişesini Leroux’ya uzatan Poe, ağzında sigarasıyla ağır ağır ayağa kalktı. “Demin içtiğim, etkisini göstermeye başladı gibi.”

“Poe, sakıncası yoksa ben de alabilir miyim?” dedi Van sandalyesinden hafifçe kalkıp.

“Olur. Bir tane yeter sana. Çok etkili bir ilaçtır. Ellery, sen?”

“Gerek yok. Kendim uyurum ben.”

Biraz sonra masanın üzerindeki gaz lambası söndü ve ongen salon karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 8

Dördüncü Gün: Anakara

1

“Gerçekten de benim sizinle gelmemin sakıncası olmaz mı?”

Kavaminami, O— şehirden Kamegava’ya giden arabanın içinde teyit edercesine yeniden sordu. Direksiyondaki Şimada, ileriye bakarak defalarca başını aşağı yukarı sallayıp, “Sorun olmaz. Sen Çiori ile tanışıyordun. Bu meşhur mektubun da, tabiri caizse, kurbanlarından birisin. Hem buraya kadar gelip de şimdi olayın dışında kalman saçma olmaz mı?”

“Evet, o da var, haklısınız.”

Kyoiçi Morisu’nun evvelki geceki uyarısını aklından atamıyordu.

Sırf kendi merakları yüzünden başkalarının mahremiyetine bu denli girmek doğru muydu acaba?

Şimada, kendisi ve Kociro’nun arasının Kavaminami ve Morisu’nun sandığı kadar mesafeli olmadığını söylüyordu. Bir de Morisu’nun düşünce tarzı ve davranışlarının aşırı durağan olduğunu.

Şimada’nın hislerini gayet iyi anlıyordu. En başta hiçbir memnuniyetsizlik göstermeksizin bu dedektif oyunlarına katılan Morisu’nun, birdenbire böyle titizlenmeye başlamasıyla Kavaminami de —nasıl demeli— şaşkınlığa uğramıştı. Yine de daha üç gün önce ziyarette bulunduğu Kociro’nun evine bugün tekrar yüzüstü gitmeye yönelik bir isteksizlik ve mahcubiyet hissetmekten kendini alamıyordu.

“Sevgili Konan, o kadar utanıyorsan, şu üç günde sıkı dost olmuşuz gibi davranmaya ne dersin? Böylece ben, gayet isteksiz

olmana rağmen seni zorla çekip götürmüş olurum. Ne dersin? Böylesi olur herhalde?”

Şimada böyle ciddi bir yüz ifadesiyle söylediklerini dinlerken, “Cidden acayip biri,” diye geçirdi aklından Kavaminami. Adam sadece basit bir merakla dolu değildi. Benden falan çok daha kesin bir gözlem yeteneği ve algılama kapasitesine sahip olduğu kesin, diye düşündü. Evvelki gece Morisu’nun dile getirdiği Seici Nakamura’nın sağ olduğuna dair teoriyi de çoktan bulmuş ve üzerine fikir yormuş gibi görünüyordu.

Morisu ve Şimada’nın arasındaki en temel fark, Morisu’nun bir bakıma garip gelse de muhafazakâr bir realist, Şimada’nın ise tıpkı hayaller kuran bir ergen gibi bir romantik olmasıydı.

İlgisini çeken gerçek bir vakayla karşılaşınca dizginlenemez hayal gücünü kullanarak hoşuna giden olasılıklara ilişkin sonuçlara varıp sonra da âdeta bir “rüya” gibi onu yüceltiyordu. Hiç değilse biraz böyle görünüyordu. İşte bu yüzden de...

Bu yüzden de Şimada açısından bakınca bu şekilde ortaya çıkan o “rüya”nın gerçeklikle örtüşüp örtüşmediği ikinci derece, hatta belki de üçüncü derece önem taşıyordu.

Araba karayolundan çıktı. Şehrin tanıdık caddelerinden geçtiler.

Yolcu koltuğunun yarıya kadar açık olan camından içeri giren rüzgâra, kaplıca diyarına has olan o kötü koku karışıyordu. Sık sık “çürük yumurta gibi” diye nitelense de Kavaminami bu hidrojen sülfür kokusundan nefret etmezdi.

Kociro’nun evine vardıklarında saat öğleden sonra üçü geçmişti.

“Bugün evde olmalı,” diye mırıldandı Şimada, kapının önünde durduklarında. “Çalıştığı lise bahar tatilinde. Hoş, okul açık olsaydı bile cumartesi olduğundan bu zamana kadar eve dönmüş olması gerekirdi. Zaten boş zamanı olsa da çok nadiren dışarı çıkan biridir.”

“Telefonla haber vermediniz mi?” diye sorunca Kavaminami, Şimada, “Yok, şey...” diye başını salladı. “Bizim Ko, çat kapı gelinmesinden hoşlanan bir adamdır da.”

"Hmm..."

"Garip, değil mi? Yani tabii karşısındakine de bağlı. Sonuçta biz yakın arkadaş olduğumuz için..."

Şimada bunları söyledikten sonra göz kırpıp güldü.

Seiichi Yoşikava'nın Acimu'dan bakımı için geldiği söylenen bahçe, geçen seferki gibi çiçeklerle bezeliydi. Çatının diğer tarafında beyaz tomurcukları kabarmış olan bir kiraz çiçeği ağacı görünüyordu. Bahçeye döşenmiş kaldırım taşları boyunca yürürken ispihya çiçeklerinin narin minik taçyaprakları üstlerinden uçuşuyordu.

Kapı zilini çaldıklarında bu defa hemen cevap geldi.

"Aa, Şimada! Yanında da... Kavaminami'ydi, değil mi?"

Kociro, bugün de şık giyimliydi. Siyah bir pantolon ve aynı şekilde siyah çizgileri olan bir gömlek. Hafiften kahverengi tonları bulunan kalın örgülü bir hırka. Kavaminami'nin orada olmasını garipsememiş gibi görünüyordu. İkisini geçen günkü gibi arkadaşları geleneksel tarzda odaya götürdü.

Şimada verandadaki rattan sandalyeye oturuverdi. Kavaminami ise Kociro'nun buyur etmesini bekleyip, kanepelerden birine ilişerek oraya sindi.

"Ne oldu ki, buradasınız bugün?" diye sordu Kociro siyah çay hazırlarken.

"Sormak istediğimiz bir şey var da," dedi Şimada sallanan sandalyeyi öne doğru eğip dirseklerini dizlerine dayayarak. "Ama ondan önce sevgili Ko, evvelki gün nerelerdeydin?"

"Evvelki gün mü?" dedi Kociro merakla Şimada'ya bakarak. "Bu aralar her gün evdeyim. Okul tatil ya."

"Öyle mi? Evvelki gün... Ayın 27'sinin akşamı buraya uğradık, kapıyı çaldık ama çıkmadın."

"Fena olmuş o, kusura bakmayın. Teslim tarihi yakın olan bir makalem var da, şu iki üç gündür ne telefona çıktım ne kapıya gelenlere, evde yokmuşum gibi yaptım."

"Olacak şey mi bu! İnsan dostuna böyle davranmaz yani!"

"Kusura kalma ya. Senin olduğunu bilsem çıkardım kapıya."

Fincanları ikisine veren Kociro, Kavaminami'nin karşısındaki kanepeye çöktü.

“Sormak istiyoruz dediğin ne? Kavaminami’nin de seninle gelmiş olmasına bakarak, hâlâ abimin adını kullanarak gönderilen eşek şakasındaki mektupla mı ilgileniyorsun acaba, diyorum.”

“Evet, öyle. Ama bugün gelmemizin sebebi biraz farklı,” diyen Şimada bir nefes arasından sonra, “İşin aslı,” diye devam etti. “Vefat etmiş olan Çiori ile ilgili biraz daha derinlemesine bilgi edinmek istiyoruz.”

Fincanını ağzına götürmekte olan Kociro’nun eli bir anda havada asılı kaldı.

“Çiori’yle ilgili mi?”

“Nahoş bir soru soracağım, Ko. Bunu kabul edilmez bulursan bana vursan yeridir.”

Ardından Şimada sadede geldi.

“Çiori, galiba senin kızındı, değil mi?”

“Saçmalık. Bu da nereden çıktı böyle ansızın?” diye Kociro hemen cevap verdiyse de Kavaminami bir an için adamın betinin benzinin attığını gördü.

“Doğru değil mi yani?”

“Tabii ki değil”

“Hmm...”

Şimada rattan sandalyeden kalktı, Kavaminami’nin yanına geçti. Kociro, öfke içinde kollarını kavuşturmuştu. Gözlerini onun yüzüne diken Şimada konuşmaya devam etti: “Kabalığımın farkındayım. Kızmakta da son derece haklısın. Fakat, sevgili Ko, ben ne olursa olsun bu konuyu kesinleştirmek istiyorum. Çiori, senin ve Kazue Hanım’ın çocuğuydu, değil mi?”

“Zırvalara kaptırma kendinil Neye dayanarak böyle bir şey söylüyorsun?”

“Somut bir kanıtım yok. Sadece pek çok durum, bana bunu söylüyor.”

“Kes artıkl”

“Evvelki gün Konan ile Acimu’ya gidip geldik. Ortadan kaybolan Seiiçi Yoşikava’nın eşiyle görüşmek için.”

“Yoşikava’nın karısı mı? O niye şimdi?”

“Şu göndereni şüpheli olan mektup üzerine geçen yıl

Tsunocima'da olanları biraz araştıralım dedik işte. Ve vardığımız sonuç da Seici Nakamura Bey'in sağ olduğu ve o olayın failinin o olduğu."

"Aptal aptal konuşma. Abim öldü. Ben cesedini bile gördüm."

"Kömüre dönmüş olan cesedi yani?"

"Ya..."

"O, Seiiçi Yoşikava'nın cesediydi. Seici Bey hepsinin katili. Kazue Hanım'ı ve Kitamura çiftini öldürdükten sonra Yoşikava'yı kendi yerine geçirip yakarak öldürdü ve kendisi de güzelce yaşamına devam etti."

"Her zamanki gibi hayal gücün çok kuvvetli. Bu kuvvetli hayal gücüyle de beni ve yengemi bir araya getirdin demek?"

"Yani şöyle..." diyen Şimada hiçbir tereddüt belirtisi göstermeden konuşmaya devam etti. "Seici Bey'in fail olduğunu kabul edersek, onu böyle bir suç işleyecek kadar ileri götüren ruh halinin sebebi neydi? Ne zamandı, sen bana demiştin ki, 'Abim Kazue'ye tutkuyla âşık ama bu saplantıya benzeyen, normal olmayan bir şey. Onun genç olmasına rağmen öyle bir adaya yerleşmesi de temel olarak Kazue'yi sadece kendi yanında tutma istemesinden, *onu adaya kapatmak istemesinden.*' Böylesine bir aşkla bağlı olduğu karısını kendi elleriyle öldürdüyse bunun sebebi olarak akla gelen tek şey normal olarak kıskançlıktır."

"Ne yani, bunun üzerine yengemle aramda bir ilişki olduğu sonucuna atlamak mı gerekiyor?"

"Yoşikava'nın eşinden duyduğumuza göre Seici Bey kendi kızını pek sevmezmiş. Öte yandan Kazue Hanım'ı tutkuyla sevdiği gerçeği var. Madem öyle ikisinin birlikte dünyaya getirdiği çocuğu, hem de bir kız çocuk olan Çiori'yi sevmemesi ihtimal dışı. Bu bir çelişki, değil mi? Bu da başka bir deyişle Seici Bey'in en azından kızın babasının kendisi olup olmadığına dair şüpheleri olduğunun kanıtı değil mi?"

"Abim garip biriydi."

"Garip biri olsa da karısını seven bir adamdı. Karısının doğurduğu kendi kızını sevmemesinin altında bir şeyler olduğunu

düşünmeden edemiyorum,” diyen Şimada istifini bozmadan devam etti. “Dolayısıyla bu varsayımın doğruluğunu kabul edersek, peki Çiori’nin gerçek babası kimdi? Birçok şey sana işaret ediyor, Ko. Adaya hapsedilmiş olan Kazue Hanım... Buna rağmen onunla irtibat kurma olasılığı olan genç bir adam... Çiori’nin doğduğu sıralarda araları bozulan iki kardeş...”

“Bunları konuşmayalım. Yeter artık, Şimada. Ben sadece bunları inkâr etmekle yetineceğim. Kesinlikle doğru değil” dedi Kociro öfkeyle ve bağa gözlüklerini çıkardı. “Ayrıca tekrar tekrar söylüyorum ki abim kesinlikle hayatta değil Abim öldü. Benim o olayla hiçbir ilgim yok.”

Bunları kesin bir ses tonuyla söylese de Şimada ile göz göze gelmekten kaçındı. Dizlerinin üstüne koyduğu ellerinin hafifçe titrediği belliydi.

“Madem öyle Ko, bir soru daha sorabilir miyim?” dedi Şimada. “Geçen yıl 19 Eylül’de, Mavi Köşk’ün yanmasından bir gün önce olanlara dair. Hatırlıyor musun? Nadiren içki içme âdeti olan sen, o gece ansızın bana telefon etmiştin. Dışarı çıkalım, içmeye gidelim, diye. İkimiz kaç tane mekân gezmiştik ve sen zilzurna sarhoş olmuştun. Bana teselliyi içkide arıyormuşsun gibi gelmişti.”

“Yani? Ne diyorsun?”

“Körkütük sarhoş olmuştun, sonunda ağlamaya başladın. Muhtemelen hatırlamıyorsundur. Seni evine kadar getirdim, ikimiz birden bu kanepede uyuyakaldık. O sırada ağlarken sayıklar-casına aynı sözleri tekrar ediyordun. ‘Kazue, beni affet. Beni affet, nolur,’ dedin defalarca.”

“Bu... bu...”

Kociro, gözle görülür şekilde renkten renge giriyordu. Şimada yine konuşmaya devam etti: “O sırada pek de öyle derin düşünmemiştim açıkçası. Ben de sarhoştum. Tsunocima’da öyle bir olay olduğunu öğrendikten sonra bile o aralar kendi derdim başımdan aşkın olduğundan o gece olanları hatırlayacak halim yoktu. Ama şimdi durup da düşününce...”

Şimada derin bir nefes aldı.

"19 Eylül gecesi o sırada sen zaten Tsunocima'da olanları biliyordun. Öyle değil mi?"

"Ama ben... nasıl..." diyen Kociro başını tamamen öne eğdi. "Ben nasıl bilebilirdim ki?"

"Fail, yani Seici Bey doğrudan sana bildirmişti." Şimada, keskin gözleriyle Kociro'ya bakarak konuşuyordu. "Kazue Hanım'ın cesedinin sol eli yoktu. Seici Bey kesmişti. Kesip aldığı o eli sana gönderdi, değil mi Ko? Sana 19 Eylül'de geldi muhtemelen. Skandalдан korktuğun için polise de bildirmedi. Yaşadığın dehşeti, içkiyle bastırmaya çalışıyordun."

"Ben... ben..."

"Senin Kazue Hanım'la ilişkin nasıldı, hiçbir ayrıntı bilmiyorum. Sormaya da niyetim yok. Şayet sonuçta Seici Bey'in delirmesinin sebebi o olsa bile, kimsenin seni suçlamaya hakkı olmadığını düşünüyorum. Fakat ayın 19'unda eğer sen olayı polise bildirmiş olsaydın, belki de Kitamura çiftinin ve Yoşikava'nın ölümüne engel olabilirdin. İşte bu yüzden sevgili Ko, senin o günkü sessizliğin, yine de bir suç olsa gerek."

"Suç demek..." diye alçak sesle mırıldanan Kociro bir anda yerinden fırladı.

"Ko!"

"Tamam Şimada! Yeter artık!"

Kociro sonra yüzünü Şimada'nın bakışlarından öteye çevirdi ve yıkıcı bir darbe almışçasına ağır adımlarla verandaya doğru ilerledi.

"Şunu..." dedi bahçede yapılmış olan çardağı saran morsalkımları işaret etti. "Çiori'nin doğduğu yıl dikmiştim."

2

Kavaminami anlaşılan henüz dönmemişti. Dairesinin ışığı sönmüktü. Morisu kolundaki saatten zamanı kontrol etti. 22.10'du. "Yoksa şimdiden yattı mı?" Öyle olduğunu hiç sanmıyordu.

Kyoichi Morisu, binip geldiği motosikletini apartman girişinin yakınına park edip yolun karşısındaki kafeye girdi. Burası gece saat on ikiye kadar açık bir dükkândı. Normalde bu saatlerde yakınlardaki pansiyonlarda kalan öğrencilerle tıklım tıklım olurdu ama bahar tatilinin ortası olduğundan müşteri sayısı hayli azdı.

Morisu, yola bakan pencerenin kenarına oturdu. Sipariş ettiği sade kahveyi yudumlarken, "Bu fincanı bitirene kadar gelmezse ben de eve döneyim," diye düşündü. Ne olursa olsun illaki görüşmek zorunda değildi. Sonra telefon etse de olurdu.

Her zaman böyle bu; adam hemen alev alıp çabucak ateşi sönen bir yapıda. Muhtemelen "Yeter" demiş, dedektifçilik oynamaktan bıkmıştır.

Morisu, ağzına sigarasını koymuş düşünüyordu. Öncelikle Kavaminami'nin bu merakını tetikleyen şey o "ölüden gelen mektup" olmuştu. Kesinlikle o, o kadarcık bir şey, Kavaminami'nin hevesini körüklemeye yetmişti. Bir de o sırada kulüpteki grubun o adaya gittiklerini öğrenince yerinde duramaz hale gelmesi doğaldı. Ta Beppu'ya kadar Kociro Nakamura'yı ziyarete gitmesi, kendisinden tavsiye almak için yanına gelmesi... Ancak normalde bu noktada artık coşkusunun azalması, Kavaminami denen bu adamın huyunda vardı. Yine de...

Aklına Kiyoshi Shimada geldi. Basitçe merakına kapılan biri değildi. Morisu, onun gayet zeki biri olduğu kanısındaydı. Fakat beklenmedik şekilde duyarsız bir meraklılığı ve bunu makul gören bir havası olan adamın söz ve tavırları yüzünden, Morisu ondan tiksинmekten kendini alamıyordu.

Göndereni meçhul bir mektuba ilgi duyması normaldi. Buradan yola çıkarak geçen yılki o olayın derinine inmek istemesi de polisleri seven biri için doğaldı. Fakat... "Seiichi Yoşikava'nın karısını ziyaret etseniz," diye kendi verdiği tavsiyeden şimdi çok pişmandı. O sırada "Ne olacak ki" diye düşünmüş, doğru düzgün irdelemeden öyle bir fikir ortaya atmıştı. Ansızın hiç tanımadığı insanlar kapısına dikilip katil damgası yemiş olan kayıp kocasına dair sorular sorunca Masako Yoşikava'nın aklından kimbilir neler geçmişti...

İkisinin anlattıklarını dinleyince, Morisu bizzat Seici Nakamura'nın yaşadığı teorisini öne sürmüştü ama işin aslı Seici'nin hayatta olması mümkün değildi. O, sadece bu polisiye düşkünlerinin dedektiflik oyununa son vermek için dile getirdiği bir varsayımdan ibaretti. Ancak Şimada Tsunocima'daki olayın sebebi olarak Kazue Hanım'la Kociro'nun ilişkisine odaklanmaya başlamış ve sonunda işi Çiori'nin Kociro'nun kızı olabileceğini söylemeye kadar götürmüştü. Hem de bunu Kociro'nun kendisine sorup netleştirmek niyetinde gibiydi.

Sigaranın dumanı boğazını acıtacak kadar yakıcıydı. Son derece çaresiz hisseden Morisu acı kahvesini yudumladı.

Yarım saat geçmiş, artık yavaş yavaş oradan çıkmayı düşünmeye başlamıştı ki Kavaminami'nin apartmanının önünde bir araba durdu. Kırmızı bir Familia'ydı. Arabadan inen birinin karaltısını gören Morisu yerinden kalktı.

"Kavaminami!" diye kafeden çıkıp seslenince, Kavaminami, "Oo!" diye elini salladı. "Demek sendin. Motosikleti bir yerlerde gördüğümü biliyordum. 250 cc'lik arazi motosikletine binen birileri bu apartmanda hiç yok da," dedi yol kenarında duran, yer yer çamurlanmış motosiklete —bir Yamaha XT 250'ydi— bakarak.

"Ta buraya beni ziyarete mi geldin?"

"Yok, geçerken uğradım," diye yanıtladı Morisu. Koluna takılı olan sırt çantasına birkaç kez hafifçe vurarak gösterdi ve ardından motosikletin arka çanta demirine bağlanmış olan şövaleye çenesiyle işaret etti. "Bugün de Kunisaki'ye gidip geldim. Oradan dönüyordum."

"Resmin nasıl gidiyor?"

"Bugün herhalde oraya son gidişimdi. Bittiğinde görmeye gelin."

"Selam, Morisul" Şoför koltuğundan inip yanlarına gelen Şimada, Morisu'ya bakıp kaygısızca gülümsedi.

Morisu'nun sesi ister istemez sertleşmişti: "İyi akşamlar. Bugün nereden böyle?"

"Evet, bir Ko... Yok, önce Beppu tarafına uzandık arabayla bir. Evet, Konan ile çok iyi anlaşıyoruz. Bu akşam da onun dairesinde bir şeyler içelim diye..."

Kavaminami tarafından davet edilince Şimada ve Morisu da içeri girdi. Serili duran yer yatağını çabucak toparlayan Kavaminami, katlanır küçük bir masayı açıp, içki hazırlığına başladı.

“Morisu? İçer misin?”

“Yok, sağ ol. Motosikletle geldim ya...”

Şimada odaya girer girmez kitaplığın önüne gitmişti ve sıkış tıkları dizilmiş kitapların sırtlarına bakıyordu. Morisu, bardaklara buz koymakta olan Kavaminami’yi seyrederken sordu:

“O konudan ne haber? Var mı olan bir şey?”

“Eh işte,” diyen Kavaminami, gayet neşesiz bir sesle yanıtladı. “Dün S— kasabasına gittik. Sahilden Tsunocima’yı gördük, sonra da pek çok şüphe dolu hayalet hikâyesi dinledik.”

“Hayalet mi?!”

“Adada Seici’nin hayaleti çıkıyormuş da çıkmıyormuş da, bir dolu söylenti var.”

“Hmm... Peki ya bugün? Sadece arabayla tur atıp gelmediniz herhalde?”

Kavaminami canı sıkılmışçasına dudaklarını büzdü.

“Doğru. İşin aslı...”

“Sonuçta Kociro Bey’e gittiniz, değil mi?”

“Evet, öyle. Tavsiyeni dinlemedik, kusura bakma,” diyen Kavaminami içkiyi sulandırırken bir an durdu ve utanmışçasına başını önüne eğdi.

Morisu hafifçe iç çekti, sonra da Kavaminami’nin yüzünü çarpazdan görecektir şekilde biraz eğilerek, “Peki sonuç?” dedi.

“Geçen yılki olaya ilişkin çoğu şeyi öğrendik. Kociro Bey bize anlattı... Şimada Bey, içkiniz hazır.”

“Olayın aslını öğrendiğinizi mi söylüyorsun?”

Morisu hayret içinde yeniden sorunca Kavaminami, “Evet” gibisinden başını salladı ve bardağındaki sulandırılmış içkisini yudumladı.

“Yani neymiş?”

“Uzun lafın kısası, *o olay Seici’nin planladığı bir zorla intihar vakasıymış,*” diyen Kavaminami sonrasında anlatmaya başladı.

“Şunu Çiori’nin doğduğu yıl dikmiştim.”

Bunu söyleyen Kociro’nun sesi belli belirsiz titriyordu.

“Morsalkımı mı?” dedi Şimada kafası karışmış şekilde başını hafifçe eğerek. “Niye ki?” diyordu ki, “Haa, anladım!” dedi kendi kendine. Sonra da konuyu anlayamayan Kavaminami’ye baktı ve “*Genci’nin Hikâyesi*’nden,* Konan,” dedi.

“Genci mi?”

“Evet. Öyle değil mi, sevgili Ko?” dedi Şimada verandada dikilmekte olan Kociro’ya dönerek. “Babasının karısı olan Fucitsubo’ya derin bir aşk besleyen Hikaru Genci, çok uzun bir süreçten sonra onunla bir geceliğine birlikte olur. Fakat o tek bir gecede Fucitsubo hamile kalır. O andan itibaren de biri kocasına biri babasına ihanet edip onu aldatacağı bir hayat yaşar.”

Kociro, abisinin karısı Kazue’yi o Fucitsubo’ya benzettiğini mi anlatmak istemişti?

Günahlarının meyvesi olan Çiori’nin doğumu. Dolayısıyla artık daha yakınlaştığı ve aynı zamanda daha uzaklaştığı sevgilisinin anısına o morsalkım** ağacını diktirmişti. Fucitsubo hayatı boyunca kendisinin ve Genci’nin işlediği günahı asla unutmamış ve kendini affetmeye bile yeltenmemişti. Kociro’nun sevgilisinin de Fucitsubo gibi olduğunu mu söylüyordu yani?

“Eskiden beri hep Genci’yi sevdiğini söyledin, değil mi? O yüzden...” dedi Şimada sessizce kanepeden kalkıp Kociro’nun arkasına doğru yaklaştığında. “Seici Bey, fark etti değil mi, o mevzuu?”

“Hayır. Bence abim şüpheleniyordu sadece. Bir yandan şüphe duyuyor bir yandan da çaresizce inkâr etmeye çabalıyordu. Bence öyle yani.”

Kociro, bahçeye doğru bakarak cevabına devam etti:

* Murasaki Şikibu tarafından yazılan, dünyanın en eski romanı olarak kabul edilen eser. (Jap. *Genci Monogatari*) (ç.n.)

** Japoncada “morsalkım”, “fuci” sözcüğüdür. Leydi Fucitsubo’nun adındaki “fuci” bölümü de “morsalkım” imiyle yazılır. (ç.n.)

“Abim muhteşem yeteneklere sahip biriydi ama insan olarak bazı eksiklikleri olan bir adamdı. Karısına çok güçlü bir aşk besliyordu ama nasıl desem, çılgınlık sınırlarında bir sahiplenme arzusuna bulanmış, sadece bu tutkuya dayanan çarpık bir aşktı. Bana öyle görünüyordu.

“Muhtemelen abim kendisi de bunu pekâlâ biliyordu. Kendisinin karısı için iyi bir eş olmadığıнын kesinlikle farkındaydı. O yüzden de sürekli bir kaygı hissediyor, karısından şüphelenip duruyordu. Çiori’yle ilgili de mutlaka dehşete benzer duygular beslediğini düşünüyorum. Fakat bir yandan da Çiori’nin onun biricik çocuğu olduğuna inanmaya çabalıyordu. Yüreğinin bir yanı buna inanmak istiyordu. İşte o yanıyla, yirmi yıl boyunca zar zor da olsa karısıyla bir bağı olduğuna inandı ve bu, onun yüreğinin dengesini koruyan etken oldu.

“Ama sonra Çiori öldü. İkisinin arasındaki tek bağ olduğuna dair korkularına rağmen inanmaya çabaladığı kızı, ansızın ölünce abim şüphelerinin ortasında kalakaldı. Karısının onu sevmediğine, hatta gönlünde başka biri —kendi öz kardeşi— olduğuna dair şüpheler... Feci üzüntüler, acılar ve delilik... Abim sonunda onu kendi elleriyle öldürdü.”

Kociro, arkası onlara dönük şekilde en ufak kıpırdamadan, yeni yaprakların filizlenmeye başladığı morsalkım çardağına bakmaya devam etti.

“Tsunocima’daki olay... O, abimin planladığı bir zorla intihardı.”

“Zorla intihar mı?”

“Evet, öyle. O gün —19 Eylül’de öğleden sonra— Şimada tam senin söylediğin gibi, abimin gönderdiği küçük bir paket aldım. İçindeki kilitli plastik torbada kanlı bir sol el vardı. Elin yüzük parmağına takılmış olan yüzüğü görünce tanıdım. Durumu hemen anladım.

“Mavi Köşk’e telefon ettim. Sabırsızlıkla bunu beklermişçesine abim telefona çıktı. Ne ağlayan ne de gülen diye nitelenebilecek bir sesle bana şöyle dedi: ‘Kazue sonsuza kadar benim olacak. Kitamura çifti ve Yoşikava’nın da ölmesine karar verdim. Kazue ile ikimiz için bir veda hediyesi.’

“Tamamen delirdiği dışında bir şey düşünemiyordum. Ne söylersem söyleyeyim hiç kulak vermeden konuşuyordu. Kendileri artık hayatlarının yeni bir evresine geçmek üzereymiş de engin karanlığın nimetleri söyleymiş de böyleymiş de gönderdiği hediyeme iyi bakmalıymışım da... Bir süre böyle anlaşılmaz laflar edip durdu. Sonunda da telefonu yüzüme kapattı.

“İşte bu yüzden abim yaşıyor olamaz. Bu, her ne kadar fiziksel olarak mümkünse de psikolojik olarak kesinlikle imkânsız. Karısını öldürdüğü için ölmedi o. *Kendisi artık mevcut durumunda yaşamaya dayanamadığı için Kazue’yi yanında götürdü.*”

“Ama Ko...”

“Şimada ve Kavaminami... Seici Nakamura öldü. İntihar etti. Karısını öldürdükten sonra kendi ölümüne kadar olan birkaç günü, kasten onun elini göndererek benden intikam almak ya da benim ıstırabımı görmek için geçirmede. İşin aslı, o süre muhtemelen sağ iken el süremediği karısının bedenine sarılma zamanıydı.”

Kociro bundan sonra tek kelime etmedi. Vücudu az öncesine göre iyice yaşlanmış ve ufalmış görünüyordu.

Kavaminami, hiç kıpırdamadan bahçedeki morsalkım çardağına bakarken şu anda sahiden neler görüyor acaba, diye merak etti. Âşık olduğu ve öldürülmüş olan sevgilisini mi? Öldüren abisinin suratını mı? Yoksa talihsiz bir kazada ölen kızının çehresini mi?

Evet, sahi ya... Şimada’nın tespit ettiği gibi Kociro, ölen Çiori’nin babasıydı. Bu durumda *kızı ölüme iten öğrencilere esas kin beslemesi gereken de...*

“Sevgili Ko, sormak istediğim bir şey daha var izninle,” dedi Şimada ağır sessizliği bozarak. “Kazue Hanım’ın sana gelen elini ne yaptın? Şimdi nerede?”

Kociro, cevap verecek gibi görünmüyordu.

“Ee, Ko?”

“Biliyorum, sen sadece gerçekleri öğrenmek istiyorsun. Polise falan bildirecek değilim, diyorsun. Biliyorum, Şimada.”

Sonra Kociro bir kez daha bahçedeki morsalkım çardağına işaret etti.

“İşte orada. O ağacın dibinde gömülü onun eli.”

“Sen haklıymışsın, Morisu,” diyen Kavaminami kimbilir kaçını bardak içkiyi bitiriyordu. “Şimada Bey, size ayıp olacak ama sormamamız gereken şeyleri sorduk, bana öyle geliyor. Bunu yapmamız hiç hoş olmadı.”

Morisu hiç konuşmadan sigarasını içmeye devam ediyordu.

“Kociro Bey, Seici Nakamura’nın hayatta olmadığını açıkladı. Ben bunun doğru olduğuna inanıyorum. Geriye kalan tek mesele şu mektup konusu.”

“Seiçi Yoşikava’ya dair düşünceler?” Morisu bu soruyu kendini de işin içine katarak sormuştu.

“Şimada Bey de bu konuyla ilgileniyor ama ceset bulunamadığından herhalde denize düşüp akıntıyla falan sürüklendi,” cevabını veren Kavaminami, duvara yaslanarak oturmuş olan Şimada’ya doğru göz gezdirdi. Şimada, ikisinin konuşmasını dinleyip dinlemediği belli olmayacak şekilde bir elinde bardağıyla kitaplıktan çıkardığı kitabı okuyordu.

“Neyse artık,” diyen Kavaminami, alkolden kızarmaya başlamış yanaklarına elleriyle hafifçe vurdu. “Dedektiflik oyunumuz böylece bitti. Gelecek salı grup adadan dönünce göndereni meçhul olan mektubun arkasında kimin olduğunu anlarız herhalde.”

BÖLÜM 9

Beşinci Gün

1

Gece boyunca art arda kâbuslar görmüş gibi hissediyordu. Kâbuslar neyle ilgiliydi, hatırlayamıyordu ama ona feci çılgınlıklar attırdığı kesindi. Üzerinden fırlattığı battaniye yatağın yanına düşmüştü. Gömleği –dün gece pijamalarını giymeden uyuyakalmıştı– uykuda dönüp durduğundan buruş buruş olmuştu. Tüm bedeni terden yapış yapıştı, öte yandan ağzının içi kupkuruydu. Dudakları çatlamıştı, acıyordu.

Leroux yatakta doğrulup oturdu, kendine sarıldı, bir süre o pozisyonda başını sağa sola hareket ettirdi. Baş ağrısı biraz hafiflemişti. Ama bu sefer de kafasının içi uyuşuk gibiydi, sersemlemiş hissediyordu. Tüm bilincini bir pus kaplamıştı. Kendisiyle onu çevreleyen şeyler arasındaki mesafe normalden çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Gerçeklik hissi sanki yok olmuştu.

Panjurların arasından sızan cılız ışık, gecenin bittiğini haber veriyordu.

Leroux bitkin kollarını uzatıp battaniyeyi yerden aldı ve dizlerinin üstüne örttü. Puslu zihninde kare bir görüntü ortaya çıktı. Dört köşesinde, ışığa duyarlı bir film gibi siyahımsı bir bulanıklık vardı. Ortaya doğru ise beyazlaşıyordu. Dört gün önce bu adaya ilk defa ayak basan arkadaşlarının yüzleri sırayla o görüntüde belirdi.

Ellery, Poe, Carr, Van, Agatha, Orczy. Hepsi, kendisi de sayarsa yedi kişi, bu basit macera gezisinden kendi tarzınca keyif alıyordu. En azından Leroux böyle hissediyordu. “İssiz ada” denen, insanı özgürlük hissiyle dolduran bir ortam. Geçmişteki o olaya yönelik

merak. Belli belirsiz bir heyecan. Birtakım sürpriz olaylar ve sıkıntılarla karşılaşsalar bile bunun heveslerini daha da artıracığını, bir hafta gibi bir sürenin göz açıp kapatıncaya kadar geçeceğini sanıyorlardı. Oysa...

İnce telli kısa saçlar. Soluk renkli kalın kaşların altında fıldır fıldır hareket eden kocaman gözler. Çilleri göze çarpan kırmızı yanaklar. O yüz birdenbire morarmaya başlıyor, titriyor, şekli çarpılıyor ve sonra gevşiyor. Kısa olan boynunu saran ince bir ip, zehirli siyah bir yılanı dönüşüp tıslayarak kıpırdıyordu.

Ah, Orczy! Orczy... Orczy...

Leroux ellerini yumruk yapıp başına vurmaya başladı. Artık daha fazla bir şey hatırlamak istemiyordu. Ancak...

Sanki başka bir yerdeki başka birinin iradesi tarafından kontrol ediliyormuşçasına, zihninde o imgeler dönmeye devam ediyordu. Görüntüler bir türlü silinmiyordu.

Dudağının bir köşesi yukarı bükülmüş şekilde gülümseyen hırçın bir yüz. Yeni tıraşlı, sivri bir çene. Gözbebekleri neredeyse gözkapağının altında olan çökük gözler... Sıradaki, Carr. İri yapılı vücudu acı içinde kıvranıp duruyor. Sarsılan bir masa. Tekmelenen bir sandalye. Şiddetli kasılmalar, kusmalar, sonra da...

"Neden?" diye alçak sesle mırıldandı. "Neden bunlar?"

Yuvarlanıp mahzenin karanlığına düşen Ellery'nin bedeni. Poe'nun sert sesi. Van'in solgun yüzü. Agatha'nın isterik davranışları...

Sağ kalan arkadaşları arasında bir katil vardı. Olmaz, adada bir yerlerde saklanan başka biri mi vardı yoksa?

Seici Nakamura yaşıyor, diyordu Ellery. Hiç tanışmadıkları, yüzünü bile bilmedikleri bir adam neden onları öldürmek istesin ki? Zihnindeki o resimde bir karaltı ortaya çıkıyordu. Silüeti bile net değil, suyun altındaymış gibi görünen bu gölge sarsakça titreşiyordu.

Seici Nakamura. Bu Ongen Ev'i yapan adam. Geçen yıl eylülde Mavi Köşk'te yanıp kül olduğu sanılan adam. Eğer hâlâ hayattaysa o cinayetlerin suçlusunun kendisi olduğu anlamına gelirdi.

Seici Nakamura... Nakamura... Nakamura...

"Hiii?!" diye bir çığlık attı Leroux istemsizce. "*Nakamura mı?*"

O karaltı birdenbire şekillenmeye başlamıştı. Henüz yarı uykuluymuşçasına bulanık olan bilincinin derinliklerinde ağır ağır onu anılarının kaynağına götürecek bir şeyler aranırken sonunda ufak tefek, beyaz tenli bir kıza dönüştü görüntü.

Yoksa bu...

Kâbus görmeye devam ediyor olmasın? O Çiori Nakamura adlı kız Seici Nakamura'nın kızı mıydı yani? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Leroux yeniden yumruklarıyla başına vurmaya başladı.

Şehirde gece. İzdiham. Soğuk rüzgâr. Gecenin üçüncü eğlencesinin sürdüğü *izakaya*.* Parlayan bardaklar. Buz sesleri. İçki kokusu. Keyifli çığlıklar. Şamata. Edepsiz davranışlar. Az sonra... Komediden ani bir gerginliğe dönüş. Panik. Âdeta yarayı kaşıyan siren sesleri. Dönüp duran keskin, kırmızı bir ışık...

"Böyle bir şey olamaz!"

Sesini kasten hafif yükseltti. Bu, kulaklarının derinliklerinde gitgide artan o rahatsız edici uğultuyu bastırmak içindi. Fakat...

Sessizleşmek yerine uğultu gitgide artıyor, gitgide şiddetlenen bir şeye evriliyordu. Onu yerinde duramaz hale getiren endişe ve huzursuzluk ile tüm vücudundan soğuk ter boşandı. Olan biten her şeyi simgeleyen kırmızı ışığın dönmesi ve sirenin çınlaması, onun sinirlerini harap ediyordu.

Leroux, başını ellerinin arasına aldı. Kendini tutamıyordu. Neredeyse çığlık atmaya başlayacaktı. Derken, tam o anda...

Birdenbire bütünüyle farklı bir sahne belirdi ekranda. Ses de ışık da pat diye kesiliverdi.

Aa... O da ne?

Leroux, kendisiyle ilgili değilmiş gibi düşünüyordu.

Bu ne? Burası neresi? Deniz. Dalga sesleri duyuluyor. Çok yakından. Tuzlu suyun kokusu geliyor. Suyun yüzeyi kırıltılı. Dalgalar siyah kayanın üzerine çıkıyor ve yavaşça beyaz bir hat bırakarak geri çekiliyor. Burası... Bu...

* İçki ve yanında meze tarzı yiyecek bulunan mekân. Japon tarzı meyhane gibi düşünülebilir. (ç.n.)

Dün.

Leroux kucağındaki battaniyeyi kenara fırlattı. Zihninin o bölümünün üstüne âdeta kalın bir perde çekilmişçesine korku hissi- ni yitirmişti.

Bu, dün karşılaştığı manzaraydı. Mavi Köşk'ün kalıntılarının yanındaki uçurumun orada dikilip hep beraber bir tekne aramış- lardı. O sırada aşağıya baktığında gördüğü uçurumun dibindeki kaya. Sahi evvelki gün de Ellery'yle ikisi oraya kadar inip bakmıştı. Öyle olduğundan emindi. O zaman da...

Sanki bir şey onun kontrolünü ele geçirmiş gibiydi.

Bilincinin tam olarak açık olmadığını kendisi de bir nevi farkındaydı. Bir an tek başına çıkmasının tehlikeli olacağını düşün- dü ama bu düşünce çabucak pus altındaki zihninin derinliklerine gömülüverdi.

Leroux, ağır hareketlerle yataktan kalktı.

Agatha kapısını azıcık araladı ve salonun durumuna baktı. Hiç kimse yoktu. Kimsenin kalkmış olduğuna dair bir işaret de yoktu.

Poe'dan aldığı ilaç sayesinde gece rahat uyuyabilmişti. Az önce uyanana kadar ölü gibi uyumuştı. Herhangi bir rüya gördüğünü de hatırlamıyordu. Böylesine olağandışı koşullar altında olmasına rağmen garip denebilecek kadar tatmin edici bir uykuydu. Vücu- dunun yorgunluğunu epey almıştı. İyice bozulmuş olan sinirleri de biraz olsun toparlanmış görünüyordu.

Öncelikle Poe'ya teşekkür edeyim.

Agatha, sessiz ve yavaş hareketlerle salona çıktı. Lavabonun kapısına kadar duvar boyunca ağır ağır yürüdü. Tüm dikkatini toplamış şekilde çevresine göz gezdirdi, kulak kesildi.

Gün ışığında bile ongen şeklindeki salon tuhaf ve çarpık görü- nüyordu. Aldatıcı gölgelerin yansıdığı beyaz duvarların birbirine geçmiş hali göze çarpıyor, ayrıntılı tespitler yapmaya izin vermi- yordu. Uyanmış kimse olduğuna dair bir işaret hâlâ yoktu. Duyu- lan tek şey, kesintisiz devam eden dalgaların sesiydi.

Lavaboya girince kapıyı aralık bıraktı. İç taraftaki tuvalet ve banyoda bir tehlike bulunmadığını kontrol etmeyi unutmamıştı. Makyaj masasının karşısına geçti ve aynaya baktı. Loş ışıktaki beyaz elbiseli hali görünüyordu.

Gözlerinin etrafındaki halkalar hafiflemişti. Ama adaya geldikleri zamanla karşılaştırdınca yanakları bariz olarak çökmüştü, rengi solgundu. Bakımsızlaşan ve parlaklığını yitiren saçları yüzüne düşüyor ve Agatha'ya, bu gerçekten benim yüzüm mü, diye düşündürecek kadar yıpranmış görünüyordu.

Agatha, saçını fırçalarken derin derin iç çekti. Elbette cinayetlerin etkisi de vardı ama dün akşam kendisinin sergilediği utanç verici davranışları hatırlayınca defalarca iç çekmekten kendini alamıyordu. Her zaman güzel ve asil olmak istediğini hep düşünürdü. "Her zaman" yani, her ne olursa olsun, her nerede olursa olsun... Kendisinin bunu yapabilecek bir kadın olduğuna inanır ve bundan büyük gurur duyardı. Oysa yüzünü yıkayıp da aynaya tekrar baktığında...

Kesinlikle güzel hissetmiyordu. Asaletten ise eser yoktu. İçini bir umutsuzluk kapladı.

Daha canlı bir makyaj yapmalıyım.

Makyaj malzemelerinin bulunduğu çantasını açarken Agatha düşündü. Sıradışı cinayetler, sıradışı koşullar, sıradışı bir bakış açısı... Onu çılgına çeviren sıradışı gerçeklerin ortasında bu, onun için en azından bir eğlence olacaktı.

Bugün uçuk pembe değil de kırmızı ruj süreyim.

Bu adada artık başkalarının bakışları umurunda değildi. Bilincede olduğu tek şey, aynadan ona bakan kendi gözleriydi.

2

Van, kol saatinin alarmıyla uyandı.

Saat sabah on mu oldu? Kalkmam lazım.

Omuzları feci şekilde tutulmuştu. Bütün eklemleri ağrıyordu... Dilediğince uyuyamamış gibiydi.

Parmak uçlarını şişmiş gözkapaklarına hafifçe bastırdı. İçinde bir fenalık hissediyordu.

Herkes daha uyuyor mu acaba?

Ayağa kalktı, dışarıya kulak kesildi. Bir sigara yaktı. Duman ciğerlerine ulaştığında şiddetle başı döndü. Bedenen de ruhen de gayet mahvolmuş halde olduğunun kendisi de farkındaydı.

Sağ salim dönebilecek miyim acaba?

Dalgın dalgın boşluğa bakarken düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse korkuyordu. Bu dehşete dayanamıyordu. Elinden gelse çocuklar gibi hüngür hüngür ağlayıp derhal buradan kaçardı.

Bir anda silkinip kendine gelen Van, sigarasını söndürüp ayağa kalktı. Odasından salona çıkar çıkmaz soldan üçüncü kapının yarı açık halde olduğunu fark etti. Mutfaktan hemen önceki lavabonun kapısıydı.

Kalkan biri var mı ki, diye merak etti Van.

Gerçi ses yok. Biri tuvalete gitti sonra da kapatmayı mı unuttu acaba?

Kapı mutfak tarafından sola doğru açılıyordu. Van oraya yöneldi, ortadaki masanın sağından dolandı. Hiçbir ses duyulmuyordu.

Masayı çevreleyen sandalyelerin mavi arkalıklarını sol eliyle sıradan düzelterek ilerledi. Kendi kalp atışlarını bir anda yüksek sesle duymaya başladı. İleriye doğru yürüdükçe aralık olan kapıdan içerisi gitgide görünmeye başladı. Sonra...

"Hiiiiii!"

Van boğazı sıkılırmışçasına boğuk bir çığlık kopardı. Tüm vücuduna bir ürperti yayıldı. Ayakları taş kesildi.

Lavabonun kapısının ötesinde, yerde beyaz bir şey vardı.

Narin dantelden bir elbise. Güçten yoksun uzanmış incecik kollar. Yere yayılmış kabarık siyah saçlar. Yaşamsal hareketini tamamen yitirmiş olan Agatha'nın bedeniydi bu.

"Al Aal!"

Sağ eliyle ağzını kapatan Van yerine çakılıp kalmıştı. Boğazının derinlerinde çığlık atma isteği ve kusma hissi savaşıyordu. Ne kadar denese de bir türlü doğru dürüst ses çıkaramıyordu.

Tek eliyle bir sandalyenin arkalığına dayandı, beli büküldü. Sonra tir tir titreyen bacaklarını Poe'nun odasına doğru telaşla sürükledi.

Birinin tüm gücüyle kapıya şiddetle vurma sesiyle, Poe yerinden sıçradı.

"Ne oldu? Bir şey mi var?"

Uykulu halinden kurtulması sadece bir an sürdü. Battaniyeyi üstünden atıp yataktan yuvarlandı, kapıya koştu.

"Kim? Ne oldu?"

Cevap yoktu.

Kapıya vurulma sesi kesilmişti, onun yerine belli belirsiz, inil-tiye benzer bir ses geliyordu.

Poe, aceleyle kilidi açıp tokmağı çevirdi. Ama bir şey engel olduğundan kapı kıpırdamıyordu.

"Kim o? Kim var orada?"

Ağırlığını verip omzuyla kapıya yüklendi. Bu şekilde oluşan aralıktan dışarıya çıkabildi.

Kapıya yaslanmış olan, Van'di. Ellerini ağzının üstüne koymuş, yere çömelmiş, ıstırap çeken bir halde ileri geri sallanıp kıvranıyordu.

"Van, ne oldu? İyi misin?"

Poe, elini onun sırtına koyunca Van bir eli hâlâ ağzının üstünde, diğer elini kaldırıp yandaki lavaboya işaret etti.

"Ne?"

Kapı aralıktı. Durdukları yerden içerideki durum görünmüyordu.

"Orada bir şey mi var?"

Van, "A... Agatha..." diye cevaplıyordu ki Poe, "Ne!" diye bağırarak elini onun sırtından çekti. "Agatha mı? Van, peki sen iyi misin?"

Acıdan soluk soluğa kalmış haldeki Van başını "Evet" anlamında salladı.

Poe yerinden fırlayıp lavaboya yöneldi. Aralık duran kapıdan içeriye bakar bakmaz da bağırdı: "Elleryl Leroux! Kalkın! Kalkın gelin!"

Bir kapıya vurulma sesi Ellery'yi uyandırmıştı. Kendi odasının kapısı değildi. Bir şeyler oldu, diye düşündüğü anda kalın sesle bir bağırtı duyuldu.

Poe'nun sesi. Öyleyse...

Hızla yataktan kalktı, hırkasını üstüne geçirdi. Bandaj sarılı sağ ayak bileğindeki yaranın ağrısı pek fazla kalmamıştı.

Poe'nun sesi gelmeye devam ediyordu. Karşısındaki Van gibiydi. Az sonra son derece yüksek perdeden, "Agatha mıl" diye bir çığlık...

Odadan çıkmak için elini kapı tokmağına attığı sırada Poe'nun onu ve Leroux'yu çağıran sesi avaz avaz yankılandı.

"Ne oldu?" diyerek Ellery kapısını açtı.

Poe'nun odasının önünde Van, elleri ve dizleri üstünde duruyordu. Ellery'nin bakış açısından onun sağında, Ellery'nin odasının tam karşısında bulunan lavabonun kapısı, ardına kadar açıktı. İçeride yüzükoyun yatan, Agatha mıydı? Yanında Poe vardı. Bir dizini yere dayamış halde eğilmişti.

"Agatha öldürüldü mü?"

"Öyle görünüyor." Poe başını çevirip Ellery'ye baktı. "Van'ın ıstırabı kötü. Kustur onu."

"Tamam."

Ellery, Van'ın yanına koştu, kalkmasına yardım ederek onu mutfığa götürdü.

"Zehirlenmiş olamazsın, değil mi?"

"Yok. Agatha'yı bulunca, aniden..." diyen Van yüzünü tezgâhtaki lavaboya doğru eğdi, zar zor nefes alıyordu.

Ellery sırtını ovalayıp, "Su içsen iyi olur. Miden bomboş olsa gerek. Kusacağın bir şey yok içinde. Hadi, Van," dedi.

"İyiyim. Ben kendim hallederim, sen oraya git."

"Peki madem."

Ellery çevik bir hareketle arkasını döndü, mutfaktan çıkıp lavabonun oradaki Poe'nun yanına koştu.

"Ölmüş mü, Poe?"

Poe gözlerini kapatıp başıyla onayladı.

“Yine zehir. Bu seferki siyanüre benziyor.”

Poe, Agatha’nın cesedini sırtüstü çevirdi. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Ağzı aralık olarak donup kalmış yüz ifadesi, acıdan çok şaşkınlığa benziyordu.

Poe elini usulca kızın gözkapaklarına götürüp gözlerini kapattığında kızın suratı inanılmaz derecede huzurlu ve sakin bir yüze dönüştü. Burada makyajını yeni yapmış gibi görünüyordu. Sanki hâlâ yaşıyormuşçasına kızarmış yanakları. Her an kıpırdayacakmış gibi görünen kırmızı dudakları. Hafifçe hissedilen hoş koku, Poe’nun fikrinin dayanağıydı herhalde.

“Hmm...” dedi Ellery kaşlarını sertçe çatarak. “Demek o meşhur badem kokusu bu.”

“Aynen öyle. Her neyse Ellery, onu odasına taşıyalım.”

Poe, cesedin omuzlarına elini uzatıyordu ki Van sendeleyerek mutfaktan çıkıp yanlarına geldi. Zayıf bedeniyle duvardan güç alarak durdu ve solgun yüzüyle salona baktı.

“Hey, Leroux nerede? Neler oluyor böyle?”

“Leroux?”

“Leroux demişken...”

Ellery ve Poe ilk kez o zaman Leroux’nun odasının kapısına bakışlarını çevirdi ve aynı anda “Aaal” diye bağırdı.

Üçüncü Kurban

Kırmızıyla yazılmış malum ihbar levhası onlarla alay edercesine oraya yapıştırılmış duruyordu.

3

“Bu da ne şimdi? Agatha *dördüncü* kurban mı yani? Leroux!”

Ellery hızla koşup Leroux’nun odasının kapısına atladı.

"Leroux, Leroux! Olmuyor. Kilitli. Van, sende her kapıya uyan bir ana anahtar yok mu?"

"Ne alakal Otel değil ki burası."

"Kapıyı kırmaktan başka seçeneğimiz yok. Ellery, kenara çekil."

"Bekle!" Ellery elini kaldırıp kapıya girişmeye hazırlanan Poe'yu durdurdu. "Kapı dışarıya açılıyor. Tüm gücünle yüklensen bile öyle kolay kolay kırılmayacaktır. Dışarı çıkıp camı kırmamız daha hızlı olur."

"Haklısın. Bir sandalye alıp gidelim," diyen Poe başını çevirip Van'e baktı. "Sen de gel!"

"İkiniz de bakın şuna!" dedi evin girişine yönelmiş olan Ellery. "Bakın, kapının kordonu çözülmüş."

Giriş holüne açılan çift kanatlı kapıya işaret etti. Dün iki kapının kolunu bağladıkları kordon çözülmüştü, bir ucu gevşekçe sarkıyordu.

"Birisi dışarı çıkmış," diye cevap verdi Poe yakınındaki bir sandalyeyi kaldırırken.

"Yani Leroux..."

"Bilemeyiz," diyen Ellery karamsar karamsar başını iki yana salladı. "Çabuk gelin! Odanın içini görene kadar elimizden gelen hiçbir şey olmayacak."

Poe sandalyeyi başının üstüne kaldırıp tüm gücüyle vurdu. Bunu birkaç kez tekrarlamasıyla Leroux'nun odasının camı kırıldı. Sağlam görünen panjurlar menteşelerinden çıkıp kırılmış, içteki pencerenin camı da çerçevesi de parçalanmıştı. Oradan birinin kolunu sokup pencerenin kilidini açması hiç de zor bir iş olmadı. Fakat bir de pencerenin kolları içeriden bir kuşakla bağlanmıştı ve onu çözmek çok sıkıntılı oldu.

Pencerenin yüksekliği, orta boylu olan Van'in göğüs hizasındaydı. En uzun boyluları olan Poe, kırık sandalyeyi basamak olarak kullanıp iriyarı yapısına hiç uymayan bir çeviklikle içeriye atladı. Peşinden Ellery girdi. Van, ellerini karnına bastırmış, bitkin vaziyette pencerenin altına yaslanmıştı.

Ancak...

Odanın içinde Leroux'dan eser yoktu. Dışarı çıkmış ve bir daha dönmemişti.

Hava ılıktı, tenlerinde yapış yapış bir his vardı. Gece biraz yağmur yağmış gibiydi. Ayaklarının altındaki çimenler nemli ve yumuşaktı.

Pencereden dışarı atlayan Ellery ve Poe, zor nefes alıp verirken omuzları inip kalkıyordu.

"Ayrılıp arayalım. Muhtemelen artık hayatta değil ama..." derken Ellery dizini kırıp sağ bileğindeki bandajı ovuşturdu.

"Bacağı ne durumda? İyi mi?" diye sordu Poe. Camı kırdığı esnada fırlayan cam parçaları yüzünden sağ elinin üst kısmında çizikler olmuştu.

"Bir sorun yok. Koşacak kadar iyiyim."

Ellery ayağa kalktı ve Van'e baktı. Van çimenlerin üstüne çömelmiş titriyordu.

"Van, biz seni çağırana kadar sen evin girişinde kal. Dinlen ve kendini toparlamaya çalış," diye soğukkanlılıkla talimat verdi Ellery, bir yandan nefesini düzene sokarken. "Poe, sen önce koy tarafına bakıp gel. Ben de bu binanın çevresini ve Mavi Köşk'ün enkazının civarını kontrol edeceğim."

Ellery ve Poe, iki kola ayrılıp uzaklaşınca Van de yavaşça yerinden kalktı ve Ongen Ev'in girişine yöneldi. Demin ağzına gelip duran mide suyunun ekşimsi acımsı tadı diline nüfuz etmiş, bir türlü geçmiyordu.

Mide bulantısı epey düzelmişse de göğsünde hâlâ bir lastik yumrusu oraya oturmuşçasına bir ağırlık vardı.

Gökyüzü koyu kurşuni renkteydi. Rüzgâr neredeyse hiç yoktu, pek soğuk da değildi. Ama kazağının içindeki bedeninin titremesi, deminden beri katiyen durmuyordu.

Van, ağır aksak adımlarla sonunda evin girişine ulaştığında yağmurdan ıslanmış basamaklara oturdu, dizlerini iyice kırıp

kollarını onların etrafına dolayarak oraya sindi. Defalarca derin derin nefes aldı. Çok geçmeden göğsündeki ağırlık yavaş yavaş azaldı ama vücudunun titremesi aralıklı olarak devam etti.

Bir süre hiç kıpırdamadan çam ağaçlarının tekdüze karaltılarının göze çarptığı o kasvetli manzarayı seyretti.

“Van! Poel”

Ellery’nin sesi uzaklardan geliyordu. Sağ taraftaki Mavi Kōşk’ün enkazı civarından. Van ayağa kalktı, bacakları dilediği kadar gücü olmasa da hızlı adımlarla oraya yöneldi. Koy tarafından da Poe’nun koşturarak geldiğini gördü. İkisi, yangının enkazını çevreleyen çam ağaçlarındaki boşlukta bir araya geldi.

“Poe, Van! Buraya!”

Çam dallarının oluşturduğu kemerin altından geçip üzerinde pijama ve hırka olan Ellery’nin ön bahçenin ortasının yakınında durmuş onlara el salladığını gördüler. Ongen Ev tarafından bakılınca ağaç sırasının gölgesinde kalıyordu.

Büyük bir telaşla oraya koştular. Sonra ikisi nefeslerini tutup Ellery’nin ayaklarının dibindeki şeye gözlerini dikti.

“Ölmüş,” dedi Ellery sövercesine, bir yandan takatsizce başını iki yana sallayarak. Leroux yerde yüzüstü yatıyordu. Üzerinde sarı bir gömlek, kot pantolon, kolları kıvrılmış bir kot ceket. Kollarını Ongen Ev’e doğru uzatmış gibi görünüyordu. Yana dönük yüzünün yarısı kara çamura saplanmıştı. Uzatmış olduğu sağ elinin hemen ucuna o çok sevdiği yuvarlak çerçeveli gözlüğü düşmüştü.

“Öldüresiye dövülmüş. Şuralardaki taş ya da molozlarla başına vurulmuş olmalı.”

Ellery bunu söyledikten sonra cesedin başının arkasındaki koyu kırmızı yaralara işaret etti. Van’ın boğazından “Öğg” sesi duyuldu, elini ağzına götürdü. Düzelmış olan mide bulantısı yeniden başlamıştı.

“Poe, sen bir inceler misin? Çok acı verebilir ama lütfen...”

“Pe... peki...”

Poe, elini kâkülleri düşmüş olan alnına bastırarak cesedin yanına çömeldi. Leroux’nun kan ve çamura bulanmış başını hafifçe kaldırıp yüzüne baktı. Yuvarlak gözleri garip denecek

düzeyde kocaman açılmıştı. Dili dudağının kenarından gevşekçe sarkıyordu. Artık dehşetten midir yoksa acıdan mı bilinmez, yüz ifadesi feci şekilde çarpıktı.

“Ölüm lekeleri çıkmış,” dedi Poe kısık bir sesle. “Ama parmağımı üstüne bastırınca kayboluyor. Ölüm sonrası katılaşma. Hmm, hayli ilerlemiş. Hava sıcaklığının da etkisi olduğundan tam olarak söyleyemiyorum ama evet, muhtemelen ölümün üstünden beş ila altı saat geçmiş gibi. Başka bir deyişle...” Kol saatine bir göz attı, “... cinayet bu sabah saat beşle altı arasında olmuş. Sanırım o civarlarda,” dedi.

“Şafak vakti sıralarında yani?” diye mırıldandı Ellery.

“Her neyse, Leroux’yu Ongen Ev’e taşıyalım. Burada böyle kalması çok iç acıtıyor,” diyen Poe, cesedin omuzlarını tutmaya davrandı. “Ellery, sen de ayaklarını tutar mısın lütfen?”

Kendisine hitap edildiği halde Ellery hiç tepki göstermedi. Elleri hırkasının cebinde, sessizce yere bakıyordu.

“Hey, Ellery!”

Bir kez daha ona seslenilince Ellery bakışlarını kaldırdı.

“Ayak izleri...” diye mırıldanarak yavaşça yere işaret etti.

Leroux’nun yattığı yer, ön bahçenin ortasına yakın, Ongen Ev yönündeki çam sırasından on metre kadar mesafedeki bir noktaydı. Orası da dahil olmak üzere yangın enkazının çevresi tamamen siyah küle kaplıydı. Ancak muhtemelen dün geceki yağmur yüzünden kül saçılmış olan zemin son derece yumuşak bir hale gelmişti ve üzerinde ayak izleri kalmıştı.

“Neyse, tamam,” dedi Ellery sonunda ve eğilip cesedin ayaklarına ellerini uzattı. “Gidelim. Üşüdüm ben.”

İkisi, Leroux’nun cansız bedenini sırtüstü çevirip yerinden kaldırdı. Dalgaların kükreyen sesi, Leroux’nun ölümünün yasına eşlik eden bir cenaze marşıymış gibi geliyordu kulaklarına.

Van, Leroux’nun kirlenmiş gözlüğünü yerden aldı. Sonra onu gönlüne yakın tutmak istercesine eliyle sıkıca kavradı göğsüne bastırdı ve geldikleri yoldan geri dönmekte olan Ellery ile Poe’nun peşine takıldı.

Ongen Ev'e döndüklerinde ilk önce Leroux'nun cesedini odasına götürdüler.

Kapısının anahtarının ceketinin cebinde olduğunu çabucak keşfettiler. Ceketini ile pantolonu pis ve çamurluydu ama yine de onu yatağına yatırdılar. Yerden aldığı gözlüğü, komodinin üzerine koyan Van'e dönüp, "Leğen veya onun gibi bir şeye su koyup getirir misin? Yanında bir de havlu. Sadece yüzünü olsun temizleyeyim," dedi Ellery cesede battaniyesini örterken.

Van sessizce başını salladı ve odadan çıktı. Adımları hâlâ sağlam olmasa da şoku büyük ölçüde atlatmış görünüyordu.

Sonrasında Ellery ve Poe, Agatha'nın lavabonun oradaki cesedine geçti. Odasındaki yatağı onu taşıyıp ellerini göğsünün üstünde cenaze töreni pozunu andırırcasına birleştirerek darmadağın olmuş saçlarına ve giysilerine çekidüzen verdiler.

"Siyanür demek," diye mırıldandı Ellery, sonsuz uykuya dalmış Agatha'nın yüzüne bakarak. "Badem kokusu denmesi ne kadar da doğru."

"Ölümden sonra taş çatlasın üç saat olmuş. Sabah sekiz civarı olmalı," diye Poe'nun görüşünü dile getirdiği sırada Van odaya girdi.

"Bu, lavabonun önüne düşmüştü. Agatha'nın olsa gerek," diyerek siyah bir kese uzattı.

"Makyaj çantası mı?" diyen Ellery soğukkanlılıkla onu aldı. Sonra bir anda aklına gelmiş gibi içindekileri incelemeye başladı. "Kesenin ağzı? Van, baştan beri kapalı mıydı bu?"

"Hayır. Açık olunca bazıları yere dökülmüştü."

"Toplayıp içine mi koydun? Neyse artık."

Fondöten. Allık. Göz farı. Saç fırçası. Krem. Tonik.

"Heh, bunlar!" diyen Ellery sonunda iki ruj çıkardı. İkisinin de kapaklarını açıp renklerini karşılaştırdı.

"İşte bu."

"Burnuna yaklaştırma sakın. Tehlikeli!" dedi Poe, Ellery'nin kafasındakini sezdiği belliydi.

“Biliyorum.”

İki rujun renkleri kırmızı ve pembeydi. Ellery, kırmızı olanın kokusunu dikkatlice kontrol etti ve başını onaylarcasına sallayıp ruju Poe’ya uzattı.

“Haklısın, Ellery. Bolca zehre bulanmış gibi.”

“Evet. Gerçekten ölüm makyajı olmuş. Beyaz elbise kefen olmuş, üstüne üstlük zehirle öldürülmüş. Tıpkı masaldaki prenses gibi değil mi?”

Yataktaki Agatha’ya bir kez daha üzgün bir bakış atan Ellery, Poe ve Van’i da teşvik etti, odadan çıktılar. Sessizce kapıyı kapatırken, “İyi geceler, Pamuk Prenses,” dedi Ellery.

Üçü bu defa Leroux’nun odasına yöneldi.

Van’in hazırladığı su ve havlu ile Leroux’nun yüzündeki kiri sildiler. Gözlüklerini de temizleyip göğsünün üstüne koydular.

“Oysa nasıl da hevesliydin, sevgili Genel Yayın Yönetmeni...”

Ellery kapıyı kapattı. Bir kez daha o cinayet ihbarı olan levhadaki kırmızı yazı gözlerinin önüne geldi: “ÜÇÜNCÜ KURBAN”.

Böylece Ongen Ev’de sadece üç kişi kalmıştı: Ellery, Poe ve Van.

5

Kendi odasına çekilip de üstünü değiştirdi Ellery yatağının kenarına oturup iki Salem sigarasını ağır ağır içip bitirdi ve sonra odasından çıkıp salona gitti. Diğer ikisi çoktan gelmişti.

Poe suratını buruşturmuş, sağ elinin üstündeki yara bandına bakarak sigarasını tütürüyordu. Van su kaynattığı çaydanlığı getirmiş kahve yapıyordu.

“Ben de istiyorum, Van.”

Van tek kelime etmeden başını iki yana salladı. Fincanın üstünü iki eliyle kapatırcasına tutarak Poe’dan uzaktaki bir sandalyeye oturdu.

“Pek soğuksun,” dedi Ellery hafif omuz silkerek ve mutfığa yöneldi. Fincan ve kaşığı iyice yeniden yıkadı. Gitmişken kapacak

dolabının malum çekmecesini de açtı. Altı tane cinayet ihbar levhası hâlâ oradaydı, azalmamıştı.

“‘SON KURBAN’, ‘DEDEKTİF’, ‘KATİL’ demek...” diye kendi kendine konuşuyordu Ellery, salona dönmüş kendi kahvesini yaparken. Sonra sessizliklerini koruyan Poe ve Van’e sırayla baktı. “Katil eğer geride kalanlar arasındaysa şimdi tutup da öne çıkmaz herhalde, değil mi?”

Poe kaşlarını çatıp sigarasının dumanını üfledi. Van bakışlarını yere çevirdi ve kahvesini yudumladı. Ellery, elinde fincanıyla ikisinden de uzak bir sandalyeye oturdu. Gergin bir sessizlik çöktü. Ongen şeklindeki masanın etrafında ayrı ayrı oturan üç kişinin arasında birbirlerine karşı artık gizlemeye imkân olmayan güçlü bir güvensizlik hissi hâkimdi.

“Cidden inanamıyorum,” diyen Poe, garip şekilde riyakâr bir ses tonuyla sessizliği bozdu. “Aramızdan biri, dört arkadaşımızı öldüren katil.”

“Ya da katil Seici Nakamura,” diye ekledi Ellery.

Poe, huzursuzca başını iki yana salladı: “Olasılığı inkâr etmeyeceğim ama ben hâlâ buna karşıyım. Bir kere onun sağ olduğu teorisine katılmıyorum. Son derece hayali görünüyor.”

Ellery “Pöfl” diye homurdandı. “Yani diyorsun ki aramızda bir katil var.”

“Evet, öyle diyorum!” deyip öfkeyle masaya vurdu Poe.

Ellery hiç rahatsız olmuş gibi bir tavır sergilemeden saçını eliyle yana doğru taradı. “Olanları bir kez daha, ta en başından irdelemeye ne dersin?”

Sandalyesinde arkasına yaslanıp tavan penceresine baktı. Gök yüzünde yine kasvetli bir karanlık vardı.

“İşin başlangıcı o levhalar oldu, değil mi? Birinin önden hazırlayıp adaya getirdiği o levhalar. Çok yer kaplayan bir şey olmadığından fark edilmeyecek şekilde buraya getirmek gayet kolay olsa gerek. Suçlu uçümüzden herhangi biri olabilir, buraya kadar tamam mı?”

“Üçüncü günün sabahı katil levhadaki tehdidini gerçekleştirdi. ‘BİRİNCİ KURBAN’, Orczy oldu. Katil onun odasına pencereden

veya kapıdan gizlice girdi ve onu boğarak öldürdü. Cinayet silahı olan ipin cesedin boynunda bırakıldığını söylemiştin, değil mi Poe? Fakat bu pek de kayda değer bir ipucu değil muhtemelen. Sorulması gereken ilk soru, *katilin Orczy'nin odasına nasıl girdiği*.

"Ceset bulunduğu sırada ne kapı ne de pencere kilitliydi. Orczy'nin her ikisini de baştan kilitlememiş olması ihtimali de elbette sıfır değil ama bu biraz uzak bir ihtimal yine de. Özellikle kapı söz konusuysen. Önceki gün o levhaları ilk bulan Orczy olmuştu. Gayet korkmuş ve endişelenmiş olduğuna şüphe yokken...

"Bu durumda nasıl oldu? Çeşitli fikirler öne sürebiliriz ama temel olarak şu ikisine indirgeyebiliriz, diye düşünüyorum: Biri, Orczy'nin pencere mandalını kapatmayı unuttuğu ve suçlunun oradan içeri sızdığı fikri. Diğeriyse suçlunun onu uyandırıp kapıyı açtırdığı fikri."

"Eğer pencereden gizlice girdiyse neden kapının kilidi açık olsun?" diye sordu Van.

"Levhayı almak için veya levhayı kapıya yapıştırmak için dışarı çıktığı şeklinde yorumlanabilir. Ama burada Poe'nun iddiasına dayanarak katil içeriden biri diye sınırlarsak, ben ikinci fikre, yani Orczy'ye kapıyı açtırdığı fikrine odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum.

"Her ne kadar sabahın erken saatleri olsa ve Orczy hâlâ uyuyor olsa da pencereden odaya girmek bir ölçüde gürültü çıkarırdı. Tut ki o noktada fark edildi, büyük olay olurdu. Bizim kulüpten biriye böyle bir riski almaktansa bir bahane uydurup onu uyandırarak sakince kendisini içeri davet ettirmeyi tercih etmez miydi? Orczy'nin böyle bir karakteri vardı. Bunu garip bulsa da açık açık reddetmek gibi bir davranışta bulunmazdı."

"İyi de Orczy'nin üstünde pijaması vardı. Bir erkeği o halde odasına alır mıydı?"

"Almış olabilir. Acil bir konu diye çok sıkıştırılırsa, ret cevabında ısrar edemeyecek bir kızdı. Karşısında Carr da olamayacağına göre. Fakat bu noktadan ilerlersek..." diyen Ellery yan gözle Poe'ya baktı. "Şüpheler sana çevriliyor, Poe. Orczy'nin çocukluk arkadaşı

olduğundan sana karşı ihtiyatlı durma ihtimali elbette bana ve Van'e göre çok daha az olurdu."

"Saçmalıkl" diyen Poe bir hışımla öne eğildi. "Bırak bunu yal Orczy'yi ben mi öldürdüm yani? Şaka değil bul"

"Tabii ki şaka değil. Orczy'nin cinayetinde en azından suçlu olmaya en yakın kişi sensin Poe. Katilin ilk bakışta garip görünen, cesede çekidüzen vermesi gibi bir davranışı da söz konusu olan senin duyguların olunca doğrudan anlaşılabilir."

"Peki el mevzusu? Ben neden onun elini keserek alıp götürüyüm?"

"Bir dur, Poe. Bu söylediğimin tek çözüm olmadığını farkındayım. Başka olasılıklar da var. Van de olabilir, ben de olabilirim. Sadece *senin katil olman en yüksek olasılık* diyorum.

Şimdi o kesik el mevzusu... Katilin geçen yıl Mavi Köşk'teki olaydan haberdar olduğu kesin ama neden böyle bir 'gönderme' yaptığını doğrusunu söylemek gerekirse ben de anlamıyorum. Van, sence?"

"Ne bileyim. Bizim kafamızı karıştırmak için mesela."

"Hmm... Poe, sence?"

"Sırf kafamızı karıştırmak için böyle bir şey yapacağını hayal edemiyorum. Çok ses çıkarmadan eli kesmek gibi bir iş, başlı başına çok zor olsa gerek.

"Haklısın. Yani *makul bir zorunluluğu olması gerek?* Peki öyleyse bu nasıl bir zorunluluktan acaba?" diyen Ellery kafa yordüğünü gösteren şekilde başını yana eğip derin bir nefes aldı. "Bunu bir kenara bırakıp şimdilik bir sonrakine geçelim. Carr'ın cinayetine. Bu cinayete ilişkin de 'Sadece şu olabilir' dediğimiz bir sonuca varamıyoruz. Fakat sonradan konuştuklarımıza bakılırsa aramızdan en azından Van'ın, Carr'ın kahvesine zehri koyma fırsatı olmadığı anlaşılıyor. Eğer fincana önden zehir sürülmüş olsaydı, herhangi birine isabet etme şansı vardı fakat söz konusu olan fincanı diğer fincanlardan ayıran herhangi bir işaret bulunmadığından bu olmaz. Açıkçası benim en çok kafama takılan bu.

"Her halükârda artık Agatha da öldürülmüş olduğuna göre sihirbazlık numarası gibi bir el çabukluğuyla gerçekleştirilmişti

dersek, korkarım ki iş benim katil olduğum noktasına varıyor Ancak...”

“Belki de ben yavaş çözünen bir kapsülün içine zehri koyup ona önceden vermişimdir, bunu mu diyorsun?” diye lafa girdi Poe

Ellery sırttı, “Aynen öyle. Her ne kadar çok zekice bir yol olmasa da. Poe içinde zehir bulunan kapsülü verdi diyelim, tesadüfen Carr da tam kahve içerken fenalaşınca sorun olmadı. Ama şayet Carr hiçbir şey yiyip içmeden zehir etkisini göstermeye başlasaydı, bir doktor adayı olarak ilk şüpheli sen olurdun. Senin bunu düşünemeyecek kadar aptal olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Mantıklı bir hüküm.”

“Fakat bir başka yöntem olasılığı daha var.”

“A, nasıl bir yöntemmiş, Ellery?”

“Poe, sen tıp fakültesinde parlak bir öğrencisin. Üstelik ailen O— şehrinde önde gelen bir özel hastanenin sahibi. Carr’ın daha önceden kendi rahatsızlıklarıyla ilgili sana danışmış olması garip kaçmaz. Ya da belki sizin hastaneye gidip geliyordu. Nasıl olursa olsun, varsayıyoruz ki sen Carr’ın sağlık sorunlarından ayrıntılı olarak haberdardın.

Sonra o gece Carr aniden bir nöbet geçirdi. Örneğin epilepsi falan. Ve sen doğruca onun yanına koşup ilgileniyormuş gibi yaptın ve o kargaşadan faydalanıp ona arsenik ya da striknin verdin.”

“Benden cidden şüpheleniyormuş gibisin. Yalnız bu teori hiç gerçekçi değil. Dikkate almaya değmez.”

“Ben buna inanıyor değilim. Basitçe olasılıklardan bahsediyorum. Ama bunu gerçekçi değil diye reddediyorsan aynı sebeple benim el çabukluğuyla zehri verdiğim teorisini de reddetmen gerek.

“Sevinmem mi gerek, üzülmem mi gerek bilmiyorum ama sizler benim sihir numaralarımı gözünüzde fazla büyütüyorsunuz. Dile kolay olsa da gizlediğim ilacı kendi fincanımı aldığım anda yandaki fincana atmam, hiç de kolay değil. Eğer katil ben olsaydım böyle riskli bir yöntemden kesinlikle kaçınırdım. Ondansa fincana önden zehri sürüp herhangi bir yolla işaretlemek çok daha basit ve güvenli.”

“İyi de sorun şu ki o fincanda bir işaret yoktu.”

“Evet. İşte bu yüzden kafama takılıyor ya. *Acaba gerçekten de o fincanda hiçbir işaret yok muydu?*”

Ellery başını öne eğip dikkatle elindeki fincana baktı.

“Çizik yoktu. Ucunda kırık yoktu. Boyasında soyulma yoktu. Diğerleriyle aynı şekilde yosun yeşili, ongen... Hayır, dur bir dakikal”

“Ne oldu?”

“Belki de inanılmaz bir hata yaptıkl” diyen Ellery hafifçe sandalyeden kalktı. “Poe, Carr’ın o anki fincanını, o haliyle sakladın, değil mi?”

“Evet. Mutfak tezgâhının köşesinde.”

“Ona bir kez daha bakalım.”

Ellery bunu söyler söylemez hızlı adımlarla mutfağa yöneldi.

“Siz ikiniz de gelin lütfen!”

Söz konusu fincan üstüne beyaz bir havlu örtülü şekilde tezgâhın üzerinde duruyordu. Ellery usulca havluyu kaldırdı. Fincanın içinde evvelki gecedен kalmış az miktarda kahve vardı.

“Evet, düşündüğüm gibi!”

Tam üstünden fincanın içine bakan Ellery sertçe dilini şaklattı.

“Bir güzel kandırılmışız! O sırada fark etmemiş olmam çok acayip.”

“Neden bahsediyorsun?” diyen Van şaşkınlığını gösterircesine başını hafif yana eğdi.

Poe da yüzünde anlamamış gibi bir ifadeyle konuştu:

“Bence diğerleriyle aynı görünüyor.”

“Aynı görünmüyor işte.” Ellery ukalaca bir tavırla konuşuyordu. “Ongen binada ongen salon, ongen masa, ongen tavan penceresi, ongen kül tablaları, ongen fincanlar... *Her yerde dikkatimizi çeken bu ongen şeyler sürüsü, gözlerimizi kör etti resmen.*”

“Ne?”

“Nasıl yani?”

“Bu fincanda bir işaret vardı. Açıkça diğer fincanlardan ayrıldığı bir nokta vardı. Hâlâ fark etmediniz mi?”

Az sonra Poe ve Van neredeyse aynı anda "Aa!" diye ufak çıkışlıklar attı.

"Anladınız," dedi başını sallarken Ellery zafer kazanmış bir edayla. "Bu binanın içine hâkim olan ongen tasarımlar, kocaman bir yanlış yönlendirmeye dönüşmüş. *Bu fincanın on kenarı yok On bir kenarı var!*"

6

"Evet, başa döndük."

Salondaki masaya döndüklerinde Ellery bir kez daha gözlerini ikisinin yüzüne dikti.

"Fincandaki işareti bulduğumuza göre Van senin de, tabii ki Poe ve benim de Carr'ı zehirlememiz eşit olasılıkla mümkün demektir. Ongen fincanların arasına bir tane onbirgen fincan konmuş. Ona zehir sürmüş olan kişiye gelirse tek kelime etmeden onu ağzına götürmemesi yeterli."

"Neden sadece bir tane öyle fincan var acaba?" diye sordu Van.

"Seici Nakamura'nın garip muzipliği olsa gerek," dedi Ellery ince dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Ongenlerle bezenmiş binanın içine sadece bir tane onbirgen saklamak müthiş bir fikir değil mi?"

"Bundan başka bir anlamı yok mu diyorsun?"

"Bence yok. Ama bir şeyleri ima ediyor da olabilir tabii. Katil tesadüfen o onbirgen fincanı bulup cinayette kullanmaya karar vermiştir. Kendisinin önden hazırlayıp getirmiş olması mümkün değil. Özel siparişe yaptırmadığı sürece insan böyle bir şeyi elde edemez. Adaya geldikten sonra kazara o fincanın varlığını fark etti. Ve bunun için üçümüzün de fırsatı vardı."

Ellery dirseklerini masaya yaslayıp parmaklarını göz hizasında birleştirdi.

"Evet, katil sonra diğerlerinin uykuya dalmasını bekledi ve cesedin durduğu Carr'ın odasına gizlice girdi. Orada büyük zorluklarla cesedin sol elini kesti, onu banyodaki küvete attı. Tıpkı Orczy'ninkinde olduğu gibi bu davranışının amacını da anlamış değilim."

“Agatha garip sesler duyduğunu söylemişti. Muhtemelen o sıradaki seslerdi.”

“Haklısın, Poe. Herkesin gerginleşmeye başladığı bir durumdu. Katil gayet büyük bir risk almaya cüret etti. Eğer öyleyse gerçekten de bu el meselesinde çok ciddi ve belirgin bir amacı olduğunu varsayabiliriz. Çok gizemli bu,” derken Ellery’nin kaşları sertçe çatılmıştı. “Her neyse her iki vakada da üçümüzün de eşit fırsatı olduğunu kabul ederek sonrakine geçelim.”

“Sonraki Agatha... Yok, Leroux mu önce?” dedi Van.

Ellery, “Hayır,” diye başını iki yana salladı. “Ondan önce ben varım. Ellery’ye cinayet teşebbüsü. Dün mahzende olan olay yani. Evvelki gece Carr’ın fenalaşmasından hemen önceydi yanlış hatırlamıyorsam, Mavi Köşk’teki mahzenden bahsetmiştim. Bunu duyan katil, muhtemelen Carr’ın elini kesip malum levhayı kapısına yapıştırdıktan sonra gizlice dışarı çıkıp o tuzağı kurdu, şeklinde düşünülebilir. Carr fenalaştığında hepimiz oradaydık, bu nedenle herhangi birinin işi olabilir. Buradaki kurban olarak kendi adımı olası katil listesinden silmek isterdim ama...”

Ellery ikisinin tepkisine bakıyordu. Poe ve Van hiç konuşmadan göz göze geldi ve onaylamadıklarını belli etti.

“Evet haklısınız. Bunun bir numara olmadığının garantisi yok. Hem zaten hafif bir yaralanmaydı. O halde sonrakine geçelim, bu sabah Leroux’nun öldürülmesi.” Ellery bu noktada biraz düşündü. “Oldukça garip bir durumdu, değil mi? Dışarıda öyle bir yerde üstelik darp edilerek öldürülmesi. Bundan önceki iki cinayette katilin takıntı sergilediği “el kesme göndermesi” de bu defa yoktu. Bir şekilde farklı olduğu hissini veriyor.”

“Doğru. Yine de üçümüzün de katil olabileceği gerçeğini değiştirmiyor,” dedi Poe.

Ellery, sivri çenesini defalarca sıvazlayarak, “O da var, haklısın. Ama Leroux’nun cinayetindeki koşullara dair analizi biraz sonraya bırakalım mı? Ona biraz daha kafa yormak istiyorum.

“Son olarak Agatha’nın cinayeti var. İnceleyip keşfettiğimiz üzere rujuna potasyum siyanür veya sodyum siyanür sürülmüştü. Tek soru, *zehrini ne zaman ve nasıl uygulandığı*.

“O ruj hep Agatha’nın odasında, makyaj malzemelerinin durduğu kesenin içindeydi muhtemelen. Orczy ve Carr’ın öldürüldüğü evvelki günden bu yana Agatha o kadar gergindi ki hiçbir zaman odasının kapısını kilitlemeyi unutacağını sanmam. Katilin gizlice içeri girme fırsatı olmadığı kesin. Öte yandan Agatha rujunu her gün kullanıyordu. Yani onun bu sabah ölmesi, zehrin dün öğleden sonra ila dün gece konulduğu anlamına geliyor.”

“Ellery, izninle...”

“Ne oldu, Van?”

“Agatha’nın bugünkü ruju *düne kadar kullandığından farklı bir renkteydi* yalnız.”

“Ne?”

“Bugünkü feci parlak bir renkteydi. Dolayısıyla ceset dudağı gibi görünmüyordu hiç... öyle söylenebilecek bir hali yoktu yani,” dedi Van duraklaya duraklaya cümlesini tamamlarken.

“Dün de evvelki gün de kullandığı ruj, daha az dikkat çekici bir pembeydi. Uçuk pembe falan deniyor herhalde.”

“Eveet!” diyen Ellery parmak uçlarıyla masanın kenarına vurdu. “Şimdi sen söyleyince... Kesenin içinde iki ruj vardı, biri pembeydi. Şimdi anladım. Sadece kırmızı olana, epey önceden sürülmüştü zehir belki de. İlk gün ya da ikinci gün, henüz Agatha teyakkuzda değilken odasına gizlice girip kırmızı ruja zehri sürdü. Ama Agatha bu sabaha kadar onu kullanmadı.”

“Tam saatli bomba yani,” dedi Poe keçi sakalıyla oynarken. “Bunda da üçümüzün eşit fırsatı vardı.”

“Sonuçta durum bu, evet. Ama Poe, katilin üçümüzden biri olduğunu varsaydığımıza göre şu noktadan sonra herhangi birimizin bunu yapmış olabileceğini söyleyip konuyu ortada bırakmamız olmaz.”

“Ne yapalım diyorsun?”

“Şimdilik çoğunluk oyuna bakalım,” dedi Ellery kayıtsız bir yüz ifadesiyle. “Bu işin şaka tarafı elbette. Yine de herkesin fikirlerini duyalım. En çok kimden şüpheleniyorsun, Van?”

"Poe'dan," diye yanıtladı Van, şaşırtıcı derecede bir hazırcevaplıkla.

"Ne?" Poe'nun beti benzi attı, daha yeni yaktığı sigarasını kül tablasında söndürdü. "Ben değilim! Off... Sırf ben dedim diye inanamayacaksınız tabii."

"Elbette kayıtsız şartsız sana inanamayız. Ben de Van ile aynı fikirdeyim, şöyle ki bence de en şüpheli kişi, sensin Poe," dedi Ellery açık açık.

Poe huzursuzluğunu gizleyemeyen tiz bir sesle, "Neden peki? Neden ben şüpheliyim?"

"Sebebin var."

"Sebep mi? Sebep derken? Neden ben dört arkadaşımı öldürmüşüm? Anlat da dinleyelim, Ellery!"

"Annen şu anda bir psikiyatri hastanesinde, değil mi?" diye Ellery'nin yine aynı kayıtsızlıkla konuşması üzerine Poe'nun bir anda boğazı düğümlendi, masanın üzerinde ellerini iyice sıktı. Göz açıp kapayıncaya kadar yumrukları bembeyaz kesildi ve tir tir titremeye başladı. "Yıllar önceki bir mesele. Annen ailenizin hastanesinde yatan bir hastayı öldürmeye çalıştı ve yakalandı. O sırada çoktan ruhsal dengesi bozulmuştu..."

"Gerçekten mi, Ellery?" diyen Van'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Böyle bir şeyden hiç haberim yoktu!"

"Babası örtbas etmiş. Hastanenin itibarını etkileyeceği için. Öldürülmesine ramak kalan hastanın eline de uygun bir para tutuşturmuşlar. Aracılık yapan avukat, babamın arkadaşı, ben oradan biliyorum. Doktor eşi olmak, insana duygusal açıdan büyük sorumluluk yükleyen bir pozisyon. Hassas bir kadının altından kalkacağı bir iş olmayabilir. Mesela bir hastanın, sevgili kocasını ondan çalacağı takıntısına kapılabilir."

"Kapa çenenil" diye bağırdı Poe öfkeli bir sesle. "Annem hakkında kafana göre konuşma!"

Ellery uzun bir ıslık çaldı ve sonra ağzını kapattı. Poe yumrukları sıkılı halde bir süre başı öne eğik durdu. Sonra "Hah" diye

alçak sesle gülüp mırıldandı: “Buna dayanarak benim deli olabileceğimi mi söylemek istiyorsun yani? Feci basit sankil”

Ardından yüz ifadesi değişti, acımasız ve sert bakışlarını sırayla Ellery ve Van’e çevirdi.

“Size şunu söyleyeyim ki ikinizin de sebebi var.”

“Heh, bunu mutlaka duymak istiyorum,” dedi Ellery.

“Öncelikle sen, Van. Sanırım senin ortaokulda olduğun sıralarda annen ve baban hırsızlar tarafından öldürülmüştü, değil mi? Kız kardeşin de mi onlarlaydı? Cinayeti bir oyuna dönüştürüp bundan keyif alan bizim gibi öğrenciler seni çok hiddetlendiriyor olmalı.”

Poe’nun hırçınca yüzüne çarptığı bu sözlerle bir anda Van bembeyaz kesildi.

“Yok artık... Hiddetleniyor olsam, bile isteye üniversitedeki polisiye edebiyatı kulübüne girmezdim,” diye sakince karşı çıktı sonra Van. “Hem bu çok eskidendi. Ayrıca polisiye hayranlarının cinayetleri yücelttiğini falan en ufak düşünüyor değilim. Sizinle birlikte buralara kadar geldim, değil mi?”

“Öyle mi acaba?” diyen Poe delici bakışlarını bu kez diğer arkadaşına çevirdi. “Şimdi sıra sende, Ellery.”

“Sebeğim neymiş?”

“Şöyledir böyledir diyorsun ama sürekli sana muhalefet eden Carr’ın varlığı hep ayak bağı olmadı mı?”

“Bana mı? Carr mı?” diyen Ellery’nin gözleri hayretten kocaman açılmıştı. “Haa... Diğer üçünün bir kamuflaj olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bu, saçmalığın daniskası. Korkarım ki ayak bağı olarak görecektir kadar onun varlığının farkında değildim. Başkalarının hakkımda ne düşündüğüne aldırmayan bir insanım ben. Bunu sen de biliyor olmalısın. Yoksa cidden Carr’ı öldürmek isteyecek kadar ondan nefret ettiğimi mi düşünüyorsun, Poe?”

“Senin için basit bir neden yeter de artar bile. Rahatsız eden bir sineği öldürmekten farkı olmazdı senin için.”

“Vay bel O kadar soğukkanlı mı görünüyorum?”

“Bu, ‘soğukkanlı’dan biraz farklı olsa da kişilik kusuru olarak benzer. Sen zevk için cinayet işleyebilecek bir adamsın bence. Sen de öyle düşünmüyor musun, Van?”

“Olabilir,” diyen Van boş bakışlarla başını aşağı yukarı salladı.

Ellery’nin yüzünde bir an karmaşık duygular yansıtan bir ifade belirdi, sonra hemen acı bir gülümsemeyle omuz silktilti.

“Amanını! Davranışlarıma dikkat etmem gerekiyor belli ki.”

Sonra üçü de suskunluğa gömüldü. Salonun kasvete bürünmüş atmosferi, katılığıyla her birinin zihnini sarıp sarmalıyordu. Çevrelerindeki on beyaz duvar, şimdiye kadar olmadığı derecede çarpık görünüyordu.

Bu durum ne kadar sürmüştü acaba?

Rüzgâr ve ağaçların çıkardığı hışırtılar yankılanıyordu. Bu bir başlangıç sinyaline dönüştü, binanın çatısına çarpan ufak bir şeylerin sesi geldi.

“Aa, yağmur başladı,” diye mırıldandı Ellery tavan penceresine art arda inen damlacıklara bakarak.

Yağmurun sesi gitgide artıyordu. Adada hapsolmuş üç genç adamı dünyadan iyice uzaklaştırmak istercesine güçlenip şiddetlenmişti. Sonra bir anda...

Ellery heyecandan konuşamazmışçasına anlaşılmas bir ses çıkardı ve tavana bakarak yerinden kalktı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Poe şüpheyle.

“Yok. Bir dakika bekleyin.”

Sözünü bitirdi bitirmedi, Ellery aniden giriş holüne doğru döndü, sandalyesini tekmeleyip koşmaya başladı.

“Ayak izleri!”

7

Yağmur şiddetle yağmaya devam ediyordu. Sesi dalgaların uğultusuyla birleşip bu adayı sarıyor, ada sanki şimdi olduklarından farklı bir zaman ve mekâna taşıınıyormuş gibi hissediliyordu.

Ellery, sırlıslıkla olacağına aldırmandan yağmur altında koşuyordu.

Çam ağaçlarının oluşturduğu kemerin altından geçmek yerine doğruca Mavi Köşk’ün enkazına yöneldi. Sıra sıra dizilmiş çamların arasından kestirme olarak gitmek niyetindeydi.

Yolda sadece bir kez durup arkasına baktı. Poe ve Van'ın peşinden geldiğini teyit edip, "Acele edin! Yağmur ayak izlerini silecek!" diye bağırdı ve tüm gücüyle koşmaya başladı.

Ağaçların altındaki otlara birkaç kez ayağı takıldıysa da koruluğun içinden koşmaya devam etti. Bu şekilde Mavi Köşk'ün ön bahçesine vardığı sırada Leroux'nun yattığı yerdeki o malum ayak izleri, önceki halini az da olsa hâlâ koruyordu.

Hemen ardından Poe ve Van ona yetişti. Nefes nefese olan Ellery bir yandan nefesini yoluna sokmaya çalışırken ayak izlerine işaret etti: "Hayatımızın buna bağlı olduğunu düşünerek, şu görüntüyü iyice aklınızda tutun!"

Soğuk yağmurun altında yerde kalmış ayak izlerini gözleriyle takip ettiler. Yağmur suyunun içinde biriktiği, kenarlarından aktığı ve gitgide şeklini yitiren hallerini ellerinden geldiğince zihinlerine kazıdılar. Bir süre sonra Ellery sıırıslam olmuş kâküllerini eliyle tarayarak topuklarının üzerinde arkasını döndü.

"Geri gidelim. Çok üşüdüm."

Islanmış kıyafetlerini değiştirdikten sonra üçü yeniden salondaki masanın etrafında çabucak toplandı.

"Biraz yakınımaya gelsenize. Önemli bir konu bu."

Ellery böyle dedikten sonra odasından getirdiği bir defteri açtı ve eline bir kalem aldı. Poe ve Van biraz tereddüt ettiyse de sonunda oturdukları mesafeli yerlerden kalkıp Ellery'nin yanındaki sandalyelere yerleşti.

"Henüz aklımızdayken krokisini çizelim. Olur mu?" dedi Ellery, defterinin sayfasını dikine dolduracak bir dikdörtgen çizdi.

"Öncelikle burası Mavi Köşk arazisi," deyip dikdörtgenin içine, üst yarıya yatay bir dikdörtgen çizdi.

"Bu, binanın kalıntıları, moloz yığını yani. Sonra şurada uçurumun tepesinden kayalıklara inen merdiven var." Büyük dikdörtgenin sol kenarının ortasına onu işaretledi.

“Sağ alt taraf, Ongen Ev yönü oluyor. Alt kenar boyunca sıralı çam ağaçları var. Leroux ön bahçenin şuralarında yatıyordu,” diyip dikdörtgenin ortasının sağ alt tarafına cesedi sembolize eden bir çöp adam çiziktirdi.

Ellery sırayla ikisinin yüzlerine baktı, “Evet, ayak izleri? Nasıldı?”

“Önce bir Mavi Köşk enkazının girişini, şu çamların oluşturduğu kemeri çiz. Buradan uçurumun oradaki merdivene doğru bir hat vardı,” diye yanıtladı Poe, huzursuzca keçi sakalıyla oynayarak.

“Aynı o girişten doğrudan Leroux’nun cesedine doğru giden ayak izleri ve cesetten girişe dönenler vardı, birbirine karışsa da üç hat. Sonra...”

“Merdivenden Leroux’nun yattığı yere doğru iki hat. Hayli karışık halde,” dedi Ellery de bir yandan art arda bu ayak izlerini gösteren ok işaretlerini krokiye çizerken.

Poe onaylayarak başını salladı, “Evet. Bir tane de cesetten doğruca merdivene giden vardı bence.”

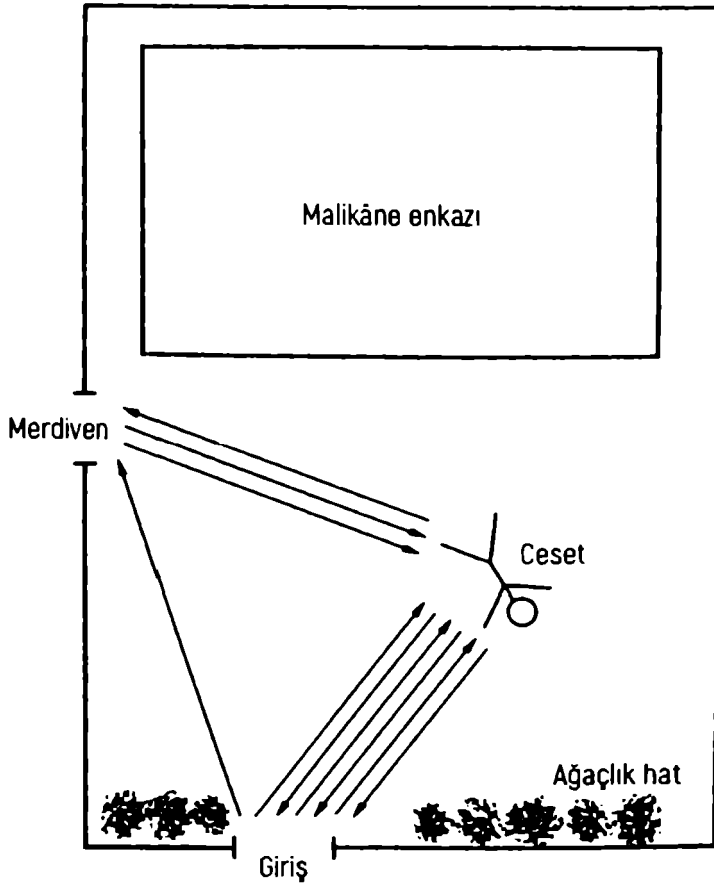
“Haklısın. Böyleydi, değil mi? Van, sence de bu doğru oldu mu?”

“Evet. Muhtemelen böyle bir şeydi bence de...”

“Evet, bu tamamdır.”

Ellery, tüm okları çizmeyi bitirince defteri üçünün de rahat görebileceği bir yere koydu.

“Ben o sırada çam kemerinden geçmiş Mavi Köşk’e doğru çıkarken hemen orada Leroux’nun cesedini buldum. Çok geçmeden siz ikiniz de geldiniz ve doğrudan cesedin yanına koştunuz. Ondan sonra Poe ve ben cesedi kaldırdık, ardımızda Van, geldiğimiz yoldan Ongen Ev’e geri döndük. Dolayısıyla birbirine karışan, gelip giden bu üç ayak izi hattı, normal olarak bizim üçümüze ait. Onları incelememizin kapsamı dışında bırakırsak...” Ellery sözlerine ara verdi ve nemli saçlarını sıvazladı.

Şekil 3: Olay Yeri Krokisi

“Sizce garip değil mi?”

“Garip mi? Ayak izleri mi?” diye soruya soruyla karşılık verdi kaşlarını çatan Poe.

“Evet tabii ki. Cinayet mahalline yaklaşan kişiler, ben, Poe sen ve Van, bir de katildi. Leroux’nunkiler de dahil olmak üzere cesede giden ayak izleri toplam beş kişiye ait olmalı. Sayı tutuyor. Ancak...”

“Bir dakika dur, Ellery!” dedi Poe defterdeki krokiye dikkatle bakarak. “Leroux’yu bulduğumuz sırada üçümüzün bıraktığı ayak izlerini saymazsak, geriye kalan girişten merdivene giden bir hat ayak izi, merdivenden cesede gelen iki hat ve cesetten merdivene geri giden bir hat...”

“Ne diyorsun buna? Bir sorun var, değil mi?”

“Hmm...”

“Girişten merdivene giden ayak izlerinin Leroux’ya ait olduğuna şüphe yok. Merdivenden cesede giden ayak izlerinin biri de doğal olarak Leroux’nun. Peki öyleyse şu iki hat da –yani merdivenden cesede giden ve dönen– katile ait demek oluyor. Ama *katil nereden geldi ve nereye döndü* o zaman?”

“Merdiven.”

“Aynen öyle. Ancak *o merdivenin sonunda deniz dışında bir şey yok*. Hatırlıyorsunuz, değil mi? O aşağıdaki kayalığın her iki yanı da sarp uçurum. Denizden bu adaya gelirken karaya çıkmak için ya bu uçurumdaki merdiveni ya da koydaki iskelenin taş basamaklarını kullanmak zorundayız. Peki katil bu kayalıklara nasıl geldi? Buradan nereye gitti? Koy tarafına gitmesi için o çıkıntı gibi olan dik uçurumun etrafından dolanması gerek. Su oldukça derin. Katilin yüzmesi gerekirdi, hem de bu mevsimde. Suyun sıcaklığı kaç derecedir sizce?”

Poe, sigara tabakasını eline alırken “Pff” diye hafifçe homurdandı. Van masanın üzerindeki deftere gözlerini dikmiş olarak sordu: “Yani?”

“İşte bu yüzden soru, *katilin neden böyle bir şey yaptığı*. Evet?”

Bu gergin koşullar altında, Ellery âdeta tek başına bir bilmeceyi çözmekten eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Van sessiz kaldı, kaz tüyü dolgulu yeleğinin ceplerine elini soktu.

Poe yine “Pff” diye hafif bir homurtu çıkardı, sonra konuşmaya başladı:

“Katil şu anda Ongen Ev’de bulunan üçümüzden biri. Öyleyse onca zahmete girip kayalıklara inmesine, denizin içinden falan geçip eve dönmesine hiçbir gerek yoktu. Araziden yürüyüp geri dönecekti. Ayak izlerinin boyutunu ve şeklini yere karışık şekillerde basıp yürüyerek gizleyebilirdi. Aramızda adli tıp uzmanı da olmadığına göre... Bunu yapmamış olması, kaçınmadığı bir sebepten ötürü deniz tarafından dönmek zorunda olduğunu düşündürüyor.”

“Aynen öyle. Cevap çok açık,” diyen Ellery memnun bir yüz ifadesiyle başını sallayarak sandalyesinden kalktı. “Bu arada yemek yiyelim mi? Saat üç oldu.”

“Yemek mi?” diye Van şüpheyle dolu gözlerini ona çevirdi. “Böyle bir zamanda yemek de nereden çıktı? Söylesene Ellery, katil neden...”

“Daha sonra... Meseleye o kadar kafa yormaya şimdi gerek yok. Sabahtan beri hiçbir şey yemedik.”

Ellery arkasını dönüverdi ve hızla mutfağa gitti.

8

“Evet,” diye sessizliğini bozdu Ellery. Atıştırmalık yiyeceklerden oluşan basit yemeğini bitirmiş, bir fincan kahvesini de içmişti. “Açlığımızı giderdiğimizize göre deminki meseleyi bir sonuca bağlayalım mı? Ne dersiniz?”

“Tabii ki evet diyorum. İmalı konuşmaları bırak ama artık, yetti,” diye cevapladı Poe. Van de sessizce başını salladı onayladığını göstererek.

Ayak izlerinden bahsettiğinden beri Ellery’nin tavırları, diğer ikisini şaşkına çevirmişti. Yemek boyunca da sürekli olarak şüpheyle Ellery’yi izlemeye devam etmişlerdi ama onun davranışları başından sonuna kadar gayet sakindi, hatta dudaklarında o her zamanki gülümsemesi bile görülüyordu.

“Evet, hadi bakalım.”

Ellery tabağını ve fincanını kenara itti ve deminki defteri açtı. Üçü yine masanın çevresinde mesafeli oturmuştu.

“Ana noktaları gözden geçirelim. Olur mu?” Söz konusu krokiye şöyle bir göz atan Ellery konuşmaya başladı. “Katilin olası ayak izinin, ceset ve merdivenin arasında giden ve dönen iki hat olduğu sonucuna varmıştık. Başka bir deyişle katil *denizden geldi ve denize döndü*. Suçlunun aramızdan biri olduğu varsayımına dayanarak onun izlediği yolu takip edersek...”

“Önce Ongen Ev’den koya indi, oradan denize girip kayalıklara kadar yüzdü, merdiveni tırmanıp Mavi Köşk enkazına geldi. Cinayetten sonra bu yolu ters yönde takip ederek buraya kadar

geldi. Poe, sen demin denizden buraya gelmesi için önemli bir nedeni olması gerektiğinden bahsettin ama bu benim aklıma yatmıyor. Nereden bakarsam bakayım saçma geliyor. Önemli bir durum da yok, gerçekçi de değil.”

“İyi de Ellery, bu durumda katilin bizim dışımızda, başka biri ve onun denizden, adanın dışından bir yerden geldiği anlamı çıkar...”

“Neden böyle olmasın, Poe?” diyen Ellery pat diye defteri kapattı. “*Katilin dışarıdan biri olduğunu* varsaymak, bu durumda en mantıklısı olmaz mı? Biz bu adadan ayrılamıyoruz ama üçüncü şahısların dışarıdan buraya gelmesi gayet olası. Şayet bunu kabul edersek, denizde yüzdüğümüze dair olan mantıksız varsayıma da gerek kalmaz. *Katilin bir tekne kullandığını düşünebiliriz.*”

“Tekne,” diye mırıldandı Poe.

“Orczy ve Leroux neden sabahın erken saatlerinde öldürüldü? Biz fark etmeden adaya çıkmak için gece yarısından sabahın erken saatlerine kadar olan zaman en uygunu da ondan. Ne diyorsunuz?”

İkisinin yüzlerine bakarken Ellery cebinden Salem kutusunu çıkardı. Ama boş olduğunu anlayınca masanın üzerine attı.

“İçer misin?” dedi Poe, sigara tabakasını Ellery’nin önüne doğru iterek.

“Poe, sen benimle hemfikir gibisin.” Bir sigara alıp ağzına koyan Ellery kibriti çaktı. “Peki ya sen, Van?”

“Bence de haklısın, Ellery. Bir tane de ben alabilir miyim, Poe?”

“Tabii ki.”

Ellery, Poe’nun sigara tabakasını Van’e uzattı.

“Bu arada Ellery, teorin doğru olsa bile, yine de katil neden o levhaları hazırladı?” diye sordu Poe.

“Sadece ‘kurban’ değil de ‘dedektif’ ve ‘katil’ diye levhaların hazırlanmış olması buradaki ana unsur.” Ellery gözlerini kısarak sigarasının dumanını üfledi. “Bir kere ‘katil’in yedi kişiden biri olduğuna bizi inandırmasında etkisi var. Sırf bu bile bizi dışarıdaki birine karşı savunmasız kılıyor.”

“İkinci neden?”

“Psikolojik baskı olsa gerek. Sona kalan birkaç kişi birbirinden şüphelenip birbirini öldürebilir. Katilin amacı da bu olmalı. Kendi elini kana bulamadan cinayetler gerçekleşecek. Her halükârda bu katilin nihai hedefinin yedimizi de öldürmek olduğunu düşünmek yerinde olur.”

“Bu çok korkunç,” diye mırıldandı sigarasını yakan Van.

“Aklımda bir soru daha var,” dedi Poe kalın başparmağını şakağına bastırarak. “Leroux’yu öldürdükten sonra neden doğruca deniz tarafına dönüp gitti?”

“Neden mi?” diye sordu Van, sigara tabakasını Poe’ya geri verirken.

“Katil suçu içimizden birinin işlediğini sanmamızı istiyordu. Bu durumda o sırada Mavi Köşk enkazının girişiyle merdiven arasında gidip gelerek fazladan ayak izleri bırakması akılcı bir yöntem olurdu. O kadarcık şeyi istese yapabilirdi.”

“Belki de ayak izi bıraktığını fark etmemiştir?”

“Ve o şekilde anakaraya mı döndü yani? ‘ÜÇÜNCÜ KURBAN’ levhasını ne zaman yapıştırdı öyleyse?”

“Hmm, yani...”

Van, verecek cevap bulamayınca Poe, Ellery’ye döndü.

“Bunu nasıl yorumluyorsun, Ellery?”

“Bence şöyle,” diyen Ellery sigarasını kül tablasına koydu. “Van’in dediği gibi, ayak izi meselesini gözden kaçırmış olma olasılığı da var. Eğer öyle değilse katilin giriş ile merdiven arasında gidip gelen ayak izleri yapmak istemesi gerekirdi. Bunu yapmamış olması, yapmasının mümkün olmadığı bir durumda olduğunu gösterir. Leroux’nun cinayetinin koşullarını dikkate alarak buna bir açıklama getirebiliriz. Leroux, darp edilerek öldürüldü. Üstelik merdivenlerden gelen ayak izlerinin hayli karmaşık olduğu gerçeğinden bir tahminde bulunacak olursak, katil onu kovalamış gibi görünüyor. Muhtemelen Leroux, o kayalıkta katili ve teknesini gördü, belki katil tam adadan ayrılmak üzereydi o sırada.

“Leroux olanları anladı ve oradan kaçtı. Bunu fark eden katil, panikle onun peşinden koştu. O sırada Leroux’nun doğal olarak

yardım umuduyla seslenip ıgık attığına şüphe yok. Katil, yavaş koşan Leroux'ya yetişerek onu dövüp öldürdükten sonra telaşa kapıldı. Sesleri duyan diğerleri uyanarak koşup gelirse diye. Saklanıp bizi atlatabilirdi ama teknenin görülmesi fena olurdu. Katil mecburen ayak izi meselesini olduğu gibi bıraktı ve kayalıkların oraya döndü. Derhal tekneyi koy tarafına çevirdi ve Leroux'yu aramaya başlayanların sesleri var mı diye yukarıdaki durumu gizlice takip etti. Şansına hiç kimseden bir bağış çağrış yoktu.

"O zaman katil Ongen Ev'e çıktı, mutfak penceresinden içeriye baktı ve kimsenin henüz uyanmadığından emin olunca da gizlice salona girip kapıya levhayı yapıştırdı. Sonra da ayak izi meselesini bir kenara bırakıp derhal adayı terk etti. Bir kez daha malikânenin enkazına kadar gitmenin, zaman açısından da riski büyük olacaktı."

"Hmm, yani katil dün gece bu adadaydı diyorsun?"

"Bence her gece buradaydı. Akşam olduğunda adaya çıkıyor, bizim hareketlerimizi izliyordu."

"Mutfak penceresinin altına mı saklanıyordu ki?"

"Evet, herhalde öyle bir şeydir."

"O sırada tekne koyda ya da kayalıkların orada demirliydi mi diyorsun?"

"Gizleyip bırakıyordur belki de. Küçük bir şişme bot ise kolayca katlanır. Koruluğun içine kadar getirebilir ya da ağırlık bağlayarak suyun içine batırıp orada bırakabilir."

"Şişme bot mu?" derken kaşlarını çatı Poe. "Öyle bir şeyle anakaraya gidip gelinebilir mi?"

"Anakara olması şart değil ki. Hemen yakında güzel bir saklanma yeri var ya."

"Nekocima?"

"Evet. Nekocima denen yer var. Bence katil orada kamp kurdu. O adadan buraya gelmek için ise küreği olan bir şişme bot yeter."

"Gerçekten de, evet. Orası demek."

"Bir kez daha katilin eylemlerini gözden geçirelim mi?" diyen Ellery defteri kapatıp kenara koydu. Artık ne zaman ortaya

çıkardıysa bir yandan arka yüzünde mavi bisiklet olan desteyle masanın üzerinde oynarken bir yandan da konuşmaya devam etti.

“Katil dün gece de Nekocima’dan bu adaya geçti. Hareketlerimizi gizlice seyredip bir sonraki suçu için fırsat kolluyordu ama boşunaydı. Şafak vakti kayalıkların oraya döndü. Muhtemelen o sırada geceki yağmur henüz dinmemişti. Bu yüzden malikâne enkazının girişinden merdivene giden katilin ayak izleri kalmadı.

“Evet, sonra katil kayalıklarda şişme botun hazırlıklarını yaparken yağmur durdu ve zemin ayak izlerinin kalacağı bir hale geldi. O sırada Leroux geldi. Neden o saatte çıkıp oraya gittiği meçhul.

“Leroux katile ve botuna şahit olunca katil telaşla yakınında duran bir taşı yerden alıp Leroux’yu kovaladı ve onu susturdu. Çığlıklar üzerine birilerinin koşup gelmesinden korktu ve botla denize açılıp koya gitti. Bir süre durumu gözledi, kimsenin uyanmadığını görünce Ongen Ev’e gizlice girip levhayı yapıştırdı. Olaylar böyle gelişti muhtemelen.”

Poe, bu süre boyunca şakağına bastırıldığı başparmağını hiç ayırmadı. O pozisyonda masaya bir dirseğini dayamış halde endişeyle sordu:

“Ee, Ellery, Nekocima’da gizlenen gerçek katil kim yani?”

“Seici Nakamura elbette,” diye açıklayıverdi Ellery. “Ben en başından beri bunu söylüyorum. Poe senin şüpheli olduğunu söylediğimde de kesinlikle ciddi değildim.”

“Hadi diyelim ki Seici Nakamura’nın sağ olduğu ihtimalini kabul ettik. Ancak —başkası olsa da nasıl olurdu bilmiyorum ama— bu Seici’nin bizim hepimizi öldürmek için nasıl bir sebebi olabilir ki? Benim bu konuda hiçbir fikrim yok. Kafayı yemiş gibi bir lafla mı sonuca bağlayacağız?”

“Sebepe, evet. İşin aslı kocaman bir sebebi var.”

“Ne?”

“Nedir dersiniz?”

Poe ve Van aynı anda bağırıp heyecanla öne doğru eğildi. Ellery masanın üzerine o klasik sihir numarası şeklinde yaydığı

kartları hünerli bir el hareketiyle topladı, “Bugün birbirimiz için cinayet sebepleri bulmaya çalıştık değil mi? Seici Nakamura’nın onlardan çok daha kesin bir sebebi var. Ben de dün gece odama çekildiğim sırada ancak fark ettim.”

“Gerçekten mi?”

“Neymiş, Ellery?”

“ iori Nakamura. Hatırlıyorsunuzdur.”

Loş salon bir süre sessizliğe gömüldü. Uzaktaki dalgaların sesi yankılanıyordu sadece. Çatıyı d ven yağmurun sesi çoktan kesilmişti. Anlaşılan bir sağanak gelip geçmişti.

“ iori Nakamura. Hani...” diyen Van’ın sesi iyice al almıştı.

“Evet. Geçen yıl ocak ayında bizim ihmalimiz yüzünden ölen, alt sınıftaki  iori Nakamura.”

“Nakamura... Seici Nakamura,  iori Nakamura...” diye mırıldandı Poe,  det  büyülü sözler s ylermiş esine.

“Ama bu... imkânsız!”

“İmkânsız değil. Benim düşünebildiğim tek sebep bu.  iori Nakamura, Seici Nakamura’nın kızıydı.”

“Off!”

Poe, sertçe yüzünü buruşturdu. Sigara tabakasından hışımla bir Lark çıkardı ve doğrudan ağzına koydu. Van, ellerini başının arkasında kenetleyip gözlerini kapattı. Ellery, iskambil k ğitlerini hizaya sokup kutusunun üzerine koydu ve konuşmaya devam etti: “Altı ay önce bu adada olan cinayetlerin su lus  bizzat Seici Nakamura’ydı. Ortadan kaybolan bahçivan ya da fiziği, yaşı, kan grubu uyan başka bir adam. Kendi yerine onu yakarak öldürdü ve kendisi hayatta kaldı. Ve kızını öldüren bizlere karşı olan öcünü de...”

O sırada aniden...

“Khhhh” diye boğazından garip sesler çıkaran Poe krize girdi.

“Ne oldu?”

“Poe?”

Sandalyesi şiddetle çatırdadı. Poe’nun iriyarı bedeni takla atarak yere yığıldı.

“Poel!”

Ellery ve Van, koşup onu kaldırmaya çalıştı. Kollarını savurup duran Poe'nun bedeni müthiş bir güçle kıvranıyordu. Ve sonra... Feci kasılmalarla birlikte sırtüstü dönen Poe'nun kolları ve bacakları havaya dikildi, sonra güm diye yere düştü. Bu, Poe'nun son nefesiydi.

Mavi seramik karo döşeli zemin üzerinde, sadece ucunu içtikten sonra kenara fırlattığı Lark'tan duman yükseliyordu. Afallamış haldeki Ellery ve Van, artık kıpırdamayan "SON KURBAN"a bakıyordu.

9

Günbatımı yaklaşırken gökyüzü hâlâ yere yakın kurşuni bulutlarla kaplıydı. Gerçi yağmurun yeniden yağmaya başlayacağına dair bir işaret yoktu. Ağaçları sarsan rüzgâr bir anda dinmişti, dalgaların kesintisiz devam eden sesi de nedense zayıf ve kasvetli geliyordu.

İkisi, Poe'nun cesedini odasına taşıdı.

Odada yerde duran yapboz, ne zamandı, Van'ın onu gördüğü halinden sonra hiç ilerlememiş şekilde kalmıştı. Başlarını yana eğmiş olan yavru tilkilerin sevimli yüzleri çok üzgün görünüyordu.

İkisi henüz tamamlanmamış yapbozu dağıtmamak için kenardan geçip Poe'nun iri bedenini yatağa yatırdı. Van battaniyesini örttü, Ellery gözlerini kapattı. Acıdan çarpılmış olan ağzından hafif bir badem kokusu yayılıyordu.

İkisi kısa bir süre sessizce dua ettikten sonra tek kelime etmeden salona döndü.

"Saatli bomba işte, kahretsini!"

Poe'nun yerde küle dönen sigarasını ayağıyla ezen Ellery'nin öfkeden sesi titriyordu.

"Poe'nun sigara stokunun içinde siyanürlü bir sigara vardı kesin. Odasına gizlice girip şırıngayla falan enjekte etmiştir."

"Seici Nakamura mı?"

"Tabii ki ol"

"Biz de mi tehlikedeydik?" diyen Van bitkin bir halde sandalyeye çöktü.

Ellery masaya doğru yürüdü ve gaz lambasını yaktı. Ongen odadaki loş ışıkta beyaz duvarlar gizemle titreşmeye başladı.

“Seici Nakamura...” diye mırıldandı Ellery, gözleri alevlere odaklanmış halde. “şimdi düşününce, Seici aslında Ongen Ev’in sahibiydi, Van. Adanın coğrafyasını, binanın yapısını avucunun içi gibi biliyordur. Kalıbımı basarım onda buradaki tüm odaların anahtarları da vardır.”

“Yedek anahtar mı yani?”

“Hepsini açan tek bir ana anahtar da olabilir. Mavi Köşk’ü ateşe verip ortadan kaybolacağında yanına almıştır. Eğer öyleyse herkesin odasına serbestçe girip çıkabiliyordu. Agatha’nın rujuna zehir sürmesi de Orczy’yi öldürmesi de kolay oldu. Poe’nun sigarası için de geçerli. Köş noktamızdaki bir gölge gibi bina içinde hareket ediyordu. Biz ise Ongen Ev denen bu tuzağı sıkışıp kalmış zavallı avlardan ibarettik.”

“Adamın eskiden mimarlık yaptığını bir yerlerde okuduğumu hatırlıyorum.”

“Öyle bir şey, evet. Bu Ongen Ev’i de o tasarlamış olabilir. Bu-rayı yaptırmıştı, o kesin de... Yok, durl Bekle bir dakikal Belki de...” diyen Ellery keskin bakışlarla salonu taradı.

“Ne oldu, Ellery?”

“şimdi aklıma geldi. Carr’ı zehirlemek için kullanılan o fincan...”

“Onbirgen olan?”

“Evet, evet. Sonuçta o ayırıcı bir işaret olarak kullanılmadıysa... Hatırlıyor musun, Van, o fincana ilişkin, sen demiştin galiba ‘*Neden böyle bir şeyden sadece bir tane var?*’ diye.”

“Evet, öyle demiştim.”

“Ben o sırada, Seici’nin garip muzipliğidir, diye cevaplamıştım. *Ancak bir şeyleri ima ediyor olabileceğini de söylemiştim. Ongenlere bezenmiş binanın içine konmuş tek bir onbirgen...* Ne diyorsun? Aklına bir şey geliyor mu?”

“Ongenlerin arasında bir onbirgen. Bu mu? Eğer bu bir şeyi ima ediyorsa...” diye mırıldanırken Van’in kaşı seğırdi. “Belki de *burada on birinci oda vardır* gibi mi?”

"Aynen öyle!" diyen Ellery ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Öyle düşünüyorum ben de. Bu binanın merkezindeki bu salon hariç birbirinin aynısı on tane ikizkenar yamuk şeklinde oda var. Banyo, tuvalet ve lavaboyu tek bir oda olarak sayalım; mutfak, giriş holü ve yedi misafir odası... Bu on oda dışında bir yerlere gizlenmiş bir oda daha varsa..."

"Seici mutfağın penceresinden değil, o gizli odadan sürekli bizi gözetleyebiliyordu mu diyorsun?"

"Tam da öyle diyorum!"

"Peki bu gizli oda nerede?"

"Binanın yapısı göz önüne alındığında bodrum dışında olmayacağı açık. Ve sanırım ki..." Ellery, dudaklarını büküp hafifçe güldü. "... o onbirgen fincan da bu odanın kapısını açan anahtar."

Mutfakta zeminin altında bulunan kilerin içindeydi. Kilerin kendisi gayet sıradandı. Zeminin bir bölümünde seksen santimetre civarı olan kare döşeme kapağı, kolu çekilerek kolayca kaldırılabilirdi. Deliğin derinliği yaklaşık elli santimetre kadardı. Dört tarafı ve tabanı beyaz boyalı tahtadandı. İçinde hiçbir şey yoktu.

"İşte burada, Van!" dedi Ellery parmağıyla işaret edip. "Eğer varsa fincanın durduğu bu mutfakta olmalı diye düşünmüştüm. Tam da öyle çıktı."

El fenerinin ışığıyla aydınlattıkları kilerin tabanı. Tam ortasında dikkatle bakmayanların gözden kaçıracağı, birkaç santim çapında sığ bir girinti ve girintinin biraz dışında dairesel bir kesik vardı.

"Van, fincanı versene bana."

"İçinde kalan kahveyi ne yapayım?"

"At gitsin, bu koşullar altında."

Ellery söz konusu fincanı alınca yere yüzüstü yattı. Sağ elini kilerin içine uzatıp ortasındaki deliğe fincanı sokmaya çalıştı.

"İşte oldu. Tam oturdu!"

Onbirgen anahtar deliği ve anahtar birbirine uymuştu.

"Çevirmeyi deneyeceğim."

Yavaşça gücünü verdi. Tahmin ettiği gibi girinti, çevredeki kesik boyunca ağır ağır dönmeye başladı. Sonunda da eliyle gayet açıkça tık ettiğini hissetti.

“Evet! Açıyoruz!”

Ellery, girintiden usulca fincanı çıkardı. Aynı anda alttaki o beyaz panel hiç ses çıkarmadan aşağıya doğru eğilmeye başladı.

“Çok etkileyici!” dedi Ellery. “Çark ya da o tür bir şeyle çalışan bir mekanizma. Panel aşağı giderken ses çıkarmayacak şekilde yapılmış.”

Hemen ardından gözlerinin önünde bodrumdaki gizli odaya inen bir merdiven belirdi.

“Girip bakalım, Van.”

“Vazgeçelim bence,” diyen Van kaçmaya yer arıyordu. “Ya bize tuzak kurmuş bekliyorsa?”

“Bir şey olmaz. Güneş daha yeni battı. Seici henüz gelmemiştir. Tut ki gelmiş olsun, ikiye karşı bir. Bizi alt edemez.”

“Ama...”

“Korkuyorsan burada bekle. Ben tek başıma da olsa gireceğim.”

“Of... Bekle, Ellery!”

Nemli, leş gibi bir koku geldi burunlarına.

İkisi sadece Ellery'deki el fenerinin ışığına güvenerek zifiri karanlık olan deliğin içine adım attı.

Eskiliğine göre merdiven gayet sağlamdı. Sessizce inildiğinde bir tek gıcırta bile duyulmuyordu. Önden giden Ellery, çünkü aptallığını tekrarlamamak için adımlarını çok dikkatle atıyordu. On basamak bile olmayan merdivenden indiklerinde tam tahmin ettikleri gibi orada hayli geniş olan bir odayla karşılaştılar. Mutfağın tam altından binanın ortasında bulunan salona doğru uzanıyordu. Zemin ve duvarlar çıplak betondur. Bir tane bile eşya yoktu. Ellery'nin boyundan biraz yüksek düzeyde olan tavanda yer yer çok küçük delikler açılmış gibiydi. İnce, soluk ışık hüzmeleri oradan içeri sızıyordu.

“Gaz lambasının ışığı bu,” dedi fısıltıyla Ellery. “Salonun altındayız. Bizim konuştuklarımızın hepsi buradan duyuluyordu anlaşılan.”

“Yani Seici burada mı saklanıyordu?”

“Öyle görünüyor. Bizde olan biteni dinlediğine şüphe yok. Bu durumda bir yerlerde binanın dışına açılan gizli bir geçit yapılmış olması ihtimali de var.”

Ellery yavaş yavaş etraflarındaki duvarlara ışığı tuttu. Siyah lekeler bulunan kirli beton. Orada burada ince çatlaklar, onarım izleri...

“İşte burada,” diyen Ellery ışığı hareket ettirmeyi bıraktı.

İndikleri merdivenin karşısında, sağ köşede eski bir ahşap kapı vardı. İkisi o kapının önüne kadar ilerledi. Ellery pasla kaplı tokmağa elini uzattı. Van çok kısık bir sesle sordu: “Nereye çıkıyor acaba?”

“Kimbilir...”

Ellery tokmağı döndürdü. Ağır bir gıcırtyla kapı sarsıldı. Nefesini tutup tokmağı kendine çekti. Kapı açıldı.

Tam o anda...

“Pöff,” diye homurdandı ikisi de ve kendilerini tutamayıp burunlarını tıkadılar.

“Bu da ne böyle?”

“İğrenç bir koku...”

Karanlıktan kesif ve pis bir koku yayılıyordu. Midelerindeki her şeyi anında ağızlarına getirecek derecede berbat bir kokuydu. Bu kokunun nasıl bir şeyden kaynaklandığını ikisi de derhal anlayıverdi. Korkunç derecede içgüdüsel bir tiksinti, bir anda tüylerini diken diken etti.

Çürümüş et kokusuydu.

Bozuşup çürüyen bir canlının kokusu. Hem de...

Ellery, titremesine engel olamadığı elleriyle feneri sıkıca kavradı ve açık olan kapıdan ileriye doğru devam eden karanlığa ışığı tuttu. Karanlık derindi. Tahmin ettiği gibi dışarıda bir yere giden bir geçit gibiydi. Ellery’nin feneri gitgide yere doğru yöneltmesiyle o aydınlık daire alçalıyordu. Pis beton zeminde ışığı kendi önlerine kadar çevirdiğinde bir anda aydınlanan şey...

“Ahhhl”

“Iııhhhl”

Ellery ve Van aynı anda çığlığı bastı.

Garip kokunun kaynağı oradaydı. İğrenç bir görünüme bürünmüş, artık önceki halinden eser bile kalmamış bir et yığını... Açığa çıkmış olan sarımsı beyaz kemikler... Siyah, boş göz çukurları...

Hiç şüphe yoktu ki bu, kısmen iskelete dönmüş bir insan cesediydi.

10

Gece yarısından sonra.

Ongen salonda hiç kimse yoktu. Gaz lambasının ışığı sönmüştü. Orada karanlık ve sessizlik sarmaş dolaştı sadece.

Uzaklardan, âdeta başka boyuttaki bir dünyadan gelirmişçesine dalga sesleri... Karanlığa açılan ongen tavan penceresinden içeriye bakan tek tük yıldızlar...

Birdenbire...

Binanın bir yerlerinde sert bir ses yankılandı. Ardından ondan tamamen farklı, bir canlının iç çekmesini andıran bir ses geldi. İç çekme, derinden bir iniltiyeye dönüştü. İniltiyse derinden bir hırıltıya. Geçen zamanla birlikte artık geri dönülmez bir noktaya geldi işler.

Çok geçmeden Ongen Ev'den alevler yükseliyordu...

Beyaz bina, saydam bir kırmızıya bürünmüştü. Pofur pofur yükselen dumanlar. Gecenin sükûnetini sarsan bir kükreme. Devasa alevler, havada salınan bulutları bile yakacakmış gibi şiddetle ortalığı kasıp kavuruyordu. Bu sıradışı ışık, denizin diğer tarafındaki S— kasabasına kadar ulaşıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 10

Altıncı Gün

1

Telefonun ziliyle uyandı.

Ağırlaşmış gözkapaklarını sonunda açtı ve başucunda duran saate baktı. Sabahın sekiziydi.

Kyoiçi Morisu, yavaş yavaş doğruldu, ahizeyi eline aldı.

“Buyurun, ben Morisu... Evet? Ne diyorsunuz? Bir daha... Evet. Tsunocima’daki Ongen Ev alevler içinde mi? Gerçekten mi?”

Battaniyeyi kenara fırlattı. Ahizeyi tutan elini iyice sıktı, çemkiren bir üslupla, “Yani?” diye sordu. “İyiler mi... hepsi?... Off...”

Morisu’nun dermanı kesildi ve uzun uzun başını salladı telefonda duyduklarına.

“Demek öyle... Peki ben ne yapsam? A, tamam, anladım. Gelirim. Sağ olun...”

Telefonu kapattıktan sonra sigarasına elini uzattı. Uykusu tamamen dağılmıştı. Sigarasını yakıp dumanı derin derin içine çekti. Kendine gelmek için elinden geleni yapıyordu. O sigarayı dibine kadar içtikten sonra ikinciyi doğrudan ağzına koyup ahizeyi yeniden eline aldı.

“Kavaminami, sen misin? Benim ben, Morisu.”

“A, selam. Ne oldu böyle sabah sabah?”

Kulağına gelen Takaaki Kavaminami’nin sesi pek de berrak değildi.

“Kötü bir haberim var,” dedi Morisu. “Anlaşılan o ki Ongen Ev yanmış.”

“Nn... Nee?!”

“Hepsi ölmüş.”

“Ne diyorsun sen? Nasıl olabilir böyle bir şey? Şaka yapıyor olmalısın! 1 Nisan yarın amal”

“Keşke şaka olsaydı.”

“Bu...”

“Ben şimdi S— kasabasına yola çıkıyorum. Sen de gelirsın, değil mi? Şimada Bey’e de haber verebilir misin?”

“Tamam.”

“O zaman orada buluşuruz. İlgili herkes limanın yakınındaki Balıkçılar Birliği’nin salonunda toplanacakmış. Tamam mı?”

“Olur. Hemen Şimada Bey’e de haber veriyorum. Birlikte geliriz.”

“Tamam. Öyleyse orada görüşürüz.”

31 Mart, Pazartesi. Saat 11.30 suları. Tsunocima.

Bir dolu insan karmaşa halinde sağa sola koşturuyordu. Orasından burasından hâlâ hafif dumanlar tüten Ongen Ev’in enkazı, tıpkı garip bir canavarın yanmış cesedini andırıyordu.

Gökyüzü günlük güneşlikti. Adayı çevreleyen deniz, göz kamaştıracak derecedeki parlaklığıyla ilkbahar hissi veriyordu. Bu muhteşem manzara ve adada simsiyah uzanan trajedinin görüntüsü arasındaki zıtlık, görenlere dayanılmaz bir çaresizlik hissettiriyordu.

“Müfettiş, ölenlerin yakınlarının neredeyse tamamı S— kasabasıdaymış,” diye haykırdı elinde telsiz olan genç polis memuru.

“Müfettiş” diye hitap ettiği kırkını geçkin şişman adam, mendiliyle ağzını kapatarak bağırdı: “Tamam! Onları buraya getirsinler. Geldiklerinde hemen haberim olsun! İzinsiz karaya çıkmalarına izin vermeyin!”

Sonra gözlerini yanında kömüre dönmüş bir cesedi inceleyen adli tabibe çevirdi. “Evet, peki bu?” diye sordu. Dört bir yandan kesif bir pis koku ve sıcaklık yükseliyordu.

“Erkek,” diye yanıtladı büyük bir maske takmış olan adli tabip. “Nispeten ufak tefek biri. Başının arkasında oldukça kötü yaralar var. Keskin olmayan bir cisimle vurularak bu hale gelmiş diye düşünülebilir.”

“Hmm...” Müfettiş bitkin bir yüz ifadesiyle başını aşağı yukarı salladı ve bakışlarını cesetten uzaklaştırdı. “Peki ya bu?” diye oradan biraz uzaktaki molozların arasında başka bir cesedi incelemekte olan görevliye seslendi.

“Bu da muhtemelen erkek. Yangının başlangıç yeri buralar gibi.”

“Demek öyle.”

“Gazyığı dökülüp tutuşturulmuş sanırım. Bu kişi, kendisini de yağa bulamış gibi görünüyor.”

“Hmm... Yani intihar olabilir mi?”

“Yani şöyle, diğer koşulları da hesaba katacağız ama bu olasılık yüksek gibi.”

Müfettiş yüzünü buruşturdu ve kaçarcasına oradan ayrıldı. Polislerden biri onun peşinden gidip sordu:

“Cesetler kaldırılсын mı?”

“Aileleri gelene kadar bekleyin,” diye cevapladı çabucak müfettiş. “Beceriksizce kımıldatılıp da cesetler ve şahsi eşyaları dağılırsa feci olur. Kimin kim olduğunu anlayamayız.”

Sonra âdeta koşar adımlarla rüzgâra karşı yürüdü.

“Böyle giderse öğle yemeği boğazımdan geçmeyecek,” diye kendi kendine homurdanıp ağzına burnuna tuttuğu mendili çekti, üzerine esmekte olan deniz meltemiyle ciğerlerini doldurdu.

İnsana soğuk his veren gri jaluzilerin ardında parlak deniz görünüyordu. Geniş olsa da hiçbir dekorasyon unsuru bulunmayan kasvetli bir odaydı. S— kasabasındaki Balıkçılar Birliği Toplantı Salonu.

Düzensiz şekilde sıralanmış uzun, katlanır masalar ve sandalyeler. Dağınık gruplar halinde duran ve huzursuz görünen insanlar. Birbiriyle fısıldaşan alçak sesler...

Pencerenin yanında tek başına oturan Morisu, kimbilir kaçınıcı sigarasını adi kül tablasında söndürdü.

Tsunocima'daki Ongen Ev tamamen yanmış.

Kalbi güm güm atmaya devam ediyordu.

Hepsi öldü... mü acaba?

Saat artık öğlen bire geliyordu ki Kavaminami ve Şimada nihayet orada göründü. Salonun içinde göz gezdirip Morisu'yu gördüklerinde doğrudan onun yanına koştular.

"Nedir adadaki durum?" diye hararetle sordu Kavaminami.

Morisu başını iki yana salladı. "Henüz bir ayrıntı bilmiyoruz. Demin ailelerden insanlar ölüleri teşhis etmek için karşıya geçti."

"Sahiden hepsi öldü mü?"

"Evet. Ongen Ev tamamen yanmış. Hepsi de enkazda ölü olarak bulunmuş."

Kavaminami'nin omuzları çököverdi, bir süre orada kalakaldı.

"Kundaklama mı? Yoksa kaza falan mı?"

"Henüz bilmiyoruz."

Kiyoşi Şimada, pencereye yaslanmış jaluzinin arasından dışarıya bakıyordu. Kavaminami, bir sandalye getirip Morisu'nun yanına oturdu.

"O mektuplardan bahsettin mi?"

"Yok. Daha söylemedim. Anlatırım diye orijinalini yanımda getirdim ama."

"Öyle mi, peki..."

İkisi birbirlerine acı acı baktı.

"Kandırıldık," diye mırıldandı Şimada pencereden dışarıya göz gezdirirken.

"Ne?" diye ikisi başlarını ona çevirince ciddi bir sesle, "Bunun kaza falan olmadığı kesin. Cinayet işte. İntikam."

Toplantı salonundaki birkaç kişinin bakışları üçüne yöneldi. Şimada telaşla sesini iyice alçaltıp fısıldayarak, "Burada böyle konulardan bahsedemeyiz. Dışarı çıkalım mı?" dedi. Morisu ve Kavaminami, konuşmadan başlarını sallayıp kabul etti. Usulca sandalyelerinden kalktılar. Tam da çelikten yapılmış ağır kapıyı açıp koridora çıkmak üzereydiler ki ansızın arkadan yakınlarında toplanmış olan adamların konuşmalarını işittiler.

"... Bazı cesetlerin cinayete kurban gittiği anlaşılıyormuş."

Üçlü, sahile gitti. Dalgakırandan aşağı inip suyun kıyısına yerleştirilmiş olan beton tetrapodların üzerine oturdular. Onların iç dünyalarının aksine önlerinde uzanan deniz, pırıl pırıl güneş ışınlarının altında insanı çileden çıkaracak kadar sakindi.

Tsunocima, C— Burnu'nun arkasında kaldığından görünmüyordu.

"Hepsi öldü mü yani?" diyen Kavaminami'nin, büktüğü dizlerine sarılan kolları titriyordu. "Ben aptalın biriyim."

"Sevgili Konan..." dedi Şimada yüzünü ona çevirerek. Kavaminami, ağır ağır başını sağa sola salladı defalarca. "Güya orayı burayı kurcaladık araştırdık, sonunda hiçbir işe yaramadı! Üç gün önce bu limana kadar geldik. Bari adadakilere dikkatli olmalarını söyleseydik."

"Elden bir şey gelmezdi," diye kendi kendine mırıldanan Şimada sıska yanaklarını ovuşturdu. "Öyle bir mektubu ciddiye alıp bizim gibi koşturan insan çok nadir bulunur. Polise bildirsek bile böyle bir eşek şakasını ciddiye almayın der, kaale almazlardı."

"O da var tabii ama..."

"Ona bakarsan ben de 'Seici yaşıyor. Adadakiler tehlikede,' gibi gayet ciddi sözler ettim ama sonunda orada kaldım. Öldürüleceklerine dair ikna olmamıza yetecek kesin kanıtlar ortaya çıksa neyse de basit varsayımlardan ibaret bir şey için denizi geçip adaya kadar gitmek mantıksız olurdu."

"Şimada Bey," diye lafa girdi Morisu. "Eğer gruptaki herkes öldürüldüyse... Yani o zaman haklı olduğumuz, Seici Nakamura'nın yaşadığı sonucu çıkar sanki?"

"Hmm, bilmem ki," diye yuvarlak bir cevap verdi Şimada.

"Öyleyse katil kim diyorsunuz?"

"Hmm..."

"Şimada Bey, peki siz o Seici adına gönderilen mektuplar hakkında ne düşünüyorsunuz? Adada olanlarla ilgisi olup olmadığına dair yani," diye sordu Kavaminami.

Şimada yüzünde acı bir ifadeyle, "Şu noktada bağlantılı olduk-
larını düşünmek zorundayız artık, değil mi?"

"Aynı failin işi mi ikisi de yani?"

"Bence öyle."

"Bu, onların cinayet habercisi olduğu anlamına mı geliyor?"

"Haberciden biraz farklı aslında. Üstelik grup Tsunocima yo-
lundayken ulaşmış olması ciddi bir eksiklik. Ben farklı bir amacı
olduğu kanısındayım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sevgili Konan, seninle ilk tanıştığımız gün o mektubu analiz
etmiş ve üç amaca yormuştun. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Suçlama, tehdit ve geçen yıl Tsunocima'da olan cinayet-
lere dikkatimizi yöneltmemiz için bir tavsiye."

"Aynen öyle," diyen Şimada denize moralsiz gözlerle baktı. "Bu
tavsiye üzerine geçen yılki vakayı yeniden incelemeye başladık ve
gerçeğin özüne ulaştık. Fakat bence bu, katilin hiç öngörmediği
bir sonuçtu. Katil muhtemelen işin bu kadar derinine inmemizi
beklemiyordu. Şimdi düşününce, bence katilin o mektuplardaki
gerçek niyeti sizleri suçlamak ve bir de *Seici Nakamura'nın karal-
tısını ima etmekte.*"

"Seici Nakamura'nın karaltısı mı?"

"Kısacası mektupları gönderenin adına Seici Nakamura'yı ya-
zarak ölmüş olduğuna inanılan Seici'nin aslında yaşıyor olabile-
ceği fikrini bizde uyandırmak istemişti. Bu şekilde Seici'yi bir tür
günah keçisi yapmayı planlamıştı."

"Demek istediğiniz, sizin şüphelendiğiniz..."

"*Kociro Nakamura Bey mi?*" diye sordu yavaşça Morisu. "Çiori
Nakamura'nın Kociro Bey'in kızı olduğunu bildiğimize göre grup-
takileri öldürmek için sebebi olması gereken kişi Seici Bey değil,
Kociro Bey'dir ne de olsa. Bunu mu söylüyorsunuz?"

"Sebepten açısından bakınca şüpheli olan kesinlikle Kociro Bey,
değil mi? Ancak..." dedi Kavaminami, Şimada'nın yüzüne bakarak.
"Ancak o başından beri Beppu'daydı."

"O delikanlının söylediği şeyi hatırlıyor musun, Konan?"

"Ha?"

"Kulüp üyelerini adaya götördüklerini anlatan o balıkçının oğlunun."

"Evet, tabii."

"Şöyle demişti, değil mi? 'Motorlu bir kayıkla bile adaya gidip gelmek zor değildir.' Bizim Ko'nun bunu yapmadığını kesin olarak söyleyebilir misin?"

"Aa!"

"Ko şu birkaç gündür makale yazmak için ne telefona ne kapağıya çıktığını, kendini eve kapattığını söylemişti. Fakat acaba bu doğru mu?" diyen Şimada denize doğru bakarak kendi kendine ufak hareketlerle başını sallayıp duruyordu. "Evet, dostu olarak bu benim için çok üzücü ama Ko'dan şüphelenmeden edemiyorum. Kızını kaybetti. Erişemediği sevgilisiyle arasındaki tek köprüyü bu şekilde aniden elinden alınıverdi. Üstelik bu sebep yüzünden —böyle dedi, hatırlıyor musun— sevgilisi de öz abisi tarafından öldürüldü. Bence bunlar Ko için fazlasıyla yeterli sebepler.

"Şu da var ki Ko, Ongen Ev'in önceki sahibi. Bir yolunu bulup kızını öldüren grubun adaya gideceğinden haberdar olması çok şaşırtıcı olmazdı. Bu noktada Seici'nin yaşadığını ima ederek şüpheleri ona yöneltmenin yanı sıra kimseye kusamadığı öfkesini boşaltmak için sizlere o mektubu gönderdi. Aynı zamanda kendisine yönelik o mektubu da... Kendini de kurbanlardan biriymiş gibi göstermek için olsa gerek."

Üçü bir süre denize baktı.

"Çok haklısınız," diye mırıldandı sonra Morisu. "Tüm grubu o adada öldürmek için başka hiçbir sebep aklıma gelmiyor. En şüpheli kişi, Kociro Bey, evet. Ama Şimada Bey, bunun varsayımlardan çok ötesine geçmediğini de söyleyeyim."

"Evet öyle, Morisu."

Bu yanıtı veren Şimada, kendisiyle alay edercesine dudaklarını büktü. "Benim basit bir varsayımım. Tek bir kanıtım bile yok. Kanıt aramaya hevesim de yok. Agresif bir tutum alıp bu durumu polise bildirmeye niyetim de yok."

C— Burnu'nun ardından iki teknenin geldiği görüldü.

"Aa!" diyen Şimada yerinden kalkmaya davrandı. "Polis tekneleri değil mi şunlar? Buraya geliyorlar. Biz de dönelim mi?"

3

"Şu üçü kim?" diye sordu Tsunocima'daki olay yeri incelemesinden dönmüş olan müfettiş, yanındaki polis memuruna bakarak.

Adadaki binanın şu anki sorumlusu olan Masaaki Tatsumi adlı yerel müteahhitten yangında yok olan Ongen Ev'de kalanların K— Üniversitesi öğrencileri olduğunu öğrenmişti. Tatsumi, yeğeninin arkadaşları olduğundan geçen hafta çarşamba gününden itibaren bir haftalığına orada kalmalarına izin vermişti. Tatsumi'nin elinde adaya giden kulüp üyelerinin isimleri vardı, bu yüzden ona dayanarak üniversiteden bilgi alıp ailelere haber vermişlerdi. Evinden uzak, yatılı olan öğrenciler de olduğundan tüm üyelerin ailelerinin burada olması söz konusu değildi. Yine de yaptıkları incelemelerden hangi cesedin kime ait olduğuna dair iyi kötü fikirleri vardı. Ayrıca ölenlerin aileleriyle basit görüşmeler yapmışlardı. Onlardan elde ettikleri bilgiler de birbirinin neredeyse aynısıydı.

"Efendim? Hangi üç kişi?" diye polis memuru soruya soruyla yanıt verince şişman dedektif arka taraftaki pencerenin kenarına işaret ederek, "Şuradaki üç kişiyi diyorum."

"A, evet. Onlar üniversitedeki kulüpten arkadaşları falanmış. Öğlen gibi vakanın durumunu sormaya geldiler."

"Hmm..."

Dedektif düşündüğünü gösteren şekilde kalınca boynunu hafif yana eğdi. İki genç pencereye yaslanmış konuşuyordu. Yanlarında ince uzun, otuz yaşlarında bir adam sırtı ona dönük halde dışarıya bakıyordu.

Olay yerinde dolaşmaktan tamamen kirlenmiş ellerini paltosunun ceplerinden çıkaran müfettiş üçüne doğru yürüdü.

"Affedersiniz. Ölen öğrencilerle aynı kulüptenmişsiniz galiba?"

Kendilerine seslenildiğini duyan iki genç panikle gözlerini ona çevirdi.

“Ben emniyettenim. Adım...”

“Oo, kolay gelsin, efendim,” dedi dışarıya bakmakta olan ince uzun adam bu tarafa dönerek. Müfettiş hafifçe dilini şaklattı.

“Sendin demekl Arkadan görünüşün tanıdık geldi zaten.”

“Tesadüf işte. Ben de acaba mı dedim ama...”

“Tanıdığınız mı, Şimada Bey?” diye hayretle sordu gençlerden biri.

“Poliste *bazı tanıdıklarım olduğunu* söylemiştim ya, sevgili Konan. Tanıştırayım, Vilayet Emniyet Müdürlüğü 1 Numaralı Soruşturma Bürosu’ndan Osamu Şimada.”

“Şimada? Öyleyse yani...”

“Tahmin ettiğiniz üzere tapınak sorumlusu olan ailemin ikinci oğlu.”

“Öhml”

Müfettiş Şimada yüksek sesle boğazını temizledi ve fiziksel yapısı kendisiyle tamamen zıt olan kardeşinin kayıtsız görünen yüzüne baktı.

“Burada ne işin var senin?”

“Bazı ufak tefek sebeplerden ötürü geçen haftadan beri bu ikisiyle beraber hareket ediyoruz. Ayrıntılara girmeyeyim şimdi, çok uzun sürer,” diyen Kiyoshi Şimada genç adamlara bir göz attı. “Bunlar, K— Üniversitesi Polisiye Kulübü’nden Morisu ve kulübün eski üyelerinden Konan.”

“Hmm...” Müfettiş Şimada karmaşık bir yüz ifadesiyle ikisine doğru döndü. “Ben Vilayet Emniyeti’nden Şimada. Ne yazık ki şu anda çok feci bir olay meydana gelmiş durumda.”

Resmi bir tonda bunları söylerken yakındaki bir sandalyeye güm diye oturuverdi.

“Polisiye derken polisiye romanları kastediyorsunuz, değil mi? Onları inceleme kulübü mü bu? Hmm... Ben de gençken çok okurdum onlardan. Bu kulüp normalde ne tür faaliyetler yapıyor?”

“Polisiye romanlar odaklı okuma gruplarımız var, kendimiz de romanlar yazmaya çalışıyoruz,” diye Morisu tam cevaplamıştı ki sivil bir dedektif geldi ve müfettişe birkaç sayfalık rapor uzattı.

Müfettiş onlara şöyle bir göz gezdirdikten sonra "Hmm," diyerek başını aşağı yukarı salladı, "Otopsi raporları," dedi ikisine dönerek. "Bu sadece ilk inceleme tabii. Kapsamlı araştırma daha bundan sonra yapılacak."

"Şey, eğer sakıncası yoksa bize anlatır mısınız?" diye rica etti Kavaminami. "Ne oldu da hepsi öldü, biraz olsun bilgi edinmek istiyorum."

Müfettiş, kardeşine bir bakış fırlattı, sonra ağzını hafifçe büzerek, "Nasıl da birazdan adamlar ıdığı cığını çıkarıp sorgulayacak, şimdi bu kadarını anlatmamda sakınca olmaz herhalde."

"Evet, lütfen efendim."

"Cesetlerin hepsi feci durumdaydı ama bir tanesi hariç hepsi yanmadan önce ölmüş gibi görünüyor. Cinayet şüphesi de güçlü. Geride kalan bir beden ise yanarak ölmüş, intihar gibi görünüyor. Kendi üzerini gazyağıyla kaplamış, ayrıca bu kişinin kullandığı odanın yangının başlangıç yeri olduğu düşünülüyor. Henüz kesin bir sonuca varabilecek aşamada değilsek de bu adamın diğerlerini öldürüp intihar etmiş olması mümkün diyebiliriz. Lütfen bu konuda kimseye bir şey söylemekten kaçının. O kişinin adı neydi bakayım..."

Müfettiş elindeki rapora göz gezdirerek, "Evet, Matsuura... Cunya Matsuura. Eminim tanıyorsunuzdur," dedi.

Morisu ve Kavaminami nefesleri kesilmiş halde onaylayarak başlarını salladı.

"Gerçekten de intihar mı?" diye sordu Kiyoshi Şimada hafif şaşkın bir sesle.

Müfettiş yüzünü buruşturup kardeşine ters ters baktı.

"Henüz kesin bir şey söyleyemeyiz, dedim ya. Diğerlerinin neden öldüğü ve detaylar için otopsi sonucunu bekliyoruz. Bu arada," dedi bakışlarını iki genç adama çevirip, "Bu Cunya Matsuura nasıl bir adamdı, şimdilik üstünkörü sizden dinleyeyim."

"Nasıl bir adam diye anlatmak zor gerçi ama..." diye yanıtladı Morisu lafı alıp. "Bu nisan ayından itibaren hukuk fakültesinde dördüncü sınıf olacaktı. Notları çok iyi, kafası iyi çalışan, güzel konuşan biriydi. Az çok garip yönleri de vardı gerçi."

"Demek öyle. Bir de Morisu şu..."

"Nedir?"

"Tsunocima'ya gitmeleri, kulüp kampı falan gibi bir sebeple miydi?"

"Kamp olmasına kamptı, evet. Ama kulübün resmi bir etkinliği değildi kesinlikle."

"Yani onlar kulüp içinde olan, araları iyi bir gruptu?"

Tam o sırada deminki dedektif geldi ve Müfettiş Şimada'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Tamamdır! Anlaşıldı."

Elleri paltosunun ceplerinde olan müfettiş, ağır ağır sandalyeden kalktı.

"Benim biraz işim var. Az sonra muhtemelen kulübün üyesi olan herkesin toplanmasını isteyeceğiz. O zaman eski bir üye olan sizin de, Konan mıydı, katılmanızı rica ediyorum."

"Peki, efendim," diye başını uysalca salladı Kavaminami.

"Görüşürüz öyleyse."

Kardeşine hafifçe göz kırpan müfettiş oradan ayrılıyordu ki aniden aklına gelmiş gibi bir kez daha Morisu ve Kavaminami'ye döndü.

"Bu Cunya Matsuura meselesi... Cinayetin onun işi olduğunu farz etsek mesela, sebebi ne olabilir, aklınıza gelen bir şey var mı?"

"Hmm..."

Başını hafif yana eğip düşünen Morisu cevapladı:

"Ben gerçekten de buna inanamıyorum. Hele ki Ellery'nin böyle bir şeyi..."

"O kim?"

"A, şey, Matsuura efendim. Ellery onun lakabı gibi bir şeydi."

"Ellery dediğinizin o yazar Ellery Queen'le bir ilgisi var mı?"

"Evet, öyle. Nasıl desem, bizim kulübün geleneği gibi bir şey bu. İşte şöyle, üyelere yabancı yazarların ismini takıyoruz."

"Hmm, tüm üyelere mi?"

"Yok. Sadece bir bölümüne."

"Bu Tsunocima gezisine katılanların hepsi böyle bir lakabı olan üyelerdi," diye ekledi Kavaminami.

Müfettiş Şimada merakla gözlerini kırptırdı. "Konan, kulüp üyesiyken sizin de aynı onlar gibi yabancı bir isminiz var mıydı?"

"Evet, öyle sayılır."

"Neydi?"

"Söylemeye utanıyorum ama 'Doyle'dum. Conan Doyle'dum ben."

"Hah hah! Üstadın adı desenize. Morisu, siz de Maurice Leblanc mı oluyorsunuz?" diye sordu müfettiş, havaya girerek.

Morisu hafifçe kaşlarını kaldırdı, "Hayır," diye mırıldandı. Sonra dudaklarında mahzun bir gülümseme belirlediği anda gözlerini yere çevirip sesini alçalttı.

"Ben Van Dine'im."

BÖLÜM 11

Yedinci Gün

1 Nisan 1986, Salı gününe ait A— gazetesi sabah baskısının Yerel Haberler sayfasından:

TSUNOCİMA'DAKİ ONGEN EV'DE YENİ BİR TOPLU KATLİAM

31 Mart günü erken saatlerde Oita vilayeti S— kasabasına bağlı Tsunocima adasındaki Ongen Ev'de meydana gelen yangının enkazında o sırada orada kalmakta olan altı üniversite öğrencisinin cesetleri bulundu ve kimlikleri teyit edildi.

Ölenler K— Üniversitesi Tıp Fakültesi dördüncü sınıf öğrencisi Yoşifumi YAMASAKİ (22), Hukuk Fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi Tetsuro SUZUKİ (22), aynı bölümden üçüncü sınıf öğrencisi Cunya MATSUURA (21), Eczacılık Bölümü üçüncü sınıf öğrencisi Yoko İVASAKİ (21), Edebiyat Bölümü ikinci sınıf öğrencisi Yumi ONO (20), aynı bölümden ikinci sınıf öğrencisi Hacime HİGAŞİ (20) adlı altı kişidir. (Sınıf bilgisi, Mart ayı itibarıyladır.) Grubun, 26 Mart Çarşamba gününden başlamak üzere bir haftayı kulüp gezisi olarak Tsunocima'da geçirme planları vardı.

İncelemelere göre altı kişiden beşinin yangından önce öldürüldüğüne dair şüpheler var. Geçen yıl eylül ayında aynı adadaki Mavi Köşk'teki dörtlü cinayeti gölgede bırakan bu toplu katliam ve kundakçılık davasına ilişkin soruşturma devam ediyor.

Aynı güne ait akşam baskısından:

ONGEN EV'İN BODRUMUNDA CESET BULUNDU

[...] Sonrasında yapılan aramada tamamen yanmış olan On-gen Ev'in bodrumunda doğal olmayan nedenlerle ölmüş yeni bir erkek cesedi bulundu.

Ceset büyük ölçüde iskelete dönmüş olduğundan ölüm zamanının 4 ila 6 ay önce olduğu, yaşının ise kırklı yaşlarının sonlarında olduğu tahmin ediliyor. Kafasında sert bir cisimle darp izleri tespit edildi.

Bu bodrumun varlığı, bu defaki yangın sonrasında ilk defa açığa çıktı. Dolayısıyla bunun geçen yıl eylül ayındaki cinayetlerden sonra ortadan kaybolan, o sırada 46 yaşında olan peyzaj görevlisi Seiiçi Yoşikava'nın bedeni olduğuna dair güçlü bir görüş var. Acilen kimlik tespiti yapılması için [...]

BÖLÜM 12

Sekizinci Gün

1

Dağın yamacını kesen, garip bir şekle sahip devasa boyutta bir kampüse sahip K— Üniversitesi'nin bir köşesinde üniversite onaylı öğrenci kulüplerinin etkinlik üssü işlevindeki üç katlı, büyükçe betonarme bir binadaydılar. Tsunocima'daki Ongen Ev'de altı cesedin bulunmasından iki gün sonra, 2 Nisan Çarşamba günü öğleden biraz sonra bu binanın ikinci katında bulunan Polisiye Kulübü'nün odasında müsait olan üyelerden on kişi toplandı.

Dağınık ve dar odanın içine toplantılarda kullanılan iki uzun masa konmuştu. Öğrenciler dirsek dirseğe oturmuştu. Aralarında kulübün eski üyesi Takaaki Kavaminami de vardı. Sorumlu polis müfettişinin erkek kardeşi olan Kiyoshi Şimada ortalıkta görünmüyordu.

Gelmekten çekindi mi acaba? Yoksa başka işi mi vardı?

Kyoichi Morisu biraz tedirgin oldu ama hemen bu hissini bastırdı.

Neyse canım. O adamın hiçbir şeyden haberi yok. Hiçbir şey fark etmedi, fark etmesi de mümkün değil zaten.

Müfettiş Osamu Şimada iki adamıyla birlikte biraz gecikerek, belirlenen saatten sonra geldi. Odaya çökmüş olan sigara dumanına yüzünü buruşturduktan sonra Kavaminami ve Morisu'yu görüp, "Ool" diye samimi bir tavırla onlara seslendi. Ardından da orada toplanmış olanlara dönüp, "Herkes merhabalar. Bugün buraya gelme zahmetine katlandığınız için çok teşekkür ederim. Benim adım

Şimada," diye nazikçe onları selamladı. Hazır duran sandalyeye tüm ağırlığıyla oturdu.

Kulüp üyelerinin kendilerini tanıtmamasından sonra vakaya ilişkin genel bir açıklama yapıldı. Peşinden de müfettiş, elinde açık bir defterle öğrencilerin yüzlerine bakışlar atarak yavaş yavaş asıl konuya girdi.

"Tsunocima'da vefat eden altı kişinin isimlerini tekrar sayalım mı? Yoşifumi Yamasaki, Tetsuro Suzuki, Cunya Matsuura, Yoko İvasaki, Yumi Ono, Hacime Higaşi. Hepinizin onları iyi tanıdığına eminim."

Onun sesini dinlerken Morisu sırayla o altı kişinin yüzlerini zihninde canlandırdı.

Poe, Carr, Ellery, Agatha, Orczy ve Leroux.

"Bu altı kişiden beşinin yangın sırasında çoktan ölmüş olduğu sanılıyor. Ono ve Higaşi, sırasıyla, biri boğulmuş, biri darp edilmiş. Yamasaki, Suzuki ve İvasaki'nin zehirlendiği şüphesi hayli güçlü. Geriye kalan tek kişi Matsuura, yangın çıktığında hâlâ hayattaydı. Odayı gazyağıyla bezedikten sonra kendi üstüne de döküp yanarak intihar etmeyi planlamış gibi duruyor."

"Yani Matsuura beş kişiyi öldürdükten sonra intihar etti demek mi oluyor bu?" diye sordu üyelere biri.

"Öyle görünüyor, evet. Üç kişiye karşı kullanıldığı anlaşılan zehri elde etmesinin yolu ise şöyle; O— şehrinde büyük bir eczanesi olan akrabaları varmış. Matsuura'nın sık sık oraya gidip geldiği bilinen bir gerçek. Bu da zehri açıklıyor. Bizim şu anki koşullarda görüşümüz bu yönde.

"Ancak bir türlü sebebini çözemiyoruz. Bu yüzden de bugün sizin söyleyeceklerinizi duymak için burada böyle toplanmanızı istedim. İşbirliğinizi rica ediyorum."

"Başka birinin işi olması imkânsız mı?"

"Bu pek mümkün değil gibi."

Müfettişin hiç istifini bozmadan böyle reddettiğini duyunca Morisu neredeyse kendini ele verebilecek şekilde rahat bir nefes aldı.

"Her şeyden önce Cunya Matsuura intihar etmiş gibi. Üstelik beş kişinin öldürülme şekli ve ölüm zamanları arasında ciddi

bir tutarsızlık var. Aralarında ölmesinden sonra üç günden fazla zaman geçenler bile var. Diğerleri de hayli dağınıkmış. O civarlarda denizden balıkçıların bile nadiren geçtiğini duydum, birinin gizlice tekneyle gelip üç günden fazla süre boyunca toplu katliam yapması mantığa hiç sığmıyor.”

“Evet ama, müfettiş bey...” diye lafa giren Kavaminami’ydi. “Geçen yılki Mavi Köşk davasında çok benzer koşullarda yanarak ölen Seici Nakamura’nın başkası tarafından öldürüldüğüne dair sonuç varılmadı mı?”

“Orada çeşitli hassas konular iç içe geçmişti ama,” diyen müfettiş bir filinkine benzeyen gözleriyle ona dik dik baktı. “Onda cinayete hükmedilmesinin ana sebebi, kısaca söylemek gerekirse, ortadan kaybolan bahçıvanın varlığıydı. Adada olması gereken biri kaybolunca şüpheler doğal olarak ona yöneldi. Suçlu, bahçıvandır, dendi.

“Ancak şimdi yanıp kül olan Ongen Ev’de gizli mahzen gibi bir şey bulundu ve oradan doğal olmayan şekilde ölmüş bir adamın cesedi çıktı. Çünkü gazetede de vardı ya... Ölüm zamanı, yaşı ve fiziksel yapısına bakılacak olursa o bahçıvanın cesedi gibi görünüyor.”

“Hmm, demek öyle...”

“Dolayısıyla Tsunocima’da geçen yıl olan o vakanın açıklamasını apar topar değiştirmek zorunda kaldık. Başka bir deyişle, Seici Nakamura’nın ölümü aslında kendini yakarak gerçekleşen bir intihardı ve tüm olay bizzat onun tarafından planlanmış bir tür cinayet veya zorla intihardı. Ve şimdi...” diyen Müfettiş Kavaminami ve Morisu’nun yüzlerine bakarak anlamlı anlamlı göz kırptı, “... bazı kaynaklardan bunu destekleyen yeni bilgiler de ortaya çıktı.”

Morisu, Şimada konuştu demek, diye düşündü. Ama yok, bildiklerini ve düşüncelerini polise anlatmaya niyeti olmadığını açıkça belirtmişti. Nedense Morisu’nun o sözler inanması vardı. Adamın öz abisi bir emniyet mensubu olsa bile. Peki öyleyse...

Yoksa işin aslını Kociro Nakamura’nın ağzından mı duydular?

“Artık her neyse...” diyen Müfettiş Şimada orada bulunanların yüzlerine şöyle bir göz gezdirdi. “Aranızda bu altı kişinin adaya gideceğini bilen kaç kişi vardı?”

Morisu ve Kavaminami el kaldırdı.

"Hmm, sadece siz mi? Peki Tsonocima'ya gitme fikrini ilk bulan kimdi, biliyor musunuz?"

"Bu, epey zamandır aralarında konuştukları bir fikirdi," diye yanıtladı Morisu. "Şimdi de bir bağlantı bulunca Ongen Ev'de kalmaları mümkün oldu."

"Bağlantı mı?"

"Evet. Amcam —adı Tatsumi'dir— büyük çaplı emlakçılık yapıyor. Önceki sahibinden o binayı satın aldı. O zaman ben de, ister-seniz amcamdan ricada bulunabiliriz, dedim."

"Haa... Masaaki Tatsumi Bey, değil mi? Onun yeğeni olan siz miydiniz? Ama onlarla birlikte gitmediniz?"

"Evet. Daha altı ay önce öyle trajik bir olay olmuş bir yere gitmek hiç içimden gelmedi. Gruptakiler çok memnundu ama... Ben istemedim böyle bir şeyi. Ayrıca oda sayısı meselesi de vardı."

"Oda sayısı mı? Misafir odaları yedi tane demişlerdi?"

"*Fiili olarak sadece altı taneydi.* Amcama da sorup öğrenebileceğiniz üzere, bir tanesi kesinlikle kullanılacak durumda değildi. Yağmurdan mahvolmuş."

O odada sabit duvar rafları dışında hiçbir şey yoktu. Yakın zamanda içeri tamir için usta sokulması niyetiyle muhtemelen mobilyalar oradan çıkarılmıştı. Leke içinde, her an çökecekmiş gibi görünen bir tavan... Zeminin bir bölümü falan da çürümüş ve delikler oluşmuştu.

"Anlıyorum. Peki bu altı kişi arasından, nasıl desem, gezinin organizatörü kimdi?"

"Hal böyle olunca ben Leroux'ya, pardon ya, Higaşi'ye bu konuyu açtım. Higaşi, bir sonraki yayın yönetmenimiz... bir başka deyişle kulübün lideri oluyordu. Ama o hep Matsuura'ya danışırdı."

"Yani Higaşi ve Matsuura?"

"Evet, aynen öyle."

"Kişisel eşyalar dışında yiyecektir battaniyedir pek çok şey getirilmiş. Onu nasıl yaptılar?"

"Amcam ayarladı, ben de taşımalarına yardım ettim. Grup adaya gitmeden bir gün önce balıkçı teknesi tutarak oraya götürüp koydum."

“Hmm... Her ihtimale karşı bunu bir teyit ettireceğim,” diyen müfettiş sarkmış gıdısını sıvazlayarak yeniden oradakilere baktı. “Bu arada Cunya Matsuura’nın bu cinayetleri işleme sebebine dair herhangi bir bilgisi olan kimse var mı?”

Fısır fısır sesler bir anda etrafı sardı. Kendisi de onlara katıl-
sa da aslında Morisu’nun zihninden tamamen farklı düşünceler geçiyordu.

Beyaz bir yüz.

Sıkıca sarılsa incinecekmiş gibi görünen kırılğan bir beden.

Öne eğdiği başından sarkan uzun siyah saçlar.

Her zaman şaşkınlıktan hafifçe kalkmış hissi veren ince kaşlar.

Mahzun mahzun yere bakan badem gözler.

Yumuşak bir gülümsemesi olan ufak bir ağız.

Bir kedi yavrusunununki gibi narin bir ses.

Çiori.

Ürkekçe, başkalarının bakışlarından kaçınarak seviyorlardı bir-
birlerini. Sessizce ama derinden.

Ah Çiori, Çiori, Çiori...

Kulüpteki dostlarına da başka arkadaşlarına da, hiç kimseye bundan bahsetmemesi (onun da söylemediğinden emindi), bunu sakladığından veya bundan utandığından değildi. Sadece ikisi-
nin de tavşan yürekli oluşundandı. Başkaları öğrenirse yalnızca ikisine ait olan o küçücük dünyalarının yok olacağından korku-
yorlardı. Ancak... O gün her şey birdenbire paramparça olmuştu. Geçen yıl ocak ayında o gece. Onun canını alan, şüphe yok ki o altı kişiydi. Evet, öyle.

Eğer gecenin sonuna kadar Çiori’nin yanında kalsaydım...

Kendini ne çok suçladı, ne kadar lanetledi... Ondan daha da fazla orada bulunan altı kişiden nasıl da nefret etti.

Babası da annesi de kız kardeşi de vaktiyle aynı böyle bir anda ondan alınmıştı. Tanımadığı bilmediği birinin güçlü, bencil ve za-
lim elleri, hiçbir uyarıda bulunmaksızın aile sıcaklığını ondan alıp uzaklara, geri dönülmez bir yere götürmüştü. Ve sonunda bulduğu Çiori adlı o özel insanı da o gece yine...

O kesinlikle bir kaza değildi.

Çiori asla pervasızca içki içen bir kız değildi. Kalbinin zayıf olduğunun da gayet farkındaydı. Sarhoş olup kendilerini kaybeden gruptakiler tarafından şakayla karışık zorlanmıştı kesin! Israrları reddetmesi de mümkün olmamış ve sonunda...

Çiori onlar tarafından öldürüldü.

Öldürüldü.

"Morisu," diyen sesi geldi yanında oturmakta olan Kavaminami'nin.

"Ha, ne?"

"Mektuplar konusu ne olacak?"

"O nedir?" diye sordu ikisinin konuşmasına kulak misafiri olan Müfettiş Şimada.

"Aslında geçen gün size söylemeyi unuttum," diye cevapladı Kavaminami, cebinden söz konusu zarfı çıkarırken. "Ekibin adaya yola çıktığı gün böyle bir şey geldi. Bana ve Morisu'ya."

"Seici Nakamura'dan bir mektup mu?"

"Evet, efendim."

"Sizlere de geldi mi?"

Müfettiş, Kavaminami'nin uzattığı zarfı alıp içindekini inceledi.

"Tamamen aynısı, Matsuura da dahil kurbanların evlerine gönderilmiş."

"Bunun adada olanlarla ilgisi yok, değil mi?"

"Yani bir şey söyleyemiyorum. Ancak şimdilik farklı kökenli bir eşek şakası olarak görmek doğru olur. Her ne olursa olsun, gönderen ölü biri değil."

Müfettiş Şimada sararmış dişlerini göstererek acı acı güldü.

Morisu da sanki ona ayak uydurmak istercesine ağzını hafif büktü, bir yandan da sessizce anılara daldı.

2

Her şeyden önce Çiori'nin babasının Seici Nakamura olduğunu, kızın kendi ağzından duyduğundan beri biliyordu. Seici'nin S—kasabasındaki Tsunocima adlı ufak bir adada sıradışı bir hayat

sürdüğünü de işitmişti. Çiori'yi kaybedeli altı aydan fazla süre geçmiş olsa da bir türlü dinmeyen üzüntüsü ve öfkesi ile âdeta yarı kötürüm olarak günlerini geçirmekteyken geçen yıl sonbaharda kızın Tsunocima'da yaşayan ebeveyninin trajik ölümünü öğrendiğinde artık dayanamayacağını hissetmişti. Ama o sırada bu vakanın gelecekte kendi şiddetli öfkesini dindirmesine böyle yardımcı olacağını elbette hayal bile etmemişti.

Aklında sürekli Çiori'nin ölümüne sebep olan kızlı erkekli o altı kişinin suçlarının farkına varmasını sağlamak istediği düşüncesi vardı. Üstelik duyguları, "Çiori'yi siz öldürdünüz!" diye yüksek sesle onları suçlamakla içi rahatlayacak kadar hafif değildi. Yaşamında yeri doldurulamayacak bir şeyden mahrum bırakılmıştı. Onu mahrum bırakan, onlardı.

İntikam dışında hiçbir arzusu yoktu. Ancak bunun açık bir niyete dönüşmesi, hatta bir yöntem olarak cinayete başvurmayı düşünmesi, amcası Masaaki Tatsumi'nin Ongen Ev'i elde ettiğini öğrendikten sonra başladı.

Çiori'nin doğduğu ev, Tsunocima'daki Mavi Köşk. Anne baba-sının orada karıştığı trajedi. Kendi meraklarını tatmin etmek için o adaya giden altı suçlu... Bu unsurlar, onların hepsinin üstünü canlı renklerle kapatarak dünyayı onlardan arındırma dürtüsünü körüklemişti.

İlk başta Tsunocima'da altısını öldürüp sonra kendisi de ölme-yi tasarlamıştı. Ancak bu, kendisinin o suçlular arasında, onlarla aynı seviyede biriymiş gibi gömülmesi anlamına geliyordu.

Yapması gereken şey bir yargılamaydı. İntikam adına yapılacak bir yargılama. İyice düşündükten sonra bir plan yaptı. O altı kişiyi adada öldürüp kendisinin ise sağ salim yaşamına devam etmesini sağlayacak bir plan. Bu mart ayının başında avlarını tuzağa düşür-me beklentisiyle ilk hamlesini yaptı.

"Amcam Ongen Ev'i almış. Eğer gitmek isterseniz ondan rica edebilirim. Ne dersiniz?"

Tam öngördüğü gibi çabucak üstüne atlayıvermişlerdi.

Karar verilince hazırlıkları yapmayı gönüllü olarak üstlenmişti.

Altı kişinin uygunluğu ve uzun dönemli hava tahminlerine göre tarihi belirlemişti.

Planı için ne olursa olsun güzel havada sakın dalgaların olacağı günlere ihtiyacı vardı. Neyse ki martın sonlarında havada ciddi bir sorun beklenmiyordu. Hava tahminlerine bel bağlamak oldukça riskli bir şeydi ama o gün gelip de koşullar dilediği gibi olmazsa planlanan geziyi o zaman geldiğinde de iptal edebilirdi.

Böylece martın yirmi altısından itibaren bir hafta olmak üzere tarih belirlenmişti. Nevresim takımı, yiyecek ve diğer ihtiyaçları hazırlamıştı. Bir tedarikçiden kiraladığı çarşaf, kılıf altı kişilikti. Bir yolunu bulup, *adaya giden grubu onlarla birlikte gideceğine inandırıp, onların dışındaki insanları ise gitmeyeceğine, adaya sadece altı kişinin gideceğine inandırmak* için çok özen göstermesi gerekmişti.

Seici Nakamura adını kullanarak dokuz mektup yazmıştı. Bunda iki amacı vardı.

Birincisi elbette “suçlama”ydı. Çiori Nakamura adlı kızın onlar tarafından öldürüldüğü gerçeğini illaki birilerine anlatmak istiyordu. Diğeriyse “ölüden gelen mektup” şeklindeki cazip yem ile Takaaki Kavaminami’yi harekete geçirmekti.

Kociro Nakamura’ya da Seici’nin adına mektup göndermesinin sebebi, Kavaminami’nin araştırmayı oraya kadar götürebileceğini öngördüğünden yaptığı bir hazırlık hamlesiydi. Kavaminami’nin huyunu çok iyi biliyordu. Öyle bir mektup alınca bir sürü araştırma yaptıktan sonra danışmak için mutlaka kendisine gelecekti. Beklentisi buydu. Hatta kendisi onunla temasa geçmek zorunda kalsa bile ortalıkta dolanan bu şüpheli mektuplar makul bir bahane olacaktı.

Üniversite laboratuvarında öğrencilere açık olan bir elektrikli daktilo kullanmıştı. Süpermarketten topladığı malzemelerle mahlum ihbar levhalarını iki set olarak yapmıştı.

25 Mart Salı günü, yola çıkmadan bir gün önce, O— şehrin-den dokuz mektubu postaladıktan sonra S— kasabasına gitmiş, önden ayırttığı balıkçı teknesiyle eşyaları adaya taşımıştı. Sonra S— kasabasına dönüp Kunisaki’ye gidiyormuş gibi yaparak

amcasının arabasını ödünç almıştı. Arabanın bagajına motorlu bir şişme bot, bir basınçlı hava tüpü ve yakıt olarak kullanmak üzere benzin bidonlarını koymuştu.

Amcası botu balık tutmak için kullanırdı. Garajın arka tarafındaki depoda duran botu gizlice oradan çıkarmıştı. Amcası nasılsa yazdan sonbahara kadar olan balık mevsimi dışında onu kullanmazdı. O yüzden aldığıının ortaya çıkmasına dair endişesi hiç yoktu.

C— Burnu'nun arka tarafları gündüz vakti bile neredeyse ıssız olurdu. Orada sahil yakınındaki bir çalılığa botu ve hava tüpünü sakladıktan sonra şüphe uyandırmasın diye biraz zaman öldürmüş ve arabayı geri götürmüştü. "Bu gece O— şehrine dönüp yarın yine Kunisaki'ye gideceğim," diye amcasına uyduruk bir plan anlatmıştı. Oysa O— şehrine biraz dönse de gece yarısını geçtikten sonra motosikletine binip yeniden C— Burnu'na yönelmişti.

O— şehrinden C— Burnu'na gündüz vakti arabayla yaklaşık bir buçuk saat sürüyordu. Fakat gecenin yarısı 250 cc'lik motosikletin gazına abanınca bir saatten az bir süre yetmişti. Ayrıca arazi tipi olan motosikleti hünerle kullanınca yoldan çıkıp engebeli arazi ve çayırardan da gidebiliyordu. Sahildeki korulukta yan yatırp üzerine de kahverengi bir örtü örttü mü hiç kimsenin onu bulma tehlikesi kalmamıştı.

Saklamış olduğu botu şişirip dalgıç giysisini giymişti. Sonrasında da mehtaba ve C— Burnu'ndaki deniz fenerinin ışığına güvenip Tsunocima'yı hedefleyerek tek başına denize açılmıştı.

Rüzgâr fazla esmese de çok soğuktu. Gece olduğundan görüş mesafesi de iyi değildi. Önceden defalarca ödünç almışlığı olduğundan botun idaresine alışkındı. Fakat bedensel olarak sıkıntıda olduğundan beklentilerinden daha zor bir yolculuk olmuştu.

Bedensel olarak sıkıntıda olması, önceki günden itibaren suyu kesmiş olması yüzündendi. Sonrasındaki planları için bu susuzluk çok gerekiydi.

C— Burnu'ndan Tsunocima'ya yaklaşık yarım saat sürmüştü.

Varış yeri o malum kayalıklardı. Tekneyi oraya saklamak zorunda kalmıştı.

Önce botu söndürüp katlamış, hava tüpüyle birlikte su geçirmez bir bezle sardıktan sonra plastik bir poşete koyup vakumladığı motoru bir iple ona sıkıca bağlamıştı. Büyük kayaların arasında, mümkün olduğunca dalgaların doğrudan vurmayacağı bir yerde suya batırmış ve üstüne bir taş koymuştu. Sonra da ipin bir ucunu kayanın köşesine düğümlemişti. Yakıt ikmali için kullanacağı benzin bidonlarını buradaki bir kayanın arkasına ve C— Burnu'ndaki çalıların arasına gizlemişti.

Mehtabın altında omzuna astığı büyük tipte bir el feneriyle Ongen Ev'e doğru ilerlemişti. Giriş holünün solundaki yağmur girmiş ve mobilyası bulunmayan odayı kendine ayırmıştı. Uyumak için gündüz getirdiği uyku tulumunu kullanacaktı.

Böylece suçluları yakalayacağı tuzağın hazırlıkları tamamlanmıştı.

3

Ertesi gün, 26 Mart'ta, altı kişi adaya gelmişti.

Hiçbir şeyin farkında değillerdi. O andan itibaren bir hafta boyunca adada ne olursa olsun anakara ile iletişim kuramayacaklardı. Yine de tehlikeye dair en ufak bir önsezileri yoktu. Kendilerini bir macera hissine kaptırmışlardı.

Kendini iyi hissetmediği bahanesiyle o akşam hepsinden daha erken odasına çekilmişti. *Susuz kalmasının amacı işte buydu.* Hafif susuzluğun soğuk algınlığına benzer belirtilere sebep olacağını biliyordu. Hasta numarası yapması mümkün değildi. Tıp fakültesi öğrencisi olan Poe'nun gözünden kaçmayacağından endişelenmişti. Öte yandan eğer ona kendini muayene ettirip hasta olduğunu teyit ettirebilirse hiç kimse ondan şüphelenmeden bu işi hallederdi.

Salonda devam eden muhabbeti arkasında bırakıp dalış kıyafetini giymiş, gerekli eşyalarının bulunduğu sırt çantasını alıp gizlice pencereden dışarıya çıkmıştı. Kayalıklara inerek botu şişirip motoru monte etmiş, geceleyin denizde C— Burnu'na

doğru yollanmıştı. Oradan da motosikletini hızla O— şehrine sürmüştü.

Dairesine döndüğünde saat muhtemelen on bir sularıydı. Tahmin edileceği üzere yorgunluktan ölüyordu. Esas iş ise bundan sonraydı. Derhal Kavaminami'nin dairesine telefon etmişti. Bu, *kendisinin O— şehrinde olduğuna tanık olarak* onu kullanmak içindi.

O sırada telefon açılmamıştı. Ancak Kavaminami beklediği gibi harekete geçtiyse eninde sonunda ondan bir haber çıkacağına emindi. Belki de çoktan o kendisini defalarca aramıştı bile. Eğer öyleyse mutlaka nereye gitmiş olduğunu soracaktı. Onun için de bahanesi hazırды: *O resim.*

Altı kişi adaya gittiği sırada kendisinin anakaradaki eylemlerinin kanıtı olarak önceden hazırlamıştı. Kayaya oyulmuş Buda heykellerinin olduğu o resmi. Yok, daha doğrusu o “resimleri” diye çoğul olarak söylemeliydi. *Toplam üç resim vardı ne de olsa.*

Karakalem bir taslağın üzerine hafifçe renklendirilmiş aşamadaki resim. Ispatula ile tamamının kaba olarak renklendirildiği aşamadaki resim. Ve tamamlanma aşamasındaki resim. Üçü de elbette her şeyiyle aynı olan bir kompozisyona sahipti. Geçen yıl sonbaharda gönlündeki o ıstıraba teslim olmuş halde amaçsızca gittiği Kunisaki Yarımadası'nda dağların ortasında karşısına çıkan bir manzaraydı. O zamanki anılarına dayanarak, mevsimi de baharın başları olarak değiştirmiş, eserin oluşturulma sürecinin aşamalarını göz önüne seren o resimleri önden yapmıştı.

İlk aşamadaki tabloyu şövale üzerine koyup kendisine hitaben gelen malum mektuba bakarak Kavaminami'den haber gelmesini beklemişti. Eğer olur da onunla irtibata geçmezse de başka bir “tanık”la görüşmek zorunda kalacaktı. Hafif ateşli olan başının içinde dönüp duran endişeleri umutsuzca sakinleştirmeye çalışıyordu.

Saat on ikiye doğru nihayet telefon çalmıştı. Tahmin ettiği gibi Kavaminami yemi yutmuştu. O gün Kociro Nakamura'nın Kanna-va'daki evine kadar gittiğini anlatmıştı. Morisu, Kavaminami'nin orada tanıştığı Kiyoshi Şimada adlı adamın olaya dahil olmasına şaşırırmaktan kendini alamamıştı.

Birden çok "tanık"ın olmasının iyi olacağını düşünmüştü. Ama haddini aşan bir müdahale ona sorun çıkarırdı. Onu dedektiflik oyunlarına davet etmeleri işine gelmişti. Neyse ki o ikisinin ilgisi şimdiki zamana değil de geçmiştekilere yönelikti. En azından altı kişilik gurubun peşinden adaya gitmeleri gibi bir endişe söz konusu değil gibiydi. Varlığını mümkün olduğunca akıllarına kazımak için "koltuk dedektifi" gibi sözcükler kullanıp o rolü üstlenmişti. Kunisaki'ye resim yapmaya gideceğini söylemiş, ertesi günün akşamı da tekrar haberleşmeye söz vermişti.

Bir anda aklına gelen bir fikirle Acimu'daki Masako Yoşikava'yı ziyarete gitmelerini önermesi de *ikisinin dikkatini mümkün olduğunca o sırada Tsunocima'dan uzak tutmak içindi*.

İkisi oradan ayrıldığında biraz kestirmişti. Sonra da şafak vaktinden önce tekrar motosikletiyle C— Burnu'na giderek sahilde demirlediği bota atlayıp aceleyle Tsunocima'ya geçmişti. Ongen Ev'e döndüğünde salonda hiç kimse olmadığından emin olup mahlum levhaları masanın üzerine dizmişti.

O levhalar neyin nesiydi sahi?

"Kurban" olmanın anlamını onlara hatırlatmak mı istemişti? Ya da "ceza"larını önden haber vermezse adaletsiz olacağı gibi gariplik bir sorumluluk hissine mi sahipti? Yoksa çok daha farklı bir düzeyde onlara karşı acı bir ironi yapmak mıydı niyeti? Belki de kendi çarpık psikolojisinin bunların hepsini kapsayan bir ürünüydü, diye düşündü.

İkinci gece ilk geceden daha da erken bir saatte odasına çekilebilmişti. Salondan tam çıkarken Carr ile ufak bir tartışma yaşadıysa da bir yolunu bulup atlatmayı başarmıştı.

Susuz kalmak yüzünden vücudu hayli sersemlemişti. Dalış kıyafetini giymeden önce ilaç içmesi için Agatha'nın verdiği sürahinin içindeki suyu bir damla bırakmaksızın içip bitirmişti. Üçüncü günden sonra artık anakaraya dönme planı yoktu. Sıvı ihtiyacını giderip bir an önce sağlığına kavuşması gerekiyordu.

Tsunocima'dan O— şehrine yolculuk, önceki geceden bile zor olmuştu. Yolda kimbilir kaç kez pes etmeyi düşünmüştü. Çelimsiz

bedeninin neresinde onca gücü depoladığını şu anda bile merak ediyordu.

Dairesine vardığında sıvı eksikliğini kapatmaya odaklanmıştı. Kavaminami ve Şimada geldiğinde Tsunocima vakasıyla ilgili tartışmaya başladıktan sonra bile üstüne hiç düşünmeden fincanlar dolusu çay içmişti.

Ertesi günden sonra O— şehrine dönmemeyi planladığından genel olarak kendine düşen rolü oynadıktan sonra mümkün olduğunca ikisinin söylediklerine muhalif bir tutum takınmak zorunda kalmıştı. Artık o araştırmadan çekildiğini açıklayıp ertesi gün itibarıyla onları kendisiyle irtibat kurmamaları için uyarmıştı.

Hoş, o sırada Şimada'yı eleştiren sert sözleri, yüreğindeki kederi yansıtıyordu. Özellikle de adamın Çiori'nin doğumu meselesine burnunu sokmaya çalıştığını öğrendiğinde tüm benliğinde güçlü bir öfke hissetmişti.

Tıpkı önceki günkü gibi şafak vakti sularında adaya dönmüştü. Ongen Ev'deki odasına vardığında kabaran yüreğini yatıştırmak için bir süre karanlıkta durmuştu.

4

İlk kurban olarak Orczy'nin seçmesinin birkaç sebebi vardı. Öncelikle ona karşı bir tür merhamet hissediyor olması. Erken-den ölürse sonradan gelecek karmaşa ve korkuyu hissetmekten kurtulacaktı.

Orczy... Çiori ile araları iyiydi. Çekingenlikle gözlerini yere çeviren haliyle, sanki Çiori'ye benzer bir havası vardı. Muhtemelen Çiori'nin cinayetinde de aktif olarak katılımı olmamıştı. Morisu, onun kenarda duran bir seyirci olduğundan gayet emindi. Yine de sırf bu yüzden onu intikamının hedefleri dışına çıkarması mümkün değildi.

Bir diğer önemli sebep ise *Orczy'nin sol elinin ortaparmağında olduğunu keşfettiği o altın yüzüktü*. O zamana kadar Orczy'nin yüzük taktığını bir kez bile görmemişti. O yüzden dikkatini çekmişti

ya... Onun, *vaktiyle doğum günü hediyesi olarak Çiori'ye verdiği yüzük olabileceğini* düşünmüştü.

Orczy'nin, Çiori ile arası iyiydi. Kızın Çiori'nin cenazesinde ağlamaktan şişmiş gözlerini hatırlıyordu. Belki de Çiori'ye ait olan o yüzük, hatıra olarak eşyaları dağıtıldığında ona düşmüştü.

Çiori'yle araları öyle samimi olduğundan bir ihtimal Tsunocima'nın Çiori'nin baba ocağı olduğu gerçeğini biliyor olabilirdi. Hatta kendisiyle Çiori'nin ilişkisini fark etmiş olma olasılığı da vardı. O yüzüğün iç kısmına kendisinin ve Çiori'nin adlarının baş harfleri işlenmişti. "KM & ÇN" şeklinde. Çiori'nin ağzından doğrudan duymuş olmasa bile onun ölümünden sonra Orczy'nin yüzüğün içindeki o harfleri görmüş olma ihtimali yüksekti. İşin aslı, adada cinayetler olmaya başlarsa Orczy büyük bir olasılıkla sebebinin ve katilin kimliğini keşfederdi.

İşte bu sebeplerden dolayı ilk olarak Orczy'yi öldürmüştü. Bunu yapmaya mecburdu.

Gizlice salona çıkmış, doğrudan Orczy'nin odasına yönelmişti. Doğal olarak bunu o altı kişiden saklamıştı ama amcasından emanet aldığı, Ongen Ev'in tüm kapılarını açan ana anahtar ondaydı. Onu kullanarak odaya girmişti. Orczy'yi uyandırmamak için büyük dikkat sarf ederek ipi hızla boynuna dolamış ve tüm gücüyle ona asılmıştı. Orczy'nin gözleri, yuvalarından fırlayacakmışçasına açılmış, dudakları bükülmüştü. Yüzü çabucak morarmış, direnci yok olmuştu... Nefesi durmuştu. Sonrasında cesedi öyle derli toplu hale getirmişti, çünkü onun için üzülmekten kendini alamamıştı.

Cesedin parmağından yüzüğü çıkarmaya çalışmıştı. Çiori'den hatıra olarak kendisinde kalmasını arzu ediyordu elbette, bir yandan da "Ya birileri yüzükteki harfleri fark ederse" diye korkuyordu.

Ancak herhalde alışkın olmadığı ada ortamı yüzünden Orczy'nin parmakları öyle fena şişmişti ki ne yaparsa yapsın yüzüğü çıkaramamıştı. Aslında çıkmıyorsa harfler de görülemezdi. Ama, hayır, Çiori ile olan o değerli anıyı orada bir kenara atamazdı.

Zorbaca bir yönleme başvurmaya karar vermişti. *Eli, bilekten kesecekti*. Sadece ortaparmağı kesse herkesin dikkatini orada bulunan yüzüğe iyice çekmiş olurdu. Hem "sol eli kesmek" şeklinde

bir eylem, şansına geçen yılki Mavi Köşk cinayetlerinde de olduğundan “gönderme” olarak görülmesi de söz konusu olurdu. Bu tesadüfün bir etkisi de olabilir, diye düşündü. Başka bir deyişle, adadaki gruba sonradan Şimada’nın dile getirdiği “Seici’nin karaltısı”nın ipucunu verme etkisi olacaktı.

Cinayet silahlarından biri olarak hazırda tuttuğu bıçağı kullanarak uzun çabalar sonucu cesedin elini kesmişti. Kesik sol eli şimdilik binanın arka tarafında toprağa gömmüştü. Her şey bittikten sonra orayı kazıp yüzüğü çıkarma niyetindeydi.

Dışarıdan gelen biri ihtimali de akıllarda kalsın diye pencerenin mandalını açıp kapıyı da kilitlemeden bırakmıştı. Ve son dokunuş: Mutfaktaki çekmecedен “BİRİNCİ KURBAN” levhasını çıkarıp tutkalla kapıya yapıştırmıştı.

Agatha’nın rujuna siyanürü önceki gün, yani ikinci gün, ayın yirmi altısında öğleden sonra sürmüştü. Söz konusu levhalar çoktan ortaya çıkmış olmasına rağmen henüz pek ihtiyatlı olmadıklarından odasına gizlice girme fırsatını değerlendirebilmişti. Her şey yolunda giderse Orczy’nin cesedinin bulunduğu sıralarda ondan bir sonuç alacağını öngörüyordu. Ancak aceleye de geldiğinden zehri sadece gözüne çarpan bir tane ruja koyabilmişti. Dolayısıyla “saatli bomba”nın devreye girmesinde tahmin etmediği bir gecikme söz konusu olmuştu.

Kullandığı bir sonraki şey, onbirgen fincandı. O garip fincanın varlığını grubun adaya geldiği akşam keşfetmişti. Serviste kendisine isabet eden fincan tesadüfen oydu. “Bunu kullanabilirim!” diye düşünmüştü. İkinci günün sabahı levhaları dizdikten sonra gizlice o fincanı odasına götürmüştü. Mutfaktaki dolapta fazladan fincan olduğundan onlardan birini çıkarıp onbirgenin yerine koymuştu.

Kullandığı zehri fen fakültesi laboratuvarından çalmıştı. Siyanür – potasyum siyanür ve arsenöz asit. Fincana sürdüğü, koku-suz olan arsenöz asitti.

Üçüncü gün akşam yemeğinden önce grupta süren kargaşada bir boşluk kollayıp zehirli fincanı mutfaktaki tezgâha konmuş olan altı fincandan biriyle değiştiriverdi. Altıda bir olasılıkla onbirgen

fincan kendisine denk gelirse de bir şey söylemeden, ağzına götürmeden halledecekti. Ama buna gerek kalmamıştı. Carr “ikinci kurban” olma lütfunda bulunmuştu.

Carr’ın gözlerinin önünde zehirlenip ölüşü. Bu, Orczy’ninkinden çok daha canlı ve dehşet vericiydi. Kendisinin korkunç bir suç işlemekte olduğunun ayırdına varmak, içine oturmuştu. Ama artık duramazdı. İradesi ve beden gücünü sonuna kadar kullanıp soğukkanlılıkla ve cesaretle intikamını kotarmak zorundaydı.

Şafak vaktinden önce nihayet ortalık sakinleşmişti. Herkes uykuya dalana kadar bekleyip Carr’ın odasına gizlice girmiş, cesedin sol elini keserek banyoya atmıştı. “Gönderme”de tutarlılık sağlayıp Orczy’nin sol elini kesme sebebini biraz olsun kamufle etmek içindi bu. Sonrasında da önden hazırlamış olduğu ikinci levha setinden “İKİNCİ KURBAN”ı alıp odanın kapısına yapıştırmıştı.

Ardından Mavi Köşk enkazına doğru yola çıkmıştı. Carr fenalaşmadan hemen önce Ellery’nin söylediği sözleri duyup aklına yazmıştı. “Mavi Köşk’te mahzen falan var mıydı acaba?” sözlerini.

Mahzenin hâlâ orada olduğunu amcasından duymuştu, biliyordu. Diğer eşyalarla birlikte balıkçı teknesiyle adaya getirdiği gazyağı dolu *plastik bir bidonu* orada hurdaların arasına saklamıştı. Anlaşılan o ki Ellery, birisinin o mahzende gizlenme olasılığını düşünüyordu. Çok geçmeden orayı araştırmaya gideceği belliydi.

İğneli çam dallarıyla yerleri süpürmüş ve birisinin orada olduğuna dair izler oluşturmuştu. Bir de Poe’nun olta takımının kutusundan yürüttüğü misinayı merdiven üzerine germişti. Tam tahmin ettiği gibi ertesi gün bu tuzağa düşen bizzat Ellery olmuştu.

Seni şapşal, Ellery.

Kesinlikle çok iyi çalışan bir kafası vardı. Ama diğer taraftan şaşırtıcı derecede dikkatsiz ve ahmak bir yanı da vardı. Son derece süpheli bir mahzene böyle büyük bir zevkle atlayan biri “dedektif” unvanını hak etmiyordu. Sadece ayağı burkulmuş ve ciddi bir yara almamıştı. Morisu’nun bazı umutları olsa da daha başından itibaren bu denli basit bir numarayla kolayca birinin *canını alacağını* da sanmamıştı zaten.

Hayal kırıklığı diyecek olsa, Agatha'nın ruju meselesi vardı. Dikkatlice bakınca genç kadının kullandığı rujun renginin zehir sürdüğü rujun renginden farklı olduğunu görmüştü. Ertesi gün olduğunda hâlâ sağ salim duruyorsa başka bir yola başvurmaları gerekecekti. Böyle düşünüyordu ki... Poe'nun herkesin odasını aramalarını teklif etmesi onu biraz huzursuz etmişti. Elbette böyle bir durumu da baştan hesaba katmıştı. Levhaları, tutkalı, bıçağı falan dışarıdaki çalılarının arasına gizlemiş, elleri keserken kana bulanmış giysilerini toprağa gömmüştü. Plastik gazyağı bidonu mahzendeydi, zehri ise yanında taşıyordu. İş şimdilik üst araması yapmaya kadar gitmezdi. Odada bıraktığı sadece dalış kıyafetiydi, o da fark edilse bile bir şeyler uydururdu.

Fakat odanın durumunun bilinmesi hiç de memnun olacağı bir şey değildi. Hazırlıkların sorumluluğunu üstüne almış kişi olarak kendisinin kötü olan odayı seçtiği şeklinde bir bahane bulabilirdi ama mümkün olduğunca bilinmemesini tercih ederdi. İşte bu yüzden o zaman Poe'nun teklifine karşı çıkmıştı.

O gece Agatha'nın sinir krizi bir dönüm noktası olmuş ve beklenmedik bir şekilde herkesin erkenden odalarına çekilmesine yol açmıştı. Aslında normalde o gece adadan ayrılma planı yoktu fakat tamamen boş kalan geceyi hiçbir şey yapmadan geçiremeyeceği sonucuna varmıştı. O— şehrine dönüp Kavaminami ile temas kurarsa kendisini koruyacak bir şahidin varlığını kesinleştirmiş olacaktı.

Bedensel olarak kötü hissetmiyordu. Bulutlanmaya meyilli olan hava konusunda kaygılsa da radyodaki hava raporuna göre hava sadece hafif derecede kötüleşecek, dalgalar sakin olacaktı. Kararını verir vermez derhal önceki iki seferdeki yöntemle O— şehrine yollanmıştı. Kısa bir süreliğine kendi dairesine dönmüştü. Kunisaki'den dönüyormuş gibi yapmak için şövaleyi motosikletine yükleyip Kavaminami'nin kaldığı pansiyona uğramıştı.

Gece biraz yağmur yağdıysa da onu geciktirecek kadar değildi. Beşinci gün, 30 Mart sabahı gün ağarmaya başlayacağı sıralarda sağ salim adaya varabilmişti. Kayalıklara yaklaşıp da motoru durdurmuş, sahile doğru kürek çekmişti. İpini kayaya bağlamış, botu toparlamak üzereydi ki işte o sırada... Hiç beklenmedik bir olay olmuştu.

Kısa bir çığlık duymuştu sanki. Bir şeyler hissedip bakışlarını kaldırdığında merdivenin ortalarında dikilerek afallamış halde yukarıdan kendisine bakan Leroux oradaydı. *Görölmüştü*. Bir anda, *onu öldürmeliyim*, diye düşünmüştü.

O ödleğ Leroux'nun neden o saatte tek başına sahile geldiğini sakın kafayla düşünecek vakti yoktu. Belki de kayalıklara bağlanmış duran ipi bir sebeple daha önce fark etmiş ve bundan şüphelenip incelemeye gelmişti. Ama her halükârda göröldüğü gerçeğı değışmiyordu. Leroux muhtemelen, her şeyi değilse bile durumu anlamıştı.

Yakınındaki bir taşı eline alıp kaçan Leroux'nun peşinden tüm gücüyle koşmuştu. O da korkmuştu ama Leroux'nun korkusu çok daha fazlaydı. Ayakları birbirine dolaşıp zaman kaybederek kaçmaya çalışan genç adamla mesafesi çabucak azalmıştı. Ongen Ev'e doğru yönelen Leroux imdat çığlıkları atıyordu. O sırada artık ona neredeyse yetişmişti; hızla başının arkasını hedefleyip bir taş atmıştı. Pes perdeden bir ses duyulmuştu ve taş isabet etmiş, Leroux öne doğru düşmüştü. Yuvarlanan taşı yeniden eline almış, derinden yarılmış olan kafatasına bir kez daha, sonra bir kez daha...

Leroux'nun öldüğünden emin olduktan sonra aceleyle kayalıklara dönmüştü.

Yolda giderken topraktaki ayak izlerini fark ettiyse de soğukkanlılıkla ona müdahale edemeyecek kadar telaşlıydı. Her an Leroux'nun çığlıklarını duyan birilerinin koşup gelmesi korkusunu taşıyordu. Zaten içinden bir ses de "Acele et!" diye ona emrediyordu.

Ayak izlerinin problem çıkaracak bir özelliğı olup olmadığına şöyle bir göz atmıştı. İlk bakışta kime ait olduklarının anlaşılacağı

ayırt edici bir nitelikleri yoktu. Karşısındakiler polis değildi, bu kaddarcık bir ayak izi sorun olmazdı. Bu hükme vardıktan sonra ayak izi meselesi de aklından silinivermişti. Her şeyden çok onu korkutan şey, birilerinin o anda oraya gelmesiydi. Botu gören olursa her şey biterdi.

Derhal kayalık alandan uzaklaşıp koya doğru yönelmişti. İskenenin altı ve suyun yüzeyi arasında hayli büyük bir boşluk olduğundan botu geçici olarak oraya sokmuş ve bir süre yukarıdaki durumu gözlemişti. Uyanıp gelen kimse yoktu. Şansı yaver gitmişti.

Karaya çıkıp botun havasını boşaltıp katlamış, iskelenin yanındaki kayıkhaneye saklamıştı. Biraz riskliydi ama kayalığa dönmesinin çok daha riskli olacağını düşünmüştü. Gizlice Ongen Ev'e girip "ÜÇÜNCÜ KURBAN" levhasını Leroux'nun odasının kapısına yapıştırmıştı. Sonra da nihayet uyku tulumuna girmeyi başarmıştı. Özellikle çok gergin olan sinirleri sadece bir kuş uykusuna izin verecekti.

Tüm vücudu uyuşmuşçasına ağırlamıştı, içinde bir bulantı vardı. Sonunda kol saatinin alarmıyla uyanmış, su içmek için odasından çıkmış ve o sırada Agatha'nın cesedini bulmuştu. Anlaşılan o sabah rujunun rengini değiştirmişti.

Cinayetlerden bıkmıştı. Artık ceset görmek istemiyordu... Yüreğinden bir çığlık yükseliyordu. Sanki kontrolünü kaybetmişti ve zapt edemediği bir mide bulantısı içini sarmıştı. Ruhunun da bedeninin de artık sınıra yaklaştığını hissediyordu. Ancak şimdi pes edemezdi. Kesinlikle bundan kaçması mümkün değildi.

Acıdan paralanan yüreğinin derinlerinde asla geri gelmeyecek sevgilisinin yüzü bir belirginleşiyor bir kararıyordu.

Ellery ve Poe –geride kalan iki kişi– ile birlikte ongen masanın etrafındaydılar. Son perde yaklaşıyordu.

Ortamdaki durum nasıl olduysa Poe'nun aleyhine doğru ilerlemişti. Ellery sonradan inkâr ettiyse de o sıradaki gibi devam etse Poe suçlu bulunabilirdi.

Ellery, Leroux'nun cinayet mahallindeki o ayak izlerine ilgi gösterdiğinde âdeta kalbi duracak gibi olmuştu. *Sakinleş. Bir sorun*

yok. Sakinleş, sakinleş. Yeniden içini saran o mide bulantısıyla mücadele ederken telaş içinde kendine böyle söyleyip durmuştu. Ellery bir anda oraya dönünce istemsizce göğsünü ovalamaktan kendini alamamıştı.

Fakat...

Ellery ansızın yeniden ayak izlerini gündeme getirmişti. Mutlaka bir hata yapmıştı. Hatta belki de ölümcül bir hata. Ellery'nin peşinden Mavi Köşk'ün enkazına koşmuş, ayak izlerinin görüntüsünü aklınızda tutun, sözü üzerine yaptığı hatayı sonunda anlamıştı. Kendi aptallığından hayrete düşmüş, yolun sonuna geldiğini bile hissetmişti.

Elbette kurbanların sayısı artıp da şüpheliler azaldıkça hamlelerinin zorlaşacağını biliyordu. Koşullara bağlı olarak gözünü karartıp bazı eylemler sergilemesi gerekeceğini öngörüyordu, birtakım hazırlıklar da yapmıştı. En kötü ihtimalde bir dövüşte onlarla karşı karşıya gelebilirdi. Bunu düşünerek ceketinin cebinde sürekli olarak bir çakı saklı tutuyordu.

Ellery ayak izlerini incelerken kaç kere o çakıyla ikisini bıçaklamayı düşünmüştü. Fakat beceriksizce bir hamle yapıp yakalanırsa cidden yolun sonu olurdu. O noktada hâlâ kendisinin suçlu olarak itham edilip edilmeyeceğine dair bir düşünme payı vardı. Ellery'nin gür yankılanan sesi karşısında kendini geride tutarak onlarla başa çıkmanın ideal yolunu düşünürken baskıya sabırla direnmeye devam ediyordu. Oysa...

Ellery'nin vardığı sonuç son derece yanlış bir yöne doğru sapmıştı. Katilin üçünden biri olmadığı, ada dışından tekneyle gelen biri olduğu... Seici Nakamura olduğu söylemek istediği belliydi. Seici'nin hayatta olduğuna tüm benliğiyle inanıyordu. Morisu, "Seici'nin karaltısı"nın bu noktada kendisini böylesine kesin koruyacağını tahmin bile etmemişti.

Ansızın zihni berraklaşmaya başlamıştı.

Ellery'nin sigarası bitmişti ve Poe sigara tabakasını ona uzatmıştı. Bunun mükemmel bir fırsat olduğu kararına varmıştı.

Seri bir hareketle ceketinin cebinden *bir şey* çıkarmıştı. Ufacık, ince uzun bir kutuydu. İçinde potasyum siyanüre batırmış olduğu

bir adet Lark sigarası vardı. Denk getirebilirse Poe'ya karşı kullanmak niyetiyle en baştan beri hazır bulundurduğu ölümcül bir silahtı.

Kendisinin de bir tane istediğini söyleyip sigara tabakasını ona vermelerini sağlamıştı. O esnada da masanın altında gizlice onları değiştirmişti. Sigara tabakasından iki sigara alıp bunların birini ağzına koymuş, diğeriniyse cebine atmıştı. Böylece zehirli olanı sigara tabakasına yerleştirmişti.

Söz konusu, ağır bir sigara tiryakisi olan Poe'ydu. Sigara tabakasını ona geri verince çok geçmeden bir sigara içeceğinden emindi. Eğer Poe zehirli olanı almazsa tabaka yeniden Ellery'ye gelebilirdi ama ikisinden birinin ölmesi ona yetecekti. Sona bir kişi kaldığında bir çaresini bulup onu hallederdi.

Ve zehirli sigarayı içen Poe olmuştu.

6

Salonda iki kişi kalmışlardı.

Poe öldükten sonra bile Ellery hâlâ katilin Seici olduğuna inanıyordu. Ona karşı en ufak bir temkinle yaklaşmış hali yoktu. Bu işi aceleyle tamamlamasına bir gerek yok gibi görünüyordu. Dikkat kesilip fırsat kollamaya karar vermişti.

Elinden gelirse son kalan kişiye "intihar ettirmek" istiyordu.

Şapşal Ellery...

Neticede Ellery en son âna kadar onunla işbirliğine devam etmişti. Usta bir dedektif pozları kesen iflah olmaz soytarının biriydi. İroniye bakın ki beklenmedik bir halde kendisi şimdi böyle garip bir noktada açıkça teyit ediyordu: Sona kalan iki kişi "DEDEKTİF" ve "KATİL" diye.

Yalnız en sonunda o onbirgen fincandan Ongen Ev'in on birinci odasının varlığı sonucunu çıkaran mantık becerisini takdir etmek zorundaydı. Öyle bir fincanın neden orada olduğunu kendisi de şüpheli bulmuştu ama onun böyle bir düzeneğin parçası olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Anakarada Kavaminami'lerden

dinlediği mimar olan Seici Nakamura'nın *mekanik düzenek merakını* biliyordu gerçi ama...

Her neyse bu kesinlikle onun konumunu tehlikeye sokacak bir gelişmeye neden olmamıştı. Tam aksine, o gizli odanın keşfi Ellery'nin "Katil Seici" şeklindeki teorisini daha kesinleştirmesi için mükemmel bir malzeme sağlamıştı.

İkisi beraber bodruma inmişti. Ellery dışarıya çıkan bir yol arıyordu. Ve orada o iğrenç cesetle karşılaşmışlardı.

Onu gördüğü anda kafasında bir şimşek çakmıştı: Bu, ortadan kaybolan Seici Yoşikava'nın cesediydi. Yoşikava meğer altı ay önce öldürülmüştü. Aklını kaçırmış olan Seici'nin saldırısına uğrayan adam, hayatını kurtarmak için Mavi Köşk'ten kaçıp buraya sığınmış ve tükenmiş kalmıştı. Ya da belki Seici bizzat onu buraya getirip öldürmüştü.

Cesedin önünde dehşete düşmüş halde duran Ellery'ye bu düşündüklerini anlatmıştı. Derken Ellery feci kokuya karşı elini burnuna bastırarak defalarca başını iki yana sallayıp şöyle demişti:

"Demek öyle oldu. Yani geçen yılki o vakada bir yerlerden kendi yerine koyacağı başka bir ceset bulmuştu." Sonra da devam etmişti: "Gidelim, Van. Bu geçidin nereye çıktığını bulmamız gerek."

Cesede değmekten kaçınarak geçidin derinliklerine doğru ilerliyorlardı. *Sonuna kadar sana eşlik edeceğim*, diye düşünmüştü.

Belki de aslında Ellery ondan şüpheleniyordu. Mesela yerdeki tozun durumuna dikkat etse uzun süredir buradan hiç kimsenin geçmediğini bariz olarak görecekti. Buna rağmen belki de kasten şüphelenmemiş gibi davranıyor, onu alt etmek için bir fırsat kolluyor olabilir mi, diye merak etmişti.

Sağ elini cebine sokup çakıyı tutarak karanlıkta Ellery'nin peşinden yürümüştü.

Geçit, sonunda bir kapıya ulaşmıştı. Yakınlarda dalga sesleri yankılanıyordu. Ellery o kapıyı açmıştı. İyice yükselen dalga sesleri... Koya bakan uçurumun ortalarında bir yerdeydiler. Kapının dışında dar bir terasa benzeyen bir çıkıntı vardı sadece. Altında da derin bir karanlık uzanıyordu. Deniz yüzeyine olan mesafe hayli fazla gibiydi.

Ellery ayağını bastığı yeri dikkatle kontrol ederek dışarıya bir adım atmıştı. El fenerinin ışığıyla etrafı kolaçan etmişti. Tatmin olmuş bir yüz ifadesiyle başını ona çevirip, "Evet, uçurumun tepesinden de altından da görülmesi zor bir açıda. Biraz uğraşarak kayalardan taş merdivene kadar gidebiliriz gibi görünüyor. Neticede Seici buradan geçerek Ongen Ev'e geliyor olmalı," demişti.

"Seici bu gece de kesin gelecek!" dedi Ellery salona döndüklerinde. "Gizli geçidi de bulduk. İster o geçitten isterse bina girişinden, nereden gelirse gelsin biz iki kişi olduğumuza göre korkacak bir şey yok. İşler yolunda giderse onu yakalayan biz oluruz!"

Uysalca başını aşağı yukarı sallamış, ikisi için kahve yapmıştı. Önceki gün Poe'dan uyku ilacı aldığı sırada şişeden gizlice fazladan çıkardığı birkaç hapi Ellery'ye fark ettirmeden kahvelerin birinin içinde eritmişti.

Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle Ellery'ye fincanı uzatmıştı. Genç adam, en ufak bir şüphe duymaksızın hemen onu içip bitirivermişti.

"Biraz uykum geldi benim. Hmm, gevşemiş gibiyim. Van, sana sorun olur mu? Biraz kestireyim şurada. Tamam mı? Bir şey olursa beni uyandır."

Bu, usta dedektifin son repliği olmuştu.

Çok geçmeden Ellery masaya doğru yüzükoyun kaykılmış, derin nefes alıp vererek masumca uyumaya başlamıştı. Tamamen uykuya daldığından emin olduktan sonra onu odasına taşımış ve yatağa yatırmıştı.

Ellery'yi "kendini yakarak intihar" ettirmeye karar vermişti. Her ne kadar cesette uyku ilacı tespit edilebilirse de çok benzer koşullarda geçen yıl bulunmuş olan Seici'nin ölümüne ilişkin hükmün, Seici Yoşikava'nın cesedinin bulunmasıyla değişip intihar olasılığının değerlendirileceği beklentisindeydi. Bu da muhtemelen polisin bu seferki vakaya ilişkin görüşünü önemli ölçüde etkileyecekti.

Yağmur çoktan dinmişti. Yeniden yağmaya başlayacağına dair bir işaret de yoktu.

Koya inip öncelikle şişme botun hazırlıklarını halletmiş, enkazdaki mahzenden gazyağını getirmişti. Toprağı kazmış, Orczy'nin gömülü olan sol elini oradan alıp yüzüğü çıkarmıştı. Eli ise daha sonra kızın cesedine geri götürmüştü.

Artan levhalar ve kanlı giysiler, zehir ve bıçak gibi elinde kalan sorunlu şeylerin hepsini Ellery'nin odasına taşımıştı. Pencereyi açtıktan sonra odanın içine gazyağını dökmüştü. Diğer odalara da uygun şekilde gazyağını döküp propan tüpün vanasını açıp salona götürmüş ve dışarı çıkmıştı. Pencerenin altından geçip son kalan gazyağını Ellery'nin vücuduna boca etmiş, plastik bidonu da oraya atıvermişti.

Ellery o anda kıpırdanarak uyanma belirtileri göstermeye başlamıştı. Ama Morisu, o sırada yanmakta olan çakmağı çoktan gazyağını bolca emmiş olan yatağa fırlatmıştı bile. Alevlerin hızla yayılmasıyla pencereyi kapatması neredeyse aynı anda olmuştu. İster istemez geri çekilip gözlerini yummuştu.

Gözkapaklarının içinde alevlerin o görüntüsü tüm şiddetiyle kontrolden çıkmış bir girdaba dönüşüyordu.

Ertesi sabah. Derin, âdeta ölü toprağı serpilmişçesine bir uyku...

Amcasından olanları ona bildirmek için gelen telefonla gözlerini açmıştı. Kavaminami'ye haber vermiş, kendisi de derhal S—kasabasına doğru yola çıkmıştı.

Önce amcasının evine uğramış, adadaki durumu görmeye C— Burnu'na gideceğini söyleyip arabasını ödünç almıştı. Tıpkı söylediği gibi aceleyle C— Burnu'na gitmişti de. Orada gizlediği şişme botu ve hava tüpünü bagaja yüklemişti. O sırada hiç kimenin Tsunocima'ya değil de C— Burnu'na dikkatini yöneltmesi mümkün değildi.

Arabayı amcasına teslim ederken de botu önceden olduğu yere, garajın arka tarafındaki depoya koymuştu. Böylece herhangi bir açık bırakmayacak şekilde her şeyi hallettikten sonra Kavaminami'lerle buluşacağı limana gitmişti.

K— Üniversitesi Polisiye Kulübü etkinlik odasındaki toplantı bitince Kyoichi Morisu, tek başına aceleyle evine döndü.

Ellery, yani Cunha Matsuura, tam olarak bilinmeyen bir sebeple veya belki anormalleşmiş ruh haliyle beş arkadaşını öldürdükten sonra kendini de yakarak intihar etmeyi planlamıştı. Polisin görüşü bu yönde gibi duruyordu. Bugünkü toplantıda somut bir sebep ortaya atılmış olmasa da Ellery'nin karakterine ilişkin anlatılan bazı ilginç anekdotlar Müfettiş Şimada'nın çok ilgisini çekmiş gibiydi.

Gidişat genel olarak beklentilerinden çok daha iyiydi. Anakradaki eylemlerinin kanıtı olan resimlerden artık gereksiz olan iki tanesini imha etmişti. Artık yapacağı bir şey yoktu. Artık korkacağı bir şey yoktu.

Bu durumda her şey sona erdi, diye düşündü Morisu.

Her şey sona ermişti. İntikamı sona ermişti...

SON

Alacakaranlıkta deniz.... Huzur vakti...

Batan güneşi yansıtan kızıl dalgalar ötelerden gelip sahile vuruyor, sonra geri çekiliyordu. Geçen günkü gibi dalgakırana oturmuş, tek başına kararmakta olan denizi seyrediyordu.

Çiori...

Deminden beri sayısız defa içinden onu sayıklamıştı.

Çiori, Çiori...

Usulca gözlerini kapattığında o geceki alevler hâlâ tüm parlaklığıyla gözünün önünde canlanıyordu. Avlarını yakaladığı ongen tuzağı saran ve geceyi yararak yükselen devasa yasinin alevleri. Onunla iç içe geçercesine Çiori'nin hayali de gözünün önüne geliyor. Ona seslenmeye çalışıyor. Ama kız bakışlarını yere dikmiş, ona cevap vermiyor.

Ne oldu Çiori?

Ateş gitgide şiddetini artırıp kontrolden çıkıyor, gitgide parlaklığı artarak yanmaya devam ediyordu. Sevgilisinin hayalini de sonunda yuttu, kızın silueti yitmeye başladı ve ardından tamamen silindi. Morisu sessizce ayağa kalktı. Birkaç çocuk, suyun kenarında oynuyordu. Gözlerini kısıp o manzaraya bakarak kısa bir süre orada dikildi.

"Çiori."

Bir kez daha, ama bu sefer sesini yükseltip fısıldamaya çalıştı. Fakat gözlerini kapatsa da boşluğa gözünü dikse de Çiori artık görünmüyordu. Yüreğinde sıkışıp kalmış her şey sanki boşalıp gitmişçesine nasıl da dipsiz bir boşluk hissiyle ıstırap çekiyordu.

Deniz geceye karışmak üzere. Güneşin geride kalan azıcık rengini alan dalgalar, âdeta çekingence fısıldaşıyor.

Derken...

Ansızın biri omzuna birkaç fiske vurdu. Morisu şaşkınlıkla başını çevirdi.

"Merhabalar! Çok oldu görüşmeyeli." Zayıf ve uzun boylu adam son derece dostça bir gülümsemeyle orada duruyordu. "Apartmanındaki görevliye sorunca, senin sık sık bu deniz kıyısına geldiğini söyledi bana."

"Demek öyle..."

"Pek iyi görünmüyorsun. Deminden beri seyrettim seni. Öyle arpacı kumrusu gibi neler düşünüyordun?"

"Yok bir şey. Peki siz, neden bana geldiniz ki?"

"Yani önemli bir şey değil aslında. Hmm..."

Adam onun ayakta durduğu yerin yanına oturdu.

"Bugünkü hakkım," diye mırıldanarak sigarayı ağzına koydu. "O olaylardan sonra ne çok vakit geçti, değil mi? Polis çoktan soruşturmayı kapatmış görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum? Ellery yapmış işte."

"Yok hayır. O bir yana, sence işin aslı farklı olabilir mi diyorum."

Bu adam ne demeye çalışıyor ya?

Sustu ve denize doğru baktı.

Adam "bugünkü hakkı"nı yakarken başını kaldırıp ayakta duran Morisu'nun yüzüne dikti gözlerini.

"Bizim Ko'nun katil olabileceğini söylemiştim bir ara, ama doğrusunu söylemek gerekirse ondan beri geçen zamanda hayal gücümün sınırlarını genişlettim ve ilginç bir fikir geldi aklıma. Sana biraz onu anlatmak istiyorum izin verersen."

Yoksa bu adam biliyor mu?

Morisu hiçbir cevap vermeden yüzünü adamın gözlerinden uzağa çevirdi.

Bu adam... yoksa...

"Hadi amal Öyle mesafeli durma... Bir dinle beni. Ne kadar uçuk bir fikir diye düşünüp bana güleceksin muhtemelen. Hatta

bu yüzden azar bile işitebilirim senden. Yine de, nasıl diyelim, bunun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşün."

"Bence bırakalım bunu artık," dedi monoton bir ses tonuyla. "Artık sonlanmış bir şey bu ne de olsa, Şimada Bey."

Sonra yana döndü, kendisine durması için seslenen adamı görmezden gelip çocukların oynadığı deniz kıyısına doğru indi. Soğukkanlılığını öyle kaybetmişti ki kendinden utanıyordu.

Aptal ya...

Başını şiddetle iki yana sallayarak içinde kopan fırtınayı yatıştırmaya çalıştı.

Bu imkânsız. Biliyor olması imkânsız. Ayrıca tut ki adamın zengin hayal gücü tesadüfen gerçekle kesişti, ne olmuş yani? Tek bir kanıtı bile yok kil Şu noktada artık elinden hiçbir şey gelmez!

Öyle değil mi, Çiori?

Sevgilisinin hayaline dönmüş soruyordu. Ama kızdan hiçbir yanıt gelmedi. Artık kendini ona göstermiyordu bile.

Neden?

İçindeki endişe dalgası bir anda tsunami gibi yükseldi. Islak kum tüm ağırlığıyla ayaklarına yapışıyordu. Ayaklarının dibinde... Tam o anda...

Bir şey parlayıverdi.

Bu da ne?

Eğilip baktığında hayretten dondu kaldı. Kaskatı kesilmiş dudaklarından kısacık bir puflama döküldü.

Açık yeşil, küçük bir cam şişeydi. Dalgaların vurduğu yerde kuma yarı gömülmüş o şişenin içinde katlanmış birkaç kâğıt parçası görünüyordu.

Aa!

Acı bir gülümseme hafifçe yayıldı yüzüne. Şişeyi eline aldı. Dalgakıranın üzerinde oturmuş kendisine bakan adama doğru bir anlık başını çevirdi.

Hükmün bu demek?

Çocuklar yavaş yavaş evlerinin yolunu tutmak üzereydi. Genç adam yerden aldığı şişeyi sıkıca kavrayarak onlara doğru ağır adımlarla yaklaştı.

“Delikanlı!” diye seslenip bir oğlanı durdurdu. “Senden bir şey rica edeceğim.”

Çocuk başını kaldırdı ve şaşkın gözlerle onun yüzüne baktı.

Üzerine akşam dinginliği çökmüş bir deniz gibi sakin bir gülümsemeyle şişeyi çocuğun eline tutuşturdu.

“Orada duran bir amca var ya, benim için bunu ona verir misin?”

